LENIN

מרקסיזם, לניניזם, בולשביזם

לנין: "כל המעמדות הקיימים מן העבר"

לנין: "כל המעמדות הקיימים מן העבר"

Cyfres Cymru

Llyfrau Lliwgar Cymru

בומבה יפה.

ביום הראשון בשבוע שעבר, כאשר דננו בישיבת המערכת בשערי הגליון הקודם, העלה יוסי שנון, הגרפיקאי של המערכת האחראי גם על צורתם הגראפית של שערי העולם הזה, רעיון לתוספת חיים לשער.

נושא השער עליו דובר (השער הקדמי) היה עלייתם של ראשי סינדיקאט הפשע האמריקאי לישראל. כיכיון שאת מרבית שטח השער עמדו לתפוס אותיות, הציע יוסי לגמן את השער באמצעות אלמנטים גראפיים של זכוכית נקובת כדורים. ההצעה התקבלה.

נותרה רק בעיה אחת: מאין משיגים זכוכית נקובת כדורים, כדי ש־אפשר יהיה לצלמה ו־להרכיב את הצילום ה־שקוף על גבי האותיות, כך ששער העתון יראה מנוקב כדורים (ראה תמונה).

הפתרון נמצא במהרה. לא מצאנו אומנם זכוכית נקובת כדורים, אבל בחנויות לאביזרי מכוניות ניתן להשיג כיום מדבקות עם ציור של נקב כדור בזכוכית. מי שרוצה להיראות מעניין, יכול להדביק מדבקה כזו על שימשת מכוניתו ולהתחזות כמי שניצל ממירדף של המאפיה, לפחות. יוסי השתמש במדבקות אלה לציור השער.

אילו היה נמתין רק שעות מספר, היה מוצא פתרון אוטנטי יותר. שכן ביום השני בערב, בשבוע שעבר, כבר היו מרבית חלונות משרדי המערכת נקובי חורים, שנראו לא רק כמטרות למיטחח אקדחים, אלא כמטרות של מיטווח מרגמות.

משרדי המערכת ברחוב קרליבך 12 בתל־אביב, שוכנים קומה אחת מתחת למשרדי ההתאחדות לכדורגל. כאשר כאות תושבי שכונת התקוה ואוהדי קבוצת הכדורגל בני־יהודה, הסתערו באיתו יום על משרדי ההתאחדות לכדורגל, שם עמדו להכריע בגורל הקבוצה בליגה הלאומית, הטיחו המפגינים חמומי־המוח מטר של אבנים לעבר חלונות משרדי ההתאחדות. רוב האבנים לא הגיעו עד לקומות הרביעית והחמישית, ניפצו את חלונות משרדי המערכת, השוכנים בקומה השלישית.

אילו הקדימו המפגינים את הפגנתם ביום אחד, יתכן שהיינו מודים להם על פיצוץ החלונות. סימני השמשות המנופצות על השער, היו נראים אז אולי אוטנטיים יותר.

שער גליון 1762 והחלון המנופץ במערכת

★ תשובות בא חור של שנתיים

בדיוק לפני שנתיים, ביוני 1969, הגיש ח"כ אגודת ישראל, מנחם פרוש, תביעה על הוצאת־דיבה נגד עורכי העולם הזה. פרוש התבסס על צילוב פוטומונטאז' — בו נראה בחברת הדוגמנית העירומה אן טוכמאייר, שפורסם במיסגרת רשימה מאטירית — לשם דרישת פיצויים בסך 240 אלף ל"י. העולם הזה.

לפני שהחל בירור תביעתו של פרוש, הגיש עורך־דין אמנון זכרוני לבית־המשפט המחוזי בתל־אביב, בפניו עמדה להתברר התביעה, שאלון שהכיל 248 שאלות, עליהם התבקש מנחם פרוש להשיב.

מיהגג הצגת השאלות הוא מינהג מקובל במשפטי דיבה, ומטרתו לקצר את הבירורים המשפטיים, על מנת שעם פתיחת הדיון המשפטי תצטייר תמונה ברורה יותר של התובע הטוען כי שמו הטוב נפגע.

בעקבות הצגת אותו שאלון, הושגה פשרה בין פרוש לעורכי העולם הזה, שקיבלה תוקף של פסק־דין. פרוש ביטל את תביעתו ואילו העולם הזה תרם תרומה למוסד צדקה, כאות שפירסום הפוטומונטאז' לא נועד לפגוע בכבודו של מנהיג אגודת־ישראל.

כתוצאה מפשרה זו לא חוייב פרוש להשיב על 246 השאלות שהופנו אליו אז. השבוע, באיחור של שנתיים בדיוק, השיב פרוש בפומבי על חלק מאותן שאלות.

הינ אלה השאלות דלהלן:

- האם הינך אחד מבעלי המניות של החברה מרכז התפוצות — מלון המרכז בע"מ?
- האם נכון הוא כי על שותפיך נמנה אדם בשם סטאשר?
- האם אינו נמנה על שותפיך, האם ניכר לך סטאשר הנ"ל?
- האם ידוע לך כי סטאשר הנ"ל עסק בארצות־הברית בהימורים?
- האם ידוע לך כי סטאשר הנ"ל מבוקש על ידי ממשלת ארצות־הברית וחשוד בביצוע עבירות?
- האם ביקרת אי־פעם בלאס־וגאס בארצות־הברית?
- האם נכון הוא כי התרמת שם מהמרים?
- האם ידוע לך כי לאס־וגאס נחשבת כעיר הפריצות וההימורים?
- האם נכון הוא כי קיבלת תרומות בבתי־הימורים?

על כל השאלות הללו השיב השבוע ח"כ פרוש בחיוב, כאשר הודה כי התרים מהמרים בלאס־וגאס למוסדות אגודת־ישראל, וכי מהמרים אלה הם שביקשו ממנו לפעול להקמת אזרחות ישראלית לגיו („וק") סטאשר, יד ימינו של מאיר לאנסקי, ומי שהפך לשותפו של ח"כ הדתי במלון המרכז בירושלים.

SKOL

סקול לשיזוף מהיר ונכון

מוצרי שיזוף סקול
מותאמים לכל עור

לעור שמן ורגיל — סקול נוזלי במיכל ספריי, בבקבוק, או קרם בשפופרת.

לעור יבש — קצף סקול במיכל ספריי.

לעור רגיש — סקול נוזלי בבקבוק פלסטי.

השתזפי הקיץ בעזרת מוצרי סקול המעולים.

הסוכן בישראל: בלמון בע"מ
המפיצים — חב' נורית בע"מ.

טיולי קיץ 1971

OLYMPIC AIRWAYS

א. איטליה, שוויץ, גרמניה, הולנד, בלגיה, אנגליה, צרפת
28 יום, 1895 ל"י + $385
המראה : 25.6

ב. איטליה, אוסטריה, שוויץ, לוקסמבורג, בלגיה, אנגליה, צרפת
27 יום, 1895 ל"י + $380
המראה : 4.7.

ג. איטליה, שוויץ, לוקסמבורג, הולנד, בלגיה, אנגליה, צרפת, אוסטריה
23 יום, 1995 ל"י + $295
המראה : 9.7.

ד. איטליה, שוויץ, גרמניה, הולנד, בלגיה, אנגליה, צרפת
28 יום, 1895 ל"י + $385
המראה : 16.7.

ה. איטליה, אוסטריה, שוויץ, לוקסמבורג, הולנד, בלגיה, אנגליה, צרפת
31 יום, 1995 ל"י + $395
המראה : 18.7.

ו. איטליה, אוסטריה, שוויץ
17 יום, 1795 ל"י + $215
המראה : 1.8.

ז. איטליה, שוויץ, גרמניה, הולנד, בלגיה, אנגליה, צרפת, אוסטריה
23 יום, 1995 ל"י + $295
המראה : 30.7.

ח. איטליה, שוויץ, לוקסמבורג, הולנד, בלגיה, אנגליה, צרפת
26 יום, 1850 ל"י + $345
המראה : 1.8.

ט. איטליה, שוויץ, צרפת, אנגליה, הולנד
23 יום, 2095 ל"י + $270
המראה : 6.8.

מיני־תור MINITOUR
איטליה, שוויץ, צרפת, אנגליה
21 יום, 2115 ל"י + $250
המראה : 4.8.

סופיסטיקייט SOPHISTICATE
איטליה, שוויץ, אנגליה, צרפת, בלגיה, הולנד
28 יום, 2065 ל"י + $410
המראות : 2.7 ; 30.7.

מעוף הציפור
איטליה, שוויץ, אנגליה, צרפת, בלגיה, הולנד
22 יום, 2070 ל"י + $250
המראות : 16.7 ; 23.7 ; 30.7.

מיני־תור MINITOUR
שוויץ, איטליה, צרפת, אנגליה,
21 יום, 2155 ל"י + $250
המראות : 9.7 ; 13.8.

בחגים לאירופה
איטליה, שוויץ, צרפת, אנגליה
24 יום, 1925 ל"י + $250
המראה : 19.9.

סופיסטיקייט SOPHISTICATE
שוויץ, איטליה, צרפת, בלגיה, הולנד, אנגליה
28 יום, 2100 ל"י + $410
המראות : 16.7 ; 13.8.

אירופה המערבית ואיי יוון המופלאים
א. יוון (כולל שייט באיים), איטליה, שוויץ, צרפת, אנגליה
24 יום
המראות : 11.7 ; 25.7 ; 8.8.

ב. יוון (כולל שייט באיים), אנגליה, צרפת, שוויץ, איטליה
24 יום
המראות : 18.7 ; 1.8 ; 15.8

אנגליה, צרפת, שוויץ, איטליה
21 יום, 2845 ל"י כולל $250
המראות : 9.7 ; 6.8.

איטליה, אוסטריה, שוויץ, לוקסמבורג, הולנד, צרפת
22 יום, 1995 ל"י + $250
המראה : 18.7.

א. „אנגלית לבגרות" MATRICULATION ENGLISH
36 יום שהייה בבריטון, איכסון אצל משפחות (חצי פנסיון) לגילאי 16—19
1895 ל"י + $250
המראה : 18.7.

ב. „טייל ולמד" TOUR AND STUDY
תוכנית א':
37 יום איכסון בבריטון אצל משפחות (חצי פנסיון), סיור בבנלוקס, צרפת ואנגליה לגילאי 16 עד 18
1990 ל"י + $250
המראה : 18.7.
תוכנית ב':
35 יום שהייה בבריטון, אצל משפחות (חצי פנסיון), סיור בהולנד, צרפת ואנגליה לגילאי 16 עד 18
1965 ל"י + $250 ; המראה : 21.7.

ג. בי"ס קיץ קלאסי CLASSIC SUMMER SCHOOL
35 יום בבי"ס קיץ פנימיה: „כרמל קולג'" ליד אוקספורד — סיורים באמסטרדם, לונדון ופריס לגילאי 14 עד 17, כלכלה מלאה
1965 ל"י + $250 ; המראה : 21.7.

ד. „בי"ס קיץ אנגלי" ENGLISH SUMMER SCHOOL
30 יום בבי"ס קיץ פנימיה „כרמל קולג'" ליד אוקספורד — לגילאי 13 עד 16, כלכלה מלאה
1825 ל"י + $220 ; המראה : 25.7.

לסטודנטים וצעירים אקאדמאים (גיל 18—28)
„אירופה לאניני הטעם" CONNOISSEUR
28 יום — 7 ארצות — במטוס — איטליה, שוויץ, לוקסמבורג, הולנד, בלגיה, צרפת ואנגליה
1630 ל"י + $245 ; המראה : 4.8.

טיולי הצעירים 30 יום
א. יוון, איטליה, שוויץ, אנגליה, צרפת
1895 ל"י + $250
המראות : 16.7 ; 28.7
(התחבורה בין יוון לאיטליה באניה)

ב. יוון, איטליה, שוויץ, אנגליה, צרפת (לסטודנטים מן המנין במוסדות ההשכלה הגבוהים)
1695 ל"י + $250 ; המראה : 4.8
(התחבורה בין יוון לאיטליה באניה)

פרחי צבר לצעירים
(לגילאי 17 עד 30)

א. איטליה, שוויץ, אנגליה, הולנד וצרפת
24 יום
1960 ל"י + $250 ; המראה : 11.7.

ב. שוויץ, איטליה, צרפת, אנגליה,
24 יום
1940 ל"י + $250 ; המראה : 18.7.

ג. איטליה, שוויץ, אנגליה, הולנד, צרפת
25 יום
1935 ל"י + $250 ; המראה : 4.8.

ד. שוויץ, איטליה, צרפת, אנגליה
23 יום
1940 ל"י + $250 ; המראה : 11.8.

השנה המפגש ביוון
16 יום לרווקים ורווקות מגיל 28 פלוס
1858 ל"י (כולל $190) ; המראה : 23.7.

טיסות קבוצתיות ליוון
997 ל"י + $36.60, כולל טיסה, מס נסיעות ו-10 ימי שהייה במלון.
* מינימום 15 נוסעים.

* הטיולים העוברים מסגרת הקצבה של $250 מיועדים לבעלי חשבונות במטבע זר או בעלי הקצבות מט"ח מיוחדים בלבד.
** כל המחירים של הטיולים המודרכים כוללים : מס נסיעות (בתוקף ליום 15.4.71), סיורים ואכסון בבתי מלון בהתאם לתכנית (קבוצות מינימום 15 נוסעים).
*** תוספת 2% על המחירים דלעיל עקב שינויים בשערי המטבע באירופה.

כל הטיולים מופעלים על־ידי מארגני טיולים מנוסים. בענין פרטים מלאים ופרוספקט, פנה אל סוכן הנסיעות שלך או למשרדי אולימפיק :
תל־אביב — סמטת בית השואבה 6, טל.: 7-611401, בן־יהודה 77, טל.: 239854, 239857
חיפה — דרך העצמאות 62, טל.:69035 ; ירושלים — דרך יפו 33, בית יואל, טל.: 22338.

OLYMPIC AIRWAYS

מכתבים

■ מגיפת היתושים

האם בשנת היובל ה־50 לרמת־גן לא יימצא סוף־סוף פיתרון למגיפת היתושים ברמת־גן?

קורא, רמת־גן

■ תנועות שחרור ומדיניות אפרטהייד

ממשלת־ישראל תורמת כסף לתנועות ה־שחרור באפריקה. תנועות שפועלות בלי־הרף נגד ממשלה ידידותית לנו — דרום־אפריקה. למרות מדיניות האפרטהייד, הרי אין מדינה בעולם כולו, בה מזדהים כל תושבי המדינה עם מדינת־ישראל. בין אם אלו הם ה„חטאסים" — הבורים או ה־„ינקים" — האנגלים.

מוטב לדעתי שאת התרומות הללו תפנה הממשלה לפיתוח שכונות עוני, שיכונים ל־זוגות צעירים ועוד אלפי מטרות צודקות אחרות. הלא בין כה וכה באו„ם יצביעו הללו נגדנו ויש לכך תקדימים.

שי שרון, רעננה

■ משוואה בארבעה גורמים

בהליכת „דודי לקראת כלה," הווה אומר לקראת תופעת הפנתרים הישראלים אשר הגענו בשעה טובה לאחר התמהמהות ארוכה בדרך התבשלותה, הייתי מבכר לר־אותם מסבים דעתם ומרצם פחות לכדו־רגל ויותר למעמדם הנחות לכל הדעות במדינתם. ידעו נא וישננו את המשוואה האלגברית הבאה בארבעה גורמים:

עבודה + מעמד + כוח = + פרנסה.
עבידה + מעמד — כוח = ½ פרנסה.
עבודה — מעמד — כוח = — פרנסה.

בהיעדר חוקה בישראל:

א. כוח או גיבוי של כוח מזכה במליא הפרנסה.

ב. המעמד האישי — מוכר ברבים או אלמוני — עוזר לאזרח „ראוי" אבל לא מהווה גורם מכריע בענין הפרנסה.

ג. העבודה לכשעצמה לא קובעת ב־מאומה ולא חשובה כלל בממלכת „העבודה" בישראל, לא מורידה ולא מעלה בפירנוסו ובהערכתו של אזרח או תת־אזרח באשר הוא.

יוסף רוט, תל־אביב

■ „פנתרים" „שחורים" ו„לבנים"

פנתר = מונח חדש במדעי החברה הישראלית ושם נרדף לביטויים „כנר בלי

זוין

גג" ו„יהודי נודד במולדת" ראה מכתבי (העולם הזה 1747).

„הזואולוגים" עדיין לא מצאו סיג „פנתר" (Genus) „מין (Species) „לבן" או „שחור"! „אם" בכל זאת יגלו המוסמ־כים לכך על קיומו של „פנתר שחור" (Panthera Nigrans) אז אני בלי־ספק „פנתן לבן" (Panthera Alba)! גם הגיל בלתי מוגבל כי אינני עוד צעיר! (לדאבוני כמובן!).

רק בישראל קיימים „פנתרים לבנים" בלי קורת גג בכלל!

יעקב זוין, הרצליה

■ נקמה אישית, שנאה יקנאה

אני לא חדש בארץ סמרטוטוקרטית זו. בכל זאת זועזעתי קשות כשקראתי איך התנגדו רוב חברי הכנסת „הנחמדים," לה־צעת אבנרי לבטל את חוק דיכוי ההומו־אינו.

ברור לי שהסיבה העיקרית לכך היא נקמה אישית באבנרי, הנובעת משינאה ומקינאה.

אדם טרק, חולון

■ תחרות הצילומים

מצורפת תמונה לתחרות הצילומים שלכם. הכותרת שלי היא: הזמן עושה את שלו.

תמונת השבוע

מעניין אם מישהו מקוראיכם ימצא כות־רת יותר מוצלחת.

מתי חלילי, משמר־העמק

● הקורא מתי חלילי ממשמר העמק זו־כה בפרס המדור בסך — 10 ל"י. קוראים מוזמנים לשלוח כותרות נוספות לתמונה.

■ מתי אתה נחמד?

נסה לענות על שאלות אלו. לאחר שגמרת לענות, השווה עם התשובות שלמטה.

1. האם אתה ספרדי.
2. האם מנת חלקך מדי יום היא דוחק, סבל ועוני?
3. האם זה מפריע לך?
4. האם אתה קם להלחם נגד מצב זה?

אם ענית ל א על כל השאלות: א ת ה נ ח מ ד.

אם ענית על חלק מהשאלות בהן ועל חלקן בלאו: אתה מתחיל לגלות סימנים של טיפוס ל א כ ל־כך נ ח מ ד.

אם ענית על כל השאלות כן: אתה ב כ־ל ל א נ ח מ ד.

יעקב טימברג, תל־אביב

■ דוגמה שלילית

בקשר לכתבתכם „מלחמה פרטית" במדור משטרה — (העולם הזה 1761); התנהגו־תו של פקד ברורו אינה מפתיעה אותי.

בשוטר לשעבר הכרתי את פקד ברורו ב־תפקידו כמפקד תחנת חולון כמעט מיום היווסדה עד שהוחלף לפני כשנה ע"י פקד־(כיום רב־פקד) יפתח. אזכרו כדוגמה שלי־לית של קצין במשטרת־ישראל מפני שגילה

(המשך בעמוד 6)

פרסום גלגלים

בקופסה הנחולה של אגפא
מחצא סרט הקלטה חדש
שיעלה את הקלטותיך לרמה מקצועית

סרטי הקלטה של אגפא על סלילים ובתוך קסטות:
מיטב התוצרת האירופית.
היי פידליטי. נקיים מרעש.
מאריבי־נגן ומאריבי־ימים.

להשיג בחנויות הכל־בו הגדולות ובחנויות המובחרות לחשמל ותקליטים מפיצים בלעדיים: ש.גטר (צרכי צילום) בע"מ, אבן גבירול 73 ת"א טל. 221148

עם אגפא גם זה מצליח!

להשיג בחנויות המובחרות

GLOBUS TAL ADVERTISING

קח בקיץ
קפה קר

קפה נמס עלית

מכתבים

(המשך מעמוד 4)

יחס של זילזול כלפי שוטריו, קיללם, גידפם ללא־סיבה לכך.

כמו כן, פקד ברודו גרם להתפטרותם של כמה מהשוטרים, בעת שבוחן־אדם היה בלאו הכי, מצומצם ביותר — עקב התנהגותו הבלתי הולמת את מעמדו הציבורי.

בקוראי על פרשת האחים זומר, אוכל לציין שלדאבוני פקד ברודו לא השתנה במאומה וקורבנות נוספים נופלים בחכתו.

שוטר לשעבר, (20985), תל־אביב

■ פעמיים ברוטוס

גם אתה ברוטוס.

אדי מלכה, ירושלים

● זהו תוכן המברק שהגיע למערכת העולם הזה, אחרי פירסום הכתבה בנדאה בבקבוק מולוטוב (העולם הזה 1761), על מעלליו להטוטים של המלכה.

מלכה

התפלאתי והזדע־

מנצר

זעתי למקרא הכתבה בעיתונכם בנוגע לאדי מלכה מנהיגי הפנתרים השחורים. האם גם אתם רואים לנכון להצטרף למגמה של עיתוני המימסד להציג את הפנתרים השחורים באור שלילי? הגם אתה ברוטוס?

ואם כבר החלטתם כך — גם באמצעים לא בחלתם. בכתבה הועלו שתי נקודות עקריות להשמצת האיש — האחת עסוקיו של אדי מלכה בפראפסכולוגיה והיפנוזה, והשניה — מנהגיו הגסטרונומיים (העובדה שהנ"ל אכל ארוחה במסעדת דולפין שהיא מסעדה יקרה).

בקשר לראשונה — מה הקשר בין תחביבו, או פרנסתו לבין האידאולוגיה שלו? במה סותר העיסוק בפראפסיכולוגיה את המלחמה הצודקת לחיסול הפער העדתי בישראל ? !

ובנקודה השנייה, חמורה עוד יותר, זוית הראייה שלכם, האומרת שדבר שלילי הוא שמנהיג של מקופחים ועניים יאכל במסעדה יקרה.

האם האידאל של הפנתרים הוא העוני, ולכן אדי מלכה צריך להיות עני? הרי העוני הוא הסיבה למאבקם של הפנתרים! את העוני הם רוצים לבער!

אילנה מנצר, ירושלים

■ מלכה מזיק

אדם כמו אדי מלכה, רק מזיק לעניין הצידק של הפנתרים השחורים.

לא על־ידי „דם נשפך" ייפתרו בעיותיהם של אותם פנתרים הסובלים מקיפוח.

יעקב בן־אביגדור ירושלים

■ מטפס על גל פופולרי

אחרי שנכשל בהצגת עצמו כאדם בעל כוחות עליונים, מנסה מנהיג אחד מפלגי הפנתרים השחורים, אדי מלכה, לטפס על גל פופולרי אחר.

ולא מפני שהוא מקופח, חס וחלילה (אדם שמרשה לעצמו לאכול במסעדות פאר, אינו מקופח), אלא כדי שיוכל לקרוא את שמו בעיתונים.

תמורת זאת, מוכן האיש הנ"ל, לגרום לכך שרבים וטובים יסתייגו ממאבקם הצודק של המקופחים האמיתיים.

משה בראון, חיפה

■ עולם של אפסים (או: „העולם המאופס")

לאחר שמר אורי אבנרי עוסק באופן שיטתי מזה עשרים ומשהו שנה בחיסול מעצבי המדיניות הישראלית, הגיעה כנראה העת להעניק אותו טיפול לאמני וסופרי ישראל. אם להאמין להנדון „חלטורה" (העולם הזה 1758), הרי שכל אמני ישראל (פרט לעגנון המנוח) הם אפסים מנופחים, כמוהם כעסקני המפלגות בישראל.

אפסים הם: עמיחי, זק, אבידן, רבי־קוביץ, כרמי, ויולטור, מרים בת־יוכבד, שלונסקי, פן, רטוש, רוקח, ש. שלום.

אפסים הם: הזז, מגד, אלוני, א. ב. יהושע, עמוס עוז, יזהר, עליזה כהנא־כרמון, רחל איתן, פנחס שדה, קינן, תמוז ואורפז.

אפסים הם: תומרקין, דנציגר, אגם, לביא, בתיה אפולו, ארדון וברגנר.

אפסים הם: פאול בן־חיים, יוסף טל, נועם שריף, מרדכי סתר וקמינסקי.

בקצרה, עולם של אפסים. לא נותר לנו כי אם להתנחם בעובדה שעולם זה איכשהו הצליח להצמיח לנו ענק רוחני ומדיני כמו אורי אבנרי. אכן, לא פסו נסים מקרב הארץ!

נ. בריאור, תל־אביב

● הקורא בר־אור לא הבין את המאמר. אורי אבנרי לא טען שהנ"ל הם חסרי כשרון — אלא להיפך. שכשרונם מתבזבז.

■ מגן התובע, החוק והמוסר

הזדעזעתי כשקראתי בגיליונכם כתבה משונה בה מספרת איזו ספחת של העולם התחתון אודות סגן התובע המחוזי מר יצחק קרפ (העולם הזה 1760). לדעתי יש גבול לדימיון חולה של אשה מסוג זה.

הכרתי את יצחק קרפ במסיבה שנערכה אצל נעמי אודוה בחיפה, לשם הגעתי עם מספר מורות. במסיבה זו נכחו אנשים בתפקידים דומים לזה של מר קרפ (אנשי משטרה ופרקליטות) ודווקא מר קרפ היה האדם שהתנהג בשיא העדינות והאלגנטיות לעומת יתר הקולגות שלו שפרקו כל עול. מר קרפ הינו אדם עדין נפש, בעל שאר־רוח ואינו מסוגל לבצע מעשים כאלו שמייחסים לו בעיתונכם מפיה של אותה בחורה.

הבל שדווקא מר קרפ התמים משמש כשעיר לעזאזל ואילו חבריו יושבים שלווים ושאננים במשרותיהם ו„שומרים על החוק והמוסר."

שושנה ליפשיץ, ירושלים

■ שיא הטעויות

שמחתי לקרוא בעיתונכם את הרשימה על להקת הג'ז שלי (העולם הזה 1762), אך

להקת „שיא גז" בפעולה

ברצוני לתקן טעות שנפלה בדפוס: שם הלהבה הוא שי־גל ולא שי־גל כפי שפירסמתם.

ליאורה חכמי, תל־אביב

●

קוראים חשובים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למכתבים תמציתיים.

בוטיק לוקומוטיב · צילום קידרון כרמל

בינג ליניאל

דוד & ליזה

הופ עברנו!

מעצבי התספורת דוד וליזה עוברים היום למשכנם החדש ברחוב פרישמן.

סלון דוד וליזה,
רח' פרישמן 38, תל־אביב, טל. 249470

סלון דוד וליזה,
לה־גרדיה 21, יד־אליהו, טל. 36837.

לדוד וליזה

ברכות מקרב לב,

VIDAL SASSOON

ברכת העולם הזה

לפתיחת הסלון החדש של ספרי מלכות המים

במדינה

העם

הסכנה שבשלום

היו אלה סימניה של ההתפרקות הגדולה בעקבות המתיחות המלחמתית הממושכת. ה„אני" הקיבוצי של אזרחי ישראל הדחיק במשך ארבע שנים את כל הבעיות החברתיות, הכלכליות והסביבתיות. הפסקה האש שיחררה שסתום שמנע עד כה את התפרצויות הלחצים הפנימיים.

לעיני האזרחים הנדהמים נחשפו תופעות, שקיומן היה כאילו בלתי אפשרי בישראל: התפרעויות על רקע עדתי; פער מעמדי וחברתי; אכזריות בהתנהגות המשטרה; שחיתות בכדורגל; פשע מאורגן, מקומי ומיובא; שביתות על חשבון האזרחים; שחיתות ליגאלית בצמרת; סמים משכרים בבוהמה ובחברה הגבוהה.

היו אלה תופעות שכל מדינה מודרנית חיה עימן ונאלצת להתמודד עימן. אלא ש־אותן בעיות, הטבעיות לגבי כל חברה, וש־הודחקו בחברה הישראלית בשל עדיפותה של בעיית הביטחון, נראו עתה לאזרחים רבים בישראל כהתדרדרות חברתית המבשרת את סופה של החברה הנבחרת הישראלית.

על רקע זה החלו להישמע יותר ויותר קולות בנוסח: „זוהי הסכנה שבשלום!" „רק מלחמה תלכד את העם שוב!" „זה לא יכול היה לקרות אם האש בתעלה היתה נמשכת!"

היה זה הלך־רוח מסוכן הרבה יותר מ־סכנתן של כל התופעות שאת קיומן הוא נועד לחסל.

יחסי חוץ

מי הקדים את מי?

הרעיון שצץ בשבועות האחרונים בחוגים בישראל, לפיו צריכה להיות התשובה להסכם המצרי־סובייטי, ברית ידידות דומה בין ישראל לארצות־הברית, שימש השבוע נושא לדיונים רבים. שר התיקשורת, שמעון פרס, אפילו העלה את הרעיון בישיבת הממשלה, זכה שם לתגובות צוננות למדי.

היה זה דווקא נציג המפלגה הקומוניסטית הישראלית, ח"כ משה סנה, שהעלה בויכוח טיעון, שאיש לא שם ליבו אליו עד כה. טען סנה: „הרעיון אינו חדש... למעשה כבר קיימת ברית כזאת. זהו הסכם בין ממשלת ישראל ובין ממשלת ארצות־הברית לעזרה הדדית בענייני הגנה."

תחליף של נסיגה. ההסכם אותו הזכיר סנה, מבוסס על יסוד חוק העזרה ההדדית בענייני הגנה, של ארצות־הברית. הוא נעשה בצורת „חילופי איגרות המהוות הסכם." חילופי איגרות אלה נעשו בין שתי הממשלות ביולי 1952, אולם תוכנן נשאר

ח"כ משה סנה
חברה חולה

בגדר סוד כמוס במשך תשע שנים, עד שפורסם ברשומות במאי 1961. למעשה, פירוש הדבר, כי ההסכם הישראלי אמריקאי, הקדים בכ־20 שנה את ההסכם המצרי־סובייטי.

לפי הסכם זה הוכרזה ישראל כ„כשרה
(המשך בעמוד 17)

אנשים

מאיר לאנסקי מחלק מתנות לנכי צה"ל

■ מאז בואו לישראל לפני כעשרה חודשים, מוצף **מאיר לנסקי**, הבוס של סינדיקאט הפשע בארצות־הברית, בבקשות לתרומות, נדבות ומענקים. לנסקי, שהונו נאמד בין 100 ל־300 מיליון דולאר, אינו מקמץ בנדבות. אולם הוא דואג ל־בקש קבלה עבור כל תרומה ש־הוא נותן, כנראה כדי להוכיח בבוא השעה כמה נדיב־לב הוא לאזרחי מדינת־ישראל ומוסדו־תיה. אולם עבור תרומה אחת שלו לא ביקש לנסקי קבלה. היה זה זמן קצר אחרי שסמל צה"ל **יאיר דורי**, קטוע ה־רגל, הוחזר מהשבי במצריים. הוא הודמן עם מלוויו למלון דן בתל־אביב, שם סעדו אותה שעה, ליד שולחן אחד, לנסקי, **ג'ו** („דוק") **סטאשר**, מי ש־היה אחד מעוזריו של לנסקי בסינדיקאט הפשע, **וישראל דנוך**, פקח בעיריית תל־אביב ולשעבר כדורגלן בשמשון. לנ־סקי, שסופר לו על דורי, הז־מינו לשולחנו. בתום הארוחה עשה לנסקי סימן בחמש אצב־עות לדנוך. דנוך החמיץ את הרמז, העביר ללנסקי 50 ל"י. על פני לנסקי התפשטה הבעת כעס, והוא הראה לדנוך בעשר תנועות־יד רצופות חמש אצב־עות. רק אז הבין דנוך את ה־רמז, העביר ללנסקי 500 ל"י, שלנסקי דחפם בצינעה לידו של דורי. דורי, שהוא קיבוצניק, סירב לקבל את הכסף, אבל לנסקי הפציר בו ודורי נעתר. לנסקי גם שאל את דורי אם הוא זקוק למכשיר טלויזיה, ודורי השיב שיש לו כבר אחד — זה של הקיבוץ. בסופו של דבר קנה יאיר, בכסף שתרם לו לנסקי, מכשיר הקלטה.

■ באמצע נאומו של **מאיר וילנר** בדיון המדיני בכנסת, עשתה ראש־הממשלה **גולדה מאיר** צעד הפגנתי ויצאה מן האולם. באותו רגע קם גם ח"כ מק"י ד"ר **משה סנה**, ניגש אל גולדה, לחץ את ידה — והשניים בילו יחד את זמן נאומו של וילנר במיזנון.

■ באותו ויכוח הישווה **יזהר הררי** את ברית־מו־דאת—פודגורני לסיפור הבא: כ־שנכנסו הטנקים הסובייטים ל־פראג, שאל חייל רוסי עובר־אורח צ'כי: „האם אתה רואה בי את או ידיד?" השיב הצ'כי: „לא ידיד, אלא את." והסביר: „בידיד אפשר לבחור. אבל מ־את אתה לא יכול להיפטר. הוא פשוט ישנו."

■ כשגברו הצעקות בעת ה־ויכוח בכנסת על השחיתות ב־כדורגל, הסתובב שר־החינוך **יגאל אלון** בכיסאו וקרא ב־הלצה: „קצת רוח ספורטיבית, חבר־ה!"

■ כאשר בירר בית המשפט הגבוה לצדק את בקשתו של **פאוזי אל־אסמר** להעביר את מקום־הריתוק שלו מלוד לתל־אביב, הוזכרה גם חברותו של אל־אסמר בקבוצה הלאומ־נית אל־ארד לפני שבע שנים.

נגד תופעות המתירנות בחברה הישראלית: „הגענו למצב כזה שאי־אפשר כבר ללכת ברחוב. רק אתמול הלכתי ברחוב וראי־תי איך מציגים בחנות ספרים סכר מגרה: על העטיפה של ה־ספר הופיעה תמונה של ארבע בחורות על גבר אחד!"

■ קוראיו המושבעים של יומון מפ"ם, על המשמר, תמ־הו ודאי בעת האחרונה כאשר נוכחו כי הכתב הותיק של העיתון לענייני מפלגות, **רפי בנקלר**, הסב את שמו ובמ־קום השם הצברי המובהק רפי, החל לחתום על חיבוריו בשם „רפל." לאלה שהתפלאו על ה־מטמורפוזה, הסביר הכתב המזו־קן־נוסח־הרצל, כי למעשה זהו שמו המקורי, כפי שהוא רשום בתעודת הזהות שלו, וכי הוא ניתן לו לא פחות ולא יותר אלא על־ידי החזון־איש. כשגולד רפל, התגוררו הוריו בשכנות לחזון־איש. אמא בנקלר רצתה נורא ללדת בת, החליטה ש־כשתיולד הבת יקרא שמה ב־ישראל רחל. ימים מספר לפני שכרעה ללדת, נכנס החזון־איש לדירתה ושאלה אם מצאה כבר שם לתינוק שיוולד לה. כש־סיפרה לו על כוונתה ללדת בת, זקף החזון־איש גבה ואמר: ‚ומה יהיה אם יוולד בן.' בו במקום הציע לה שם היפה הן לבת והן לבן — רפל, שהוא שם מיקראי, שאיש מהמפר־שים לא הצליח עד היום לקבוע אם זהו שם לזכר או לנקבה.

■ כשסיים השבוע שר־החוץ **אבא אבן** את סיורו ברחבי אפריקה ועמד לחזור לישראל, קפץ בדרכו ללונדון, לביקור פרטי. כל אימת שאבן יוצא למסע בשליחות מדינית, הוא דואג להכליל גם את לונדון בתוכנית מסעו. כל ביקור כזה בלונדון הוא הולך לבקר אשה מסויימת מאוד: את אמו בת ה־80.

■ יושב־ראש הנהלת תנועת החרות, אלוף (מיל.) **עזר וייצמן**, הופיע בשבוע שעבר בפני הסטודנטים של אוניברסי־טת הנגב. בתום הרצאתו, הת־בקש זאר להשיב על שאלות ש־הופנו אליו על־ידי הסטודנטים. אחד מהם, ששאל שאלה בקשר למדיניות־חוץ, כינה בשאלתו את שר־החוץ אבא אבן ב־תואר „פאפא בלטה". כאשר שמע זאת וייצמן, הוא זינק מ־מקומו כנשוך נחש. „אני מבקש ממך שלא להתבטא בצורה כזו!" נזף בסטודנט, „אבא אבן הוא שר בממשלת־ישראל!"

■ במסיבת יום־הולדת ש־נערכה השבוע לשמואל (שמיל) **שי**, העלו הנוכחים זכרונות. **יוסי בנאי** הזכיר את התקופה בה היו הוא ו־שמיל חברים בלהקת הנח"ל ו־הופיעו ערב אחד בבסיס שק"ם. על שמיל הוטל לחקות באותו ערב את **דויד בן־גוריון**. אמר או שמיל בשמו של בי.ג.י.: „אני מברך את שק"ם, שפירו־שו: שתהיה קואליציה מורח־בת."

■ באותה מסיבה חיקה **גרי יגיל** ברכות של שחקנים ליום־הולדתו של שמיל. הנוכחים ביקשו שייחקה את **אורי זר־הר**, שנעצר יום קודם לכן. אמר יגיל בקולו של זוהר: „הייתי שמח להיות כאן הערב באופן אישי."

■ הצירת **סיליה גינזי־בורג** חיפשה מקום לסטודיו ליד ביתה, שבשיכון הסטיסים. אחרי חיפושים שעלו בתוהו, מצאה סיליה, אשתו של הסייט **דוד גינזבורג**, מקום ממש מול ביתה: בארוחה פרטית גדו־לה של שכנה, כשהיא מתחלקת במקום עם סוס הרכיבה שגר שם קודם לכן. השניים מסתד־רים לא רע, כשבחלק מהארוחה סיליה מציירת, ובחלק השני מתגורר הסוס.

■ בפתיחה התגיגית של ה־דיסקוטק החיפאי נירוונה, נכחו כל המי־ומי של הבוהמה החיפ־אית: מד"ר **שבח ויים**, דרך ה־פסל **אהרון אשכנזי**, הצייר **משה גבתי**, עד מנהל ה־מוזיאון היפאני **אלי לנדמן**. „אנחנו נציל את החיפאים ה־משועממים משיממונם," הבטיח בפתיחה מנהל הדיסקוטק **מרי־אל סימון**, שחזר במיוחד ל־ארץ מגרמניה, שם ניהל דיס־קוטקים, כדי לטפל בדיסקוטק החיפאי החדש.

■ בערב ראיונות שהתקיים השבוע בתל־אביב, סיפר מנהל קבוצת הכדורגל בני יהודה, **יהודה סולמי**, כי עיריית תל־אביב פרישה מתקציב ה־מיליונים שלה רק 750 ל"י ל־שנה לקבוצתו. „אז פלא ש־החברה מרגישים את עצמם מקופחים?"

■ בתוכנית שחקן מגיש את עצמו, ששודרה השבוע בגלי צה"ל, סיפרה השחקנית **ליא דויציקיה** על הופעותיה ב־כנר על הגג ברחבי העולם. ב־אחת ההצגות, בוינה, שכחה ליא לפתע את מקום הימצאה ואת השפה ובמשך כמה דקות יצא מפיה הטכסט בעברית צחה. „גברת דוליצקיה," אמר לה הבמאי אחרי ההצגה, „היתה לך דיקציה מוזרה מאוד הערב."

■ ההצגה חייבת להימשך — בכל מחיר. על המחיר היקר ששילם אביו, כדי לקיים כלל מקודש זה, סיפר השבוע השח־קן **מייק בורשטיין**, בעת מסיבה שנערכה בכיף לרגל סיום התוכנית הקודמת, בה הופיעה חשפנית רכובה על סוס. היה זה הסוס דווקא, לא החשפנית, שהזכיר לו את המע־שייה: אביו, **פסח בורשטיין**, הופיע, לפני שלושים ומשהו שנה, ברביו בארצות־הברית, ש־במהלכו עלה הגיבור על ה־במה רכוב גם כן על סוס. ה־סוס כנראה לא הכיר את ה־סקסט כהלכה, כי לפתע, ברגע שהתופים החלו רועמים, הרים את זנבו — ומילא את הבמה בגלליו. הקהל פרץ בצחוק, ה־הצגה הופסקה. פועלי־הבמה סירבו לנקות את השטח, לפי שפעילות זו לא היתה כלולה בחוזה־העבודה שלהם. השחקנים התייצבו בשורת־מגן בחזית ה־במה, ופסח בורשטיין התנדב לאסוף את הגלליים, זכה ב־תודתם הנצחית. למחרת, עקבו כל השחקנים בעצבנות אחרי תנועותיו של הסוס — ואוייה ושבר: בשנייה שהתופים החלו רועמים, הרים הסוס שוב את זנבו. בחירוף נפש פרץ פסח בורשטיין הצעיר לעבר הסורר, הוריד את זנבו בכוח, החל דו־חף אותו החוצה, לא עזב את מישמרתו עד שהסוס היה מחוץ לבמה, למרות הגלגלים החמים שמילאו את כפות ידיו.

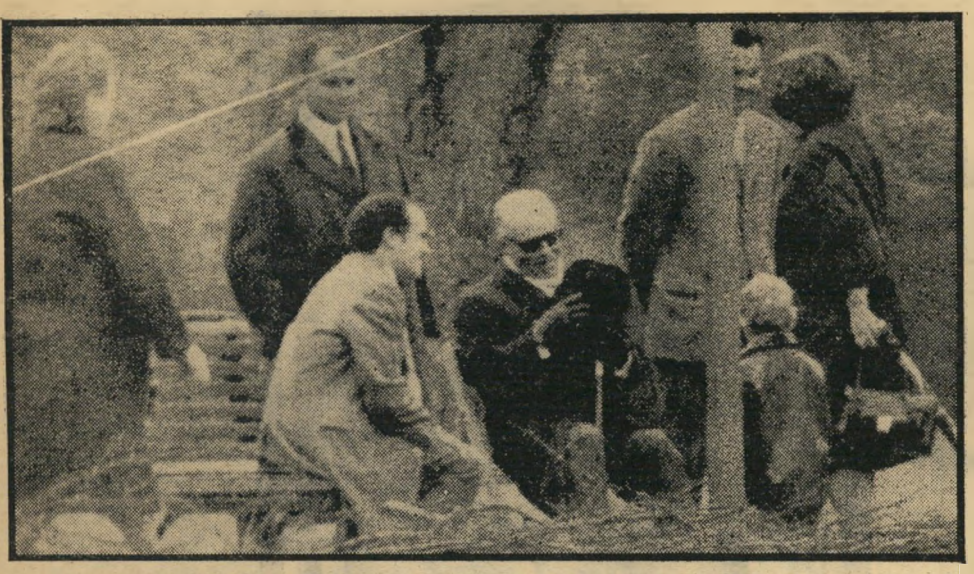

חביב בורגיבה

(ממושקף במרכז), נשיא טוניסיה בן ה־67, נמצא מאז חודש אפריל משך שבעה חודשים בגלל דפרסיה ודלקת בכבד, עומד לחזור השבוע לטוניס. בורגיבה כתב מחקלי־ניקה לראש־ממשלתו, האדי נואירה: „אל תתאמץ כמוני, שהתמטוטטתי אחרי 40 שנות מאמץ."

מלכה בכרם

מלכת־היופי הטרייה אתי אורגד, סג־ניתה מירי בן־דויד, וכתריסר יפהפיות נוספות, שהשתתפו בתחרות מלכת־היופי, גרמו בצהרי יום הרבי־עי האחרון למה שנראה במבט ראשון כהפגנת פנתרונים. היה זה כאשר עשרות חבר'ה התקהלו לצפות בהן — ביחוד בלובשות ה־שורט'ס שביניהן — עת ירדו למסעדת „ציון" בכרם־התימנים, לסעודת צהריים. בתמונה: המלכה החדשה (במכנסי שורט'ס לבנים) וסגניתה מוקפות על־ידי ציון, בעל המסעדה בכבודו ובעצמו.

תמרורים

נחוג • יום־הולדתו ה־33 של סגן ה־מנהל הכללי של אמפא ומנהל שירות אמ־פא, שהוא דור שני באמפא, **עודד גורד־**

עודד גורדצקי

דצקי (נשוי פלוס שניים), בנו של מייסד החברה זאב גורדצקי ז"ל.

נחוג • יום־הולדתו ה־80 של המלחין הישראלי שהוא גם עורך־דין לפי השכלתו, **אריך וולטר שטנברג.** יליד גרמניה, עלה לארץ ב־1932, נמנה עם המלחינים ה־ראשונים שיצירותיהם בוצעו על־ידי התיז־מורת הפילהרמונית הישראלית, זכה פע־מים בפרס אנגל, וממשיך ליצור מוסיקה.

מנהלים רומן • השחקן יליד מצריים **עומר שריף** והבדרנית בת ה־תערוכת **פרידה פיין.**

לקה • עת יצא כמינהגו מדי בוקר ל־שחייה בת 20 דקות, בהתקף־לב, השחקן ההוליבודי בן ה־60, **וואן הפלין.**

נפצעקשה • בתאונת־דרכים, כא־שר אופנוע עליו רכב התנגש במשאית, במאי הסרטים הצרפתי **ז'אן־לוק גודאר** (40). נתין שוויץ שנולד בפאריס, מהנדס־גשרים במיקצועו שהשתמש במשכורת ה־ראשונה שלו כמהנדס לעשיית סירטון של 10 דקות, עבד בפאריס כמבקר סרטים כש־הוא חותם בשם בדוי, פירסם מודעה לקראת סירטו השני, החייל הקטן, בה חיפש שח־קנית לסרט „ושתהיה גם שותפה לחיי." בעיקבות המודעה הגיעה הדנית אנה קא־רינה, שהיתה עד אז דוגמנית צילום. היא שיחקה בסרט ולאחריו התחתנה עם גודאר, שעשה עד היום 28 סרטים באורך מלא ש־מהם הוצגו שמונה בישראל. ב־1969 הפ־סיק לעשות סרטים מסחריים והחל בבימוי והפקה של סרטים פוליטיים, ביניהם מער־בון בהשתתפות מנהיג מרד הסטודנטים ב־

ז'אן־לוק גודאר

צרפת דניאל כהן־בנדיט בתפקיד שריף. עשה שמונה סרטים פוליטיים, עליהם הוטל חרם ברוב ארצות העולם. ב־1968 התגרש מאנה קארינה ונשא את אן ויאזמסקי, נכד־תו של הסופר פרנסואה מורייה. בגלל מצ־בו הכספי הקשה בעיקבות הסרטים הפו־ליטיים, החל עובד כעיתונאי בעיתונו של ז'אן־פול סארטר וחזר השנה לביים סרטים מסחריים.

נפטר • בחיפה, בגיל 74, מי שהיה מפעילי הועד הארץ־ישראלי בשוויץ בש־נות ה־30, ד"ר **משה נבימקי.** יליד לי־טה, למד שם בישיבה, עבר לשוויץ בה הוסמך כד"ר למדעי החברה באוניברסיטת באזל, מונה בתחילת שנות ה־30 ליו"ר ה־ועד הארץ־ישראלי בשוויץ ופעל להצלת פליטים שנמלטו מגרמניה, עלה לארץ ב־1938 והקים מפעל לפלסטיק באיזור חיפה.

הנדון:

מסחרה

שני יהודים מטיילים בעיר העתיקה — מגיעים לחנות השטיחים של ארמני. שטיח אחד מוצא חן בעיניהם, והם נכנסים.

מצביע היהודי הראשון על השטיח ושואל: „כמה?"

„אלף לירות," משיב הארמני, מבלי להניד עפעף.

„בסדר," אומר היהודי, שולף ארנק ומשלם. „שלח לי את השטיח הביתה."

בצאתם מן החנות, פורץ היהודי השני בצעקה נזעמת: „השתגעת?! השטיח הזה לא שווה אפילו חמש מאות! יכולת לקבל אותו בקלות בארבע מאות, אילו עמדת על המקח!"

צוחק היהודי הראשון ואומר: „בטח! אבל החלטתי לדפוק את הרמאי הזקן הזה. עכשיו הוא לא יישן בלילה. הוא יקלל את עצמו על שלא דרש חמשת אלפים!"

* * *

דרך הטבע, היה המשא־ומתן על אותו שטיח מתנהל, כמובן, על פי דפוסים אחרים, הידועים עוד מימי התנ"ך. „אלף!" היה אומר הארמני.

היהודי היה פורץ בצחוק. „המרטוט הזה?" היה אומר. „זה שווה בקושי עשרים:"

„אתה רוצה להורידני שאולה?" היה הארמני זועק, „זהו שטיח של השאח הפרסי! אף פרוטה אחת פחות מ־900!"

וכן הלאה וכן הלאה, עד שהיו משתווים על מחיר של 428 לירות ו־53 אגורות, שניהם היו גאים בנצחון הגדול שנחלו.

זוהי השיטה — ולא רק במיזרח, אלא בעולם כולו.

* * *

אכן — מדוע לא ננהג כך גם כלפי הערבים, שהם מימים ימימה עם־הסורים בה"א הידיעה, עם שהפך את העמידה על המקח לאמנות?

אין אדם בישראל שלא שאל פעם שאלה זו, מראש הממשלה ועד אחרון החנוונים בשוק.

היו לי על כך ויכוחים ארוכים עם לוי אשכול המנוח. הוא היה גאון של משא־ומתן, אמן של התמקחות והתפשרות. והוא שאל אותי בפשטות: „מה פתאום אתה רוצה שנגיד מראש את המחיר האחרון שלנו, איזה מין מיסחר זה?"

ואכן, מדוע עלינו לומר שאנחנו מוכנים לסגת לגבול ה־4 ביוני תמורת שלום, סידורי־בטחון, גבולות פתוחים, וכו'?

איזה סוחר נורמלי היה נוהג כך?

הרי ההגיון מחייב לנקוט בשיטה ההפוכה. להגיד: „השלום שאתם מציעים לא שווה כלום. בקושי נסיגה של עשרה קילומטרים. מה? אף לא קילומטר אחד יותר מ־30! אתם נותנים שלום וגם חיסול הפידאיון? אז בסדר, נסוג חמישים קילומטרים, וגם ניתן לכם את שכם, שתהיו מבוסוטים."

וכן הלאה, עמידה על המקח במשך חודשים ושנים, על כל קילומטר, עד שהיה נקבע הגבול החדש באיזשהו מקום בין קו הפסקת־האש והקו הירוק, ושני הצדדים היו מרוצים, ושלום על ישראל וישמעאל.

הגיון פשוט, הגיון המתבסס על נסיון־החיים של כל אחד מאיתנו. הגיון שלא רק הניצים, אלא גם היונים בממשלה ובכנסת דוגלים בו.

* * *

אני מבקש לשכנע את כל אלה כי הגיון זה מוטעה מיסודו, כשהוא מועבר למציאות שלנו.

אמנם, יש מקום לעמידה על המקח במשא־ומתן בין עמים, וזה היסטוריה מכירה מאות רבות מספור.

שתי מדינות יוצאות לקרב. בתום המלחמה יושבים ליד שולחן המשא־ומתן, מתמקחים על הגבול החדש. המנצח רוצה לחטוף הרבה, המנוצח משתדל לוותר רק על מעט ככל האפשר. מעצמות נוספות יכולות להתערב, מתוך דאגה לאינטרסים של עצמן. בסוף מושגת פשרה כלשהי, איש־שם באמצע.

עיין בפרק על השלום של וסטפאליה, בתום מלחמת שלושים־השנים; או בפרק על הקונגרס הווינאי, בתום מלחמות נפוליאון.

האמת היא שיש הבדל מהותי בין מלחמתנו לבין המלחמות ההן, ולא רק מפני שמשה דיין אינו ואלנשטיין, ואבא אבן אינו מאזיראן.

* * *

מלחמה שבין ישראל והעולם הערבי אינה מלחמה רגילה בין מדינות מבוססות, שיצאו לקרב בגלל סיכסוך על רצועת־אדמה.

זוהי מלחמה אחרת לגמרי — ואין לה תקדימים רבים בהיסטוריה.

כדי להבין מהות סיכסוך זה, ניקח דוגמה מעולם הרפואה.

מניעי אבותינו, כאשר באו הנה, היו טובים ביותר. הם רצו לבנות ולהיבנות, ואף האמינו כי יבנו את העולם הערבי. הם הזכירו שאבות־אבותינו היו כאן, לפני שהמרחב הפך לערבי.

אבל המרחב הערבי הגיב כמו כל גוף, שנשתל בו אבר זר — הוא דחה את האבר, הוא גייס את כל הנוגדנים כדי להמיתו ולהוציאו.

אם כן, היכן כאן הצדק?

זוהי שאלה אחרית, כאילו שאל הרופא אחרי השתלת הכלייה — מי צודק? הכלייה או הגוף הדוחה אותה?

האבר הצדקני ביותר אינו יכול להתחכח עם הביולוגיה.

עלינו להבין שיש כאן תהליך טבעי, שכל עם אחר היה מגיב בדיוק כשם שהגיבו הערבים, שמה שקרה אינו בלתי־הגיוני, הנה לוקח רופא כלייה מגופו של אדם, ושותל אותה בגופו של אחר.

גופו של מקבל־האבר מגיב מייד — בצורה עויינת קיצונית. אין הוא שואל: האם רצה הרופא להיטיב לי? האם הכלייה טובה לי, וחינית לקיומי? אולי אמות בלעדיה?

לא, הגוף מגיב מייד בדחייה. הוא מגיים את כל כוחותיו כדי לדחות את האבר הזר שנשתל בתוכו.

אין לו ברירה. זהו צו ביולוגי, הקיים בנו מזה מאות מיליוני שנים. הוא דרוש לנו כדי להתגבר על מחלות ופציעות. לרוע המזל, הוא פועל גם נגד השתלת־אברים.

הרפואה המודרנית עדיין לא מצאה תשובה סופית לבעייה זו. אומנם התגברות הגוף לאבר זר, הנשתל בתוכו, יכולה להיחלש על־ידי תרופות.

אך נדמה לי שרק במיקרה של השתלת אבר מאותו סוג, ובמיוחד של אח־תאום או קרוב־משפחה, יש סיכוי להצלחה מוחלטת.

* * *

היסטוריה של ההתיישבות הציונית בארץ־ישראל דומה לניתוח כזה.

אנחנו אבר שתול בגוף המרחב הערבי.

אלא ששני הצדדים מגיבים דווקא באופן הגיוני מאין כמוהו.

ומכיוון שאנחנו איננו רוצים להינתק ולמות, וגם איננו רוצים במלחמת־נצח, עומדת בפנינו אותה השאלה המטרידה גם את הרפואה המודרנית:

איך לשכנע את הגוף לקבל את האבר השתול?

איך להביא את המרחב הערבי לכך שיקבל את קיומנו כאן, שיכיר בנו, שישלים עימנו?

„שלום" ו„השלמה" גזורים מאותו פועל. אבל במיקרה שלנו, השלמה קודמת לשלום, וחשובה ממנו לאין ערוך.

* * *

אני שומע את זעקתו הנזעמת של הדמאגוג, המסעיר את ההמונים מעל גבי מירפסת:

„איננו זקוקים להכרתו של איש! איננו דורשים להשלים איתנו!

„העם היהודי אינו זקוק עוד לחסדיו של איש!

„עם ישראל מכיר בעצמו, ומגן על עצמו, ואנו מוכנים ללמד לקח את כל אויבינו!

„לא נזוז מפה — ולא איכפת לנו אם שכנינו משלימים עימנו או לא!"

מילים כדורבנות. מילים מלהיבות. אבל איזו משמעות יש בהן?

אין כאן מישחק בהכרה. יש כאן בעייה פשוטה: אם המרחב אינו מקבל אותנו כחלק שלו, כאבר של בן־משפחה, חרי המלחמה מה תימשך בלי סוף.

ובמלחמה זו, שאין לה סוף, יש כל הסיכויים שהגוף כולו, והאבר השתול בתוכו, ימות בסופו של דבר מאפיסת כחות.

הגוף אינו יכול לסלק עוד את האבר מכלי למות, והאבר אינו יכול לחיות בלי הגוף.

תפקידנו הוא לבצע את הנס הרפואי, של שילוב האבר בגוף.

ועל רקע מציאות פשוטה זו, כל הדיבורים וכל הדוגמאות מחיי היום מיסחר אינם אלא מסחרה, בלשון שכנינו.*

* * *

אני מאמין כי בכל שלב של התפתחות הסיכסוך הישראלי־ערבי היתה הזדמנות לתולל גם רפואי זה.

אילו אוכחנה הבעייה כראוי, ואילו נמצא האמן המדיני בעל היכישרון הנדיר.

אני מאמין כי נצחוננו במלחמת ששת־הימים, סיפק הזדמנות גדולה נוספת — הזדמנות שעדיין לא הוחמצה כליל.

למרבה אסוננו, עמד בראש המדינה באותה שעה קריטית דווקא סוחר גאוני — לוי אשכול המנוח.

חיבבתיו, הערכתיו. אך הוא לא הבין כלל את ההזדמנות.

להמשך אסוננו, באה במקומו אשה שאמנם אינה סוחרת, אבל כל כולה בוויכוח צדקני — גולדה מאיר.

קשה לומר שאני מחבב או מעריך אותה יתר על המידה. גם היא אינה מבינה כלל את ההזדמנות.

איזו הזדמנות?

ההזדמנות היא: לבצע אקט גדול, בעל השפעה נפשית וגופנית כת־קיומא, שישנה את עצם ריקמת־היחסים בין המרחב ובינינו, בין הגוף והאבר השתול.

כאן אין כל תועלת בוויכוח על קילומטרים, במקח־ומימכר מיסחרי.

איננו באים לקנות שטיח, ואיננו הולכים למכור שטחי־אדמה.

יש כאן לחולל נס פסיכולוגי. ולכן יש לעשות כאן, את אשר אסור לעשות במקחימימכר: להכריז מראש, בקול, בכחווה דרמאתית, את המחיר הסופי.

לעשות מעשה שיעביר בכל אברי הגוף את הבשורה: איננו סרטן מתפשט, כפי שאמרו לכם. אנחנו אבר היכול לחזק את הגוף, הדרוש לגוף, שלא יתרחב ולא יצטמק, השייך לגוף.

גבולנו שהיה, הוא שיהיה — בתנאי שהגוף יקבל אותנו, ולא נצטרך עוד להילחם בנוגדניו.

איננו זקוקים לאנשי מיסחר, כבודאי לא לאנשי ממחרת. אנו זקוקים לרופא.

---

* מילה ערבית זו אינה תרגום המילה העברית „מיסחר," כפי שנדמה לרבים. אין היא אלא שיבוש ערבי של המילה האירופית „מאסקראד," נשף־מסיכות.

מיהו הסוכן הסובייטי מס' 1 במיזרח התיכון?

האיש של מוסקבה בירושלים

המקום: מיפקדת הסוכנות המרכזית לביון של ארצות־הברית (סי־איי־אי), ליד וושינגטון.

נוכחים: צוות החשיבה הראשי שליד מנהל הסוכנות. שמותיהם אינם ניתנים לפירסום, מבלי לגרום נזק בלתי־תוקן לאינטרסים הביטחוניים של העולם החופשי. שמות־הצופן שלהם הם ג'ון, ג'אק וג'ורג'.

המועד: היום.

■ ■ ■

ג'ון: הסכם סאדאת—פודגורני הפך את הקערה שלנו במיזרח התיכון על פיה. ניכסון ממש משתולל. הוא אומר שאנחנו אידיוטים. שאיננו מסוגלים לתפוס את הסוכן הגאוני שהביא לסובייטים את ההישג העצום הזה.

ג'ק: אין ספק שסוכן כזה גאוני. באיזשהו מקום במיזרח התיכון סועל סוכן סובייטי, שהוא הגאון של המאה ה־20.

ג'ורג': זוכרים את ז'ורגה, הסוכן הסובייטי שהצליח לחדור לצמרת היפאנית והודיע לסטאלין מראש על מועד ההתקפה הגרמנית? לדעתי הוא כלב בהשוואה לסוכן הזה. אבל מיהו? איך להגיע אליו?

ג'ק: האם הוא מתחפש ליהודי או לערבי? האם שתלו אותו בישראל או בעולם הערבי?

■ ■ ■

ג'ון: אני מציע את השיטה הבאה: קודם נחשוב היכן הוא נמצא, אחר־כך נשתדל לברר מיהו. אין לנו ידיעות, אנחנו צריכים לפעול לפי ההגיון. ג'ק, תתחיל.

מאת
אחיתופל

ג'ק: או.קיי. אני חושב שעלינו להניח שפועל כאן סוכן רוסי מדרג עליון, ושהוא מוסווה כערבי.

ג'ורג': לא, כישראלי!

ג'ון: אל נקפוץ. הבה ננתח את המהלכים האחרונים. איך הגענו להסכם סודגורני —סאדאת? מה איפשר אותו? מה גרם לו?

ג'ורג': זה קל. האיש שלנו בקאהיר קיים מגע הדוק מאוד עם סאדאת. האנשים שלנו עזרו לגלות את ההכנות של אויבי סאדאת, שרצו להפילו. אנחנו מסרנו לו דו"ח על פעולת עמיתינו ממיזרח גרמניה, שהתקינו מכשירי־האזנה במשרדו. סאדאת היה איש שלנו.

ג'ק: אחר־כך הלך אליו סיסקו. הוא אמר לסאדאת, כמו שאמר בשנה שעברה לנאצר: חביבי, הרוסים יכולים לתת לך מלחמה, אבל רק אנחנו יכולים לתת לך שלום. רק אנחנו יכולים לסלק את הישראלים מן השטחים הכבושים. סיסקו דרש ממנו להכריז שהוא מוכן לחוזה־שלום רשמי עם ישראל, והבטיח שתמורת זה ישיג את הסכמת ישראל לנסיגה.

ג'ורג': על פי הסכם זה הדיח סאדאת את בני־הברית של מוסקבה בקאהיר, הודיע על נכונות לחוזה־שלום, יכר.

ג'ון: בקיצור, הצלחנו, ישבנו על הסוס. אילו זה נמשך, היינו שולטים כיום בקאהיר, הרוסים היו בדרך החוצה. למה זה לא קרה?

ג'ורג': זוהי השאלה. אם נברר מי הציליח לסכל את המהלך הזה, נדע מיהו הסוכן הסובייטי.

■ ■ ■

ג'ק: אולי יארינג? אל תשכחו, הוא יושב כבר המון זמן במוסקבה. זוהי הדמנות בשבילם.

ג'ורג': שטויות, יארינג הוא בסדר. הוא העביר שאלות לקאהיר ולירושלים. בקאהיר ענו שהם מוכנים לחוזה־שלום רשמי. אבל בירושלים...

ג'ון: מה בירושלים?

ג'ורג': זהו! יש כאן משהו. בירושלים סירבו להודיע שמקבלים את הגבול הבינלאומי. זה היה המיכשול הראשון. דחפו את סאדאת לזרועות מוסקבה.

ג'ק: אל תקפוץ. אחר־כך נסע סיסקו עם רוג'רס למיזרח התיכון. סאדאת גילה עמדה די גמישה. היה כימעט הסכם בין סיסקו וסאדאת. אחר־כך נסע לירושלים.

■ ■ ■

ג'ון: דיין הבטיח לסיסקו נסיגה של 30 קילומטרים, תמורת הסדר־ביניים. דיין בסדר גמור. למרות שאבא שלו בא מרוסיה, חהחה־חה. זה לא האיש.

ג'ורג': דיין בסדר מצידנו. אבל למחרת היום הכחישה גולדה שדיין הבטיח משהו, וירושלים התכחשה בפירוש לכל מה שהוסכם.

ג'ון: המממם. גולדה? אתה בטוח?

ג'ק: כן. היא השאירה את סאדאת תלוי באוויר, במצב מביש. התחילו להתלחש במצריים שסאדאת הבטיח שלום לישראל, ולא קיבל שום דבר בתמורה. שהישראלים פשוט דפקו אותו.

ג'ון: כן, ואחר־כך הפיצו הסוכנויות הרוסיות שאנחנו רימינו את סאדאת, שהוצאנו ממנו במירמה את ההסכמה לחוזה־שלום עם ישראל ואת הדחת עלי צברי, תמורת סילוק הישראלים מסיני, ואחר־כך לא סיפקנו את הסחורה. לא סילקנו את הישראלים, ואפילו לא הפעלנו עליהם לחץ רציני.

ג'ורג': וזה הכריח את סאדאת להיכנע ללחץ הרוסים, להזמין את פודגורני ולחתום איתו חוזה ל־15 שנה.

ג'ון: איפה היתה כאן תקלה? מי חיבל פה?

ג'ק: סאדאת, כמובן. הוא הפכפך.

ג'ורג': סאדאת היה בסדר. איש טוב. עשה כל מה שיכול. לא הוא חיבל. להיפך, סיכן את ראשו בשביל ההסכם עם סיסקו.

■ ■ ■

ג'ק: סיסקו? אולי הוא רימה את סאדאת, כדי שסאדאת ירוץ לפודגורני? אחר הכל, הוריו באו מאיטליה, ושם יש מפלגה קומוניסטית עצומה...

ג'ון: בבקשה, בחורים, קצת זהירות. סיסקו בסדר גמור. הוא הבטיח לסאדאת, והוא הלך לירושלים להשיג את מילוי הבטחה. ירושלים. המממממ.

ג'ורג': כן, ירושלים. ברור שהחבלה באה במיקרה זה מירושלים. לולא העמדה השלילית של ירושלים, לא היה סאדאת נאלץ להיכנע לרוסים. בואו נגלגל קצת את הסדור הזה.

ג'ון: או.קיי. מה בכלל נתן לרוסים את עמדת־הכוח שלהם במצריים? איך הסכימו המצרים להכניס את הטייסים ואנשי־הטילים שלהם לארצם?

ג'ורג': ההפצצות־לעומק של חיל־האויר הישראלי. עד אז היו במצריים רק כמה יועצים. אחרי אבו־זעבל, רץ נאצר למוסקבה וביקש טילים, צוותות־אויר, מיגים־23, הכל.

ג'ון: המממ, עוד פעם ירושלים. יש לכם עוד משהו בכיתן זה?

ג'ק: איך בכלל התחילו היועצים הרוסיים להגיע למצריים? בגלל התבוסה המצרית במלחמת ששת־הימים. אז טס ואכא־רוב לקאהיר.

ג'ורג': ישראל גרמה לכך.

■ ■ ■

ג'ון: אני חושש שעלי להצטרף לדעה זו. ובכן, הסכמנו כי הסוכן הסובייטי העליון במיזרח התיכון יושב בירושלים.

ג'ק: לא סתם יושב. יש לו שם השפעה מכרעת על המדיניות. זה איש שיכול היה להשפיע לגבי המהלכים במלחמת ששת הימים, להחליט על הפצצת מצריים בעומק, להעמיד תנאים בלתי־סבירים להסדר־ביניים,

„מה אמרת?"

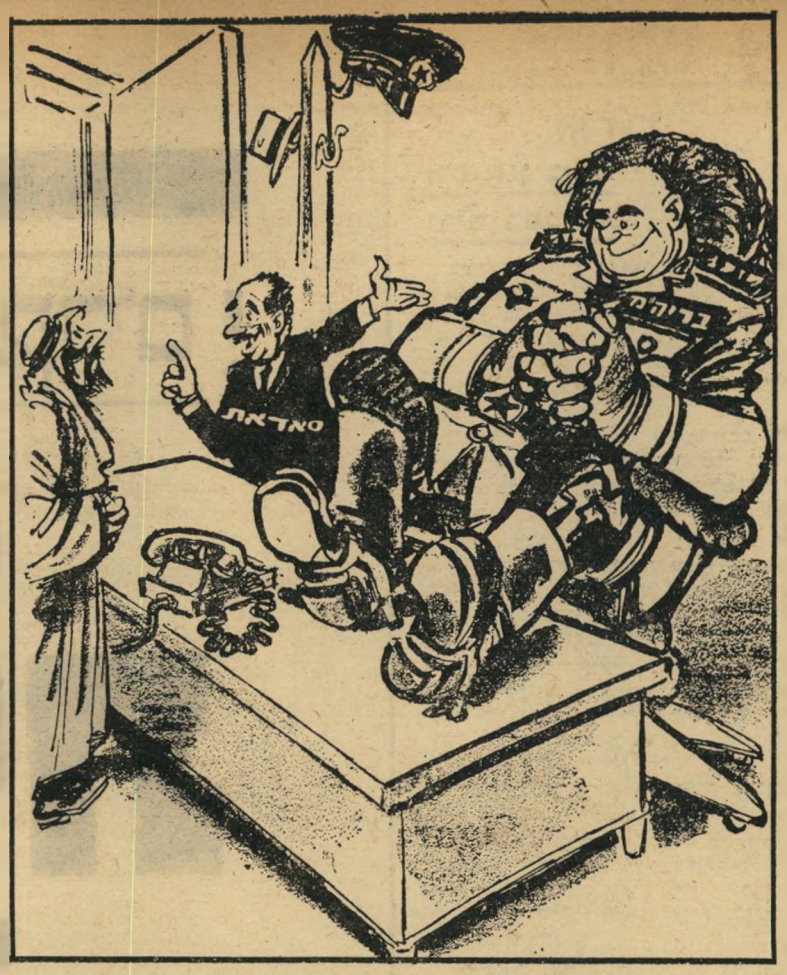

„שמנו קץ להאזנה החשאית שלהם!"

להכריז שישראל לא תקבל את הגבול ה־בינלאומי. אדם חשוב.

ג'ון: ברור. אבל מי?

ג'ורג': אני מציע שנלך בדרך הבאה: נניח שאנחנו היינו צריכים להחדיר סוכן מרכזי לאיזו שהיא מדינה, כדי שיגיע ל־מעמד בכיר שם. מה היינו עושים? באילו שיטות היינו נוקטים?

ג'ון: או.קיי. ג'ק, תתחיל לגלגל את ה־כדור.

ג'ק: ובכן, אנחנו מסכימים שזה צריך להיות רוסי?

ג'ורג': אלא מה? לא היו סומכים על מישהו אחר, לתפקיד כל־כך אחראי! אני חושב שאפשר לקבוע בהדאות שהאיש נולד בברית־המועצות.

ג'ק: ואולי — נגיד — קומוניסט מ־ארץ אחרת? יש המון קומוניסטים יהודיים בעולם.

ג'ורג': לא. הם לא סומכים על קומו־ניסטים, ובהדאי לא על יהודים. זה בטח רוסי.

ג'ק: אבל האם זה לא היה יותר מדי חשוד, לשלוח אדם מרוסיה לישראל כדי לכהן שם כסוכן סובייטי ראשי?

ג'ורג': בהדאי. לא היינו שולחים איש שלנו ישר מאמריקה לקובה, למשל, כדי להפוך שם לסוכן מרכזי. דרוש כישוי. מה היינו אנחנו עושים?

ג'ק: זה פשוט. היינו שולחים אותו לברית־המועצות, לקבל שם כישוי סובייטי טוב. אחרי הרבה שנים היה עובר ממוסק־בה להאבאנה, כשר למהדרין.

ג'ורג': זהו. אז נניח שהם היו פועלים באותה שיטה: שולחים איש מרוסיה לאר־צות־הברית, כדי שיקבל צביון אמריקאי, מיבטא אמריקאי, שייראה בכלל אמריקאי לכל דבר. ואחר כמה שנים היה מהגר מארצות־הברית לישראל...

ג'ק: חכה, חכה. לא לישראל, אלא ל־פלשתינה. כדי שהאיש הזה יגיע למעמד כל־כך בכיר, כדי שיוכל להשפיע על מדי־ניות גבוהה, הוא זקוק להרבה־הרבה זמן. הוא לא הגיע לארץ לפני חמש או עשר שנים. יש כאן תיכנון לזמן ארוך. הייתי אומר: לזמן ארוך מאוד. האיש הזה הגיע לפלשתינה לפני — נאמר — שלושים שנה.

ג'ון: אפילו חמישים שנה. יש לנו כאן עסק עם אחד מגאוני הביוון בכל הזמנים. הוא הכין את עצמו במשך חמישים שנה לפחות.

ג'ורג': אבל בהדאי חידשו את המגע בצורה כלשהי. אם זה ישראלי בכיר, אולי הצליח לקבל מינוי לשגרירות ישראלית ב־מוסקבה?

ג'ק: אולי. כל שגריר ישראלי במוסק־בה חשוד.

■ ■ ■

ג'ורג': ובכן, נסכים מה שיש לנו עד עכשיו: מישהו בכיר מאוד בירושלים. נולד ברוסיה. היגר משם לארצות־הברית. הגיע משם כעבור כמה שנים לישראל. בוודאי מדבר בהיגוי אמריקאי מובלט בכתנה. נמ־צא בארץ כחמישים שנה. כיהן בינתיים ב־שגרירות הישראלית במוסקבה. לקח חלק מרכזי בקביעת המדיניות הנוקשה של ישר־אל, הפצצת מצריים לעומק, החבלה בהסדר־הביניים ואי־ההסכמה לנסיגה...

ג'ק: יש להניח שהאיש הזה בולט ב־עמדתו האנטי־סובייטית הקיצונית. הוא בטח **מנהל מערכות בינלאומיות** נגד ברית־המוע־צות, נחשב בירושלים לאחד האנשים הכי אנטי־סובייטיים.

ג'ון: אל תסתפקו בדברים חיצוניים. יש לחדור לאופיו של האיש. יש לנו כאן עסק עם גבר, במלוא מובן המילה. גבר עם ———, עם תסלחו לי. גבר אמיץ. גבר שיש לו הסבלנות להכין את עצמו ב־משך עשרות בשנים לתפקידו. גבר היודע לכפות את רצונו אפילו על אנשים כמו דיין. גבר...

ג'ורג': יש כאן משהו החסר לי עדיין. איזה פרט אחרון כדי לפענח את התעלו־מה. איזו שהיא תחפושת נאונית. אולי ה־גבר בכלל — — —

ג'ון: תפסיק! תפסיק! אני רץ אל הבוס!

אזהרה!!! אל תקבל דברים אלה יותר מדי ברצינות! — הדמויות הן פרי הדמיון בלבד!

בעולם

אפריקה

המאבק על נפש המתעוררים

קשה לדעת מה בדיוק הבטיח אבא אבן לשליטי המדינות האפריקאיות, אשר סיירו בהן נסתיים זה עתה. אולם לדעת רבים, כל מה שהבטיח — היה השקעה טובה. בניגוד לכשלונות ישראל ברחבי העולם, הרי מאמציה במדינות מספר באפריקה, נושאים פרי, ומדינות אלה לא הפכו עדיין לפרו־ערביות.

האף לכל חור. ביקורו של אבא אבן באפריקה נערך ערב הוועידה השנתית של ארגון האיחוד האפריקאי — ארגון ש־עמדתו פרו־ערבית מובהקת. הארגון הוקם כדי לנסות לחסל את היריבות בין מדינות אפריקה השונות — ספציפית, בזמנו, בין גוש נאירובי לזה של קובלנקה. נסיונותיו לא עלו יפה. בתחילה האמינו רבים כי הסיבה העיקרית למדנים הבלתי־פוסקים, ה־תה התנהגותו של אנקרומה, שליט גאנה, שנהג לדחוף את אפו לענייניהן של כל שכנותיו, כאשר נתבקש וכאשר לא נתבקש. עם סילוקו, הוברר לכל שהסיבות עמו־קות יותר מכך.

חשבונות מסובכים. אחת הסיבות העיקריות למתח, היא העובדה שבאותן מדינות אפריקאיות שהיו בעבר תחת של־טון צרפתי, נמצאים כיום רבבות יועצים, סכנאים, מורים ומדענים צרפתיים. המדינות שהשתחררו משלטון בריטניה הגדולה, רו־אות בכך קולוניאליזם חדש, יוצאות נגדו בתוקף.

על רקע זה, נולד וגדל גם הפיצול ב־שאלת המזרח התיכון. בניגוד למדינות אפ־ריקאיות רבות, המצדדות במצריים, מצדדות אחרות בישראל. למדינות אלה יש גם חש־בונות אחרים עם המצדדות במצריים — ואחדות מהן, כמו אוגנדה וקונגו קינשא־סה למשל, לא תשתתפנה כלל בישיבת ועידת האיחוד.

פעילותה הנמרצת של ישראל בקרב מדי־נות אלה, בהסברה אך בעיקר בעזרה מע־שית, מחזקת את ידיהן בהתנגדותן לירי־בותיהן — כולל בשאלת המזרח התיכון. לאפריקה, חוסר האפשרות להגיע לאיחוד הוא רע. לישראל, בינתיים, הוא טוב.

רוסיה

הים התיכון — גבול רוסיה

לכאורה, היה זה נאום בחירות פנימי שיגרתי. למעשה, היו בו, בנאום הבחירות המסכם של מזכיר המפלגה הקומוניסטית ליאוניד ברז'נייב, אותו נשא בסוף השבוע שעבר, שתי נקודות חדשות — ואחת מהן בעלת משמעות רבה לישראל.

תשובה לאמריקאים. נאומו של ברז'נייב נגע כולו לעניינים פנימיים — מלבד נושא־אחד אחד: שאלת הפסקת מי־רוץ החימוש הבינגושי. בשאלה זו, העלה המזכיר הכללי שתי נקודות חדשות:

בתשובה לשאלה קודמת, שהועלתה על־ידי האמריקאים, ניצל עתה ברז'נייב את ההזדמנות כדי לענות כי ברית־המועצות תהיה מוכנה לדון גם בצימצום כוחות לאר־מיים, לא רק זרים. אולם יותר מעניינת לפחות לישראל, היתה הנקודה השנייה, בה גילה ברז'נייב כי ארצו תהיה מוכנה לדון גם בצימצום כוחות ימיים.

ברז'נייב טען נגד ארצות־הברית כי זו פועלת, במימי הים־התיכון, על פאתי גבו־לה של ברית־המועצות ובמימי גבולותיה של סין במזרח הרחוק. יחד עם זאת הצהיר כי ברית־המועצות אינה מעוניינת בפריסת כוחותיהן הימיים של המעצמות על פני תבל כולה, וכי היתה מסכימה להגיע להס־דר לפיו ישכנו הציים בסמוך לגבולותיהם.

לנצח. המשמעות המעשית היחידה של דבריו אלה — במידה והנושא יגיע פעם להסדר — תהיה סילוק כוחותיה הימיים של ברית־המועצות מהאוקינוס ההודי, לשם היא מנסה לחדור כיום. מהים התיכון — לא תסתלק רוסיה גם לאחר הסדר כזה. כי הים התיכון מבחינתה, שוכן על גבולה הדרומי.

המסקנה: גם אם יגיעו ימות המשיח של הסדר בינגושי, יישארו הרוסים, לפחות אם בהם יהיה תלוי הדבר, בשכנותנו. ולא רק בים: צי זקוק לבסיסים, והבסיסים הימיים המצריים נוחים לרוסים מאוד.

לישראל, היתה זו תזכורת מאוד לא נוחה.

נורבגיה

נפט חדש לאירופה

בצינעה, בנוכחות 24 אורחים בלבד, ש־הוטסו למקום בהליקופטרים, חנך בשבוע שעבר ראש ממשלת נורבגיה, טריגווה ברא־טלי, את שדה הנפט הגדול ביותר של אי־רופה. השדה, ששמו אקופיסק, הוא באמצע

זוהי הלנה ג'וסף בת ה־66, לוחמת ה־חופש האמיצה, ששוחררה בימים אלה ממעצר־בית, בו היתה נתונה מאז אוק־טובר 1962, לאחר שסירבה להחריש נוכח מדיניות ה„אפרטהייד" של ממ־שלת דרום־אפריקה. ג'וסף שוחררה רק לאחר שעברה ניתוח לסילוק סרטן־השד.

של הים הצפוני שטוף הסערות, במרחק כ־200 קילומטר דרומית מערבית מסטוואנ־גר, בחוף נורבגיה, וכולו כולל כרגע מיש־טח קידוח יחיד ענקי, מוגבה לגובה כזה שגם הסערות האדירות המקובלות באיזור לא ישטפו אותו.

הקלת הלחץ. השדה יפיק, בתחילה, 40 חביות ליום בלבד, יגדל עד סוף 1973 לשלושים באלות ו־300 אלף חביות ליום — תפוקה השווה לתפוקתן של העשירות שבבארות המזרח הקרוב. בכך, תזכה אי־רופה למידה רבה של עצמאות, בנושא ה־נפט. היא עדיין תיאלץ להישען חזק על ה־ייצרנים במזרח הקרוב, אולם הלחץ עליה יהיה מחניק פחות — ביחוד בימי משבר. שכן לפי תיכנונן של החברות שבבעלותן השדה החדש,** ישמש השדה בעיקר כדי לבנות מלאי מתאים. בעזרת מלאי זה, תצ־ליח אירופה לעמוד יפה יותר בשעת מו"מ על חידוש מחירים, או סיכסוך אחר, עם מדינות־ערב מייצרות הנפט.

---

* הוא המוצא היחידי מהים הכספי ל־אוקינוס.

** פיליפס פטרולאום (36.96 אחוז) חב־רת הנפט הבלגית (30 אחוז) הצרפתית (20) ו„אג'יפ" האיטלקית (13.04).

ארה"ב

אם אין בית,
גרים במכונית

בשמונת החודשים האחרונים, מתגוררים צ'סטר קונרסקי (59) ואשתו בת ה־55 ב־מכונית החונה ליד הנהר ברובע ברונקס, ניו־יורק. בגילם, קצת קשה כבר השינה, כל לילה, על מושבי מכונית — אולם הקונרסקים העדיפו לסבול, ולא להיזקק לסעד.

מיטה בדודג'. היה זה באוגוסט 1969 כשבעל־הבית שלהם העלה את שכר הדירה. לקונרסקים לא היה די כסף לשלם את ה־תוספת, והם עברו לגור בסירה של חבר.

כאשר מכר הלה את הסירה, עברו שני הקשישים להתגורר במכוניתם, דודג' מודל 1966. בקיץ האחרון עברו זמנית למחסן ריק שהעמיד לרשותם חבר אחר, אולם כאשר בסתיו הושכר המחסן, חזרו לדודג'.

למרות שהיו זכאים שניהם לסעד, כ־מחוסרי עבודה מסיבות בריאות — צ'סטר סובל מראומטיזם חמור ואשתו אינה מסו־גלת להלך מזה מספר שנים — סירבו ה־שניים לנצל את זכותם, מחמת בושה. מזו־נם היחיד כמעט, מאז התגוררו במכונית, היה דגים וסרטנים שדגו בנהר.

הפתעה. הכנסתם היחידה של זוג ה־קשישים הגאים היתה ממכירת חוטי נחו־שת, שצ'סטר היה מפרק ממנועי מכוניות ישנות שהושלכו לבית־הקברות למכוניות שבקירבתו חנו.

רק כאשר עמדו, לאחרונה על סף הרעב, נכנעו הקונרסקים, נעתרו להפצרות ידידים, פנו ללישכת הסעד בבקשת עזרה.

שם חיכתה להם ההפתעה הגדולה: בק־שתם נידחתה. הסיבה: אין להם כתובת מגו־רים קבועה.

החוטף העדיף
את הדיילת

ג'ון מורגן מתיוס בן ה־14 הוא חוטף המטוסים הצעיר ביותר בעולם: ב־31 ל־מרץ קנה הנער כרטיס למטוס בקו ניו־אורליאנס־צ'יקאגו, שלף אקדח, ותבע לה־טיסו לקובה. לאחר מאמצים רבים, הצליחה אחת הדיילות לשכנע אותו לותר על ה־רעיון. השבוע, הסתיים משפטו.

עונש עצמי. משפטו התאפשר לאחר שהנער הסכים מרצונו שלו לעמוד למשפט כקטין. הוא הודה באשמה, נמצא מיד אשם. אולם בבואו לגזור את דינו, התלבט השופט קשות, הזמין לבסוף את הנאשם עצמו זל דוכן העדים, ואמר לו: „העונש המקסימלי על העבירה שלך הוא שנה מאסר ואלף דולר קנס," הסביר לנאשם. „כסף אין לך, ולמאסר אינני רוצה לשלוח אותך. לוא יכול, הייתי שם אותך בפיקוחו של התו־בע הכללי עד הגיעך לגיל 21. אלא שגם זאת אינני יכול לעשות. מה היית אתה עצמך מציע שאעשה לך?"

החוטף הצעיר לא היסס, הציע מיד את עונשו: לבלות את הקיץ בביתם של מש־פחת ג'ורדן.

הגברת ג'ורדן היתה לא אחרת מאשר הדיילת ששיכנעה אותו להניח את נישקו. השופט קנה את הרעיון.

תאונה
מרפאה תאונה

היה זה לפני שמונה שנים, כאשר ג'נ־בייב סטאפורד, תושבת אינדיאנה, התנגשה במכוניתה במכונית שנייה. התאונה היתה קלה, אך החבטה שג'נייב ספגה היתה קשה. כתוצאה ממנה, החלה סובלת מכאבי־ראש בלתי פוסקים ובראייה מטושטשת. במשך השנים, הוציאה אלפי דולאר על רופאים ורפואות — לשוא. יסוריה לא חדלו.

נס. לפני שבועיים הסתבכה ג'נבייב ב־תאונת דרכים נוספת. ברגע שהתאוששה מההלם, גילתה שראשה אינו כואב, וראי־ייתה שבה להיות בהירה.

„הרגשתי כאילו הראש שלי קפץ ־חזרה למקום ברגע התאונה," סיפרה. „היה זה ממש נס. התאונה הזאת היתה בדיוק מה שהייתי צריכה. אולם לא הייתי ממליצה להפוך את זה לשיטת טיפול כללית."

סיכויי זכיה ללא תקדים!

*מכונית בחיר טלוויזיה

מבצע פרסים ענק:

כל הקונה טלויזיה מרלי MARELLI

משתתף בשתי הגרלות!

קנה את הטלויזיה הטובה מכולן והשתתף בהגרלת ענק - סיכויי הזכיה הם ללא תקדים.

פרס ראשון: מכונית משפחתית מפוארת סנבים 1500 HILLMAN AVENGER.

עשרות פרסים נוספים: 50 שעוני האיכות והיוקרה של יפאן: "אוריינט".

פרטי המבצע:

בין כל אלף הקונים הראשונים של מקלטי מרלי תוגרל המכונית הטובה ביותר מסוגה: הילמן סנבים 1500 מתוצרת קרייזלר - הילמן, כמו כן יוגרלו בין האלף הללו 50 שעוני "אוריינט".

תוקף המבצע החל מיום 2.5.71 המבצע בפקוח:המכון למסחר הוגן, רואה חשבון וב"כ הנהלת בני משה קרסו.

* המכונית בלי מסים

בשעת קניית מקלט טלויזיה „מרלי" דרוש את תלוש ההשתתפות במבצע!

בני משה קרסו בע"מ

פרטים: "טלמר" תל־אביב, רח' אלנבי 111 טל. 623828

„בית אור"משיח נ. חיפה, רח' הרצל 42 טל. 65081

הנהלת חשבונות

נגד מעורבות ישראלית בויאט־נאם

גמרנו עם הפסטיבל, הכוכבים, הסרטים, הנשפים, והגיע הזמן לחזור לחשבונות ה־פרטיים שלי עם העולם כולו. נתחיל מ־הצעתה של וושינגטון לחתימת חוזה ידידות והגנה הדדית בין ישראל וארצות־הברית. לא רק הנבונים שבין חברי הממשלה מת־נגדים להצעה בלתי אחראית זו. גם אני מת־נגד לה.

מה זה? אין לנו כבר בעיות משלנו? כבר פתרנו את בעיית יחסי ישראל— ערב במזרח התיכון? חיסלנו כבר את בעיות הפער החברתי והכלכלי אצלנו? אין לני כבר מה לעשות עם צה"ל אלא לש־לוח אותו להגנתה של ארצות־הברית? נו, באמת! יש גבול לכל דבר.

אנחנו הרי מכירים את ה־אמריקאים. ברגע שנחתום איתם על חוזה הגנה הדדית, הם ינצלו אותו עד הסוף. קודם הם יבקשו שנשלח להם כמה יועצים לויאט־נאם. אחר־כך הם יבקשו בג'סטה סימלית של ידידות, כמה יחידות של גנחנים, ואחרי זמן מה הם ירצו גם איזה הטיבה קטנה של שיריון, בפיקודו, אם אפשר, של האלוף טל או דאדו. וכשניתן לחזירים האלה אצבע, הם ירצו את כל הסוליה. למה שלא ניתן להם גם איזה טייסת או שתיים של חיל־האויר? אולי הם ירצו גם את עזר וייצמן? הרי לא נוכל להגיד להם שאנחנו לא יכולים לותר עליו. הוא פנוי, הם יטענו. אין לכם מה לעשות איתו. תנו לנו את עזר לחצי שנה. מה יש? לא חתמנו על חוזה ידידות?

אני לא מדבר רק על עצם בעיית המעור־בות הישראלית בוייאט־נאם ועל תגובתה של ברית־המועצות לכך. לא נבהלנו עד עכשיו מהאיומים של מוסקבה — לא ניבהל מהם גם כשנוציא את אמריקה מהבוץ של וייט־נאם. אבל מה יהיה אם ממשלת ארצות־הברית תתבע מאיתנו שנפתור לה את בעיית הפנתרים השחו־רים, שנשלח לה כוחות מש־טרה כדי להשתלט על מהומות הסטודנטים ולדכא את ההתסר־עויות הגזעיות?

בשביל מה לנו כל הכאב־ראש הזה? אני מבין שאנחנו מעצמה אחראית, שאינה יכולה להרשית לעצמה להפקיר את ידידותיה. אני מבין שאנחנו לא יכולים להתכחש לתקופת שהעולם ה־חופשי תולה בנו. אבל לכל דבר יש גבול. למה רק אנחנו צריכים לדאוג לאמריקאים? יש עוד מדינות בעולם שאין להן מה להת־בייש בפוטנציאל הכלכלי והצבאי שלהן. ש־תחתום אמריקה חוזה להגנה ההדדית עם צרפת, אנגליה, מערב־גרמניה.

למה רוצה ארצות־הברית הזאת להטיל דוקא עלינו את האחריות לקיומה ושלומה? לא, רבותי. יש לנו בעיות משלנו. שיעזבו אותנו במנוחה.

אבא אבן באפריקה

השבוע הגיעה אלי תגובה ראשונה על ביקורו של שר החוץ שלנו במדינות אפ־ריקה המתנערת. אחד מראשי השבטים ה־הגדולים בסיירה־ליאונה אשר נוכח בהר־צאתו של אבא אבן אמר עליו: „אדם נחמד אבא אבן. מדבר אפריקנית — תענוג. לאכול אותו ממש!"

וושבו פושעים לגבולם

אני לא מבין. אני פשוט לא מבין מה הגיע את השלטונות לגרש מהארץ שלושה יהודים שלדברי האפ.בי.אי. נמנו פעם עם מלכי העולם־התחתון באמריקה, ואשר, ל־טענתה, באו לערוך כאן התיעצות עם עמיתם מאיר לנסקי.

איש לא טען שהם, היום, פושעים נמלטים המבוקשים על ידי החוק, ואם האפ.בי.אי. לא הצליח להרשיע אותם ולהר־שיבם בבית־כלא, למה אנחנו חייבים לסלקם מכאן?

אני לא מבין למה עלינו לחתר בקלות כזו על מומחים עולמיים ב־שטחים המטרידים אותנו מיום ליום יותר ויותר. הרי אפשר היה להזמין אותם לכוס קפה בלשכתה של ראש־הממשלה או שר המשטרה לפחות ולהגיד להם בגילים אלה בערך:

„תראו רבותי, שמענו רבות על מפעלכם ומעשי הגבורה שלכם. האפ.בי.אי והאינטר־פול רואים בכם מומחים בינלאומיים בשטח הפשע המאורגן. לנו אין נסיון רב בשטח הזה. למה שלא תשמשו יעציב מיוחדים לממשלה ותעזרו לנו לחסל את המאפיות המקומיות, את מועדוני הקלפים ובתי ה־זונות? למה שלא תשמשו יועצים לשר האוצר ותציעו לו איך אפשר לשפר וליעל את שדידת האזרח ואת בזבוז כספו מבלי שהוא יתאונן על כך. ספיר הוא אדם בעל ראש פתוח והוא בהחלט מוכן לשמוע רעיונות חדשים. שבו איתנו שנה שנתיים, למדו אותנו את מה שאתם יודעים, ומי יודע? אולי תלמדו גם משהו מאיתנו. הרי יהודי, אף על פי שחטא, יהודי הנהו."

עתונאי שהעליתי בפניו הש־בוע את ההצעה שלי, הביט בי בזלזול ואמר: „מה אתה מדבר שטויות! אין לנו מה ללמוד מהם. שלושה יהודים זה מא־פיה? „אגד" זה מאפיה. צמיגים, שוקולאד, נייר חדרה — זה מאפיה! מה אתה חו־שב עשתה המאפיה באמריקה בשנות העש־רים? הם בסך הכל דרשו שהבארים הבל־תי ליגאלים יקנו ויסקי אך ורק ממנה ובמחירים שאותם הם קבעו. זה מה שקורה בארץ. אתה רוצה נייר — רק נייר חד־רה, במחיר שקובע המפעל. זאת מאפיה ב־אישור הממשלה. זה ההבדל היחידי."

גזענות ב„הארץ"

מר חביב כנען פרסם בעתון „הארץ" סידרת מאמרים על כת דתית של גרמנים בראשותה של אמה ברגר, הרוכשת אדמות בזכרון־יעקב כדי שיוכלו לחיות שב „לפי מצות התנ"ך ולשמש מופת לישראלים בחיי טוהר, פשטות ואמונה."

מר חביב כנען אינו מסתפק בהצגת שא־לות, שמתשובותיהן יוכל הקורא ללמוד על מטרות הכת הדתית ודרכי פעולותיה. הוא עורך עם אמה ברגר פולמוס מיסרי הגובל בגסות רוח. הוא לא חדל לתקוף את כת־נות ההתפשטות של הכת והוא מזכיר לה שכת דתית אחרת, הטמפלרים גורשו ב־סופו של דבר מהארץ כיון שהפכו לגא־צים. בשיא הרטוריקה הז'ורנאליטסית אומר לה מר כנען: „מדוע אינכם מתחשבים ברגישות המובנת של האוכלוסיה במוש־בה לגבי ההתפשטות שלכם בזכרון־יעקב ובסביבה? אחרי הנסיון המחריד עם ה־רייך השלישי, קיימת עדיין רגישות רבה לגבי התנחלות אזרחים גרמנים לצד יהו־דים, שבתוכם נמצאים רבים מקורבנות ה־נאציזם."

שמעתם חוצפה וגסות רוח שכזו? אמה ברגר מסבירה לו שהכת מממנת את רכי־שותיה מתרומותיהם של אנשים עמלים ו־מאמינים, התומכים ללא סייג בישראל ובי־הודים. אנשי הכת בביקורם בארץ קוראים פעמיים ביום מכתבי הקודש, משתתפים בקורסים לתנ"ך ומנהלים תעמולה למען ישראל ומר חביב כנען לא מפסיק לדבר על כוונות התפשטות ועל הגרמנים כנא־צים.

יורשה לי לשאול כמה שאלות את מר כנען: (א) האם יש משום עבירה על החוק ברכישת אדמות יהודיות על ידי כת דתית נוצרית? (ב) האם כל הגרמנים, כולל צעי־רים המביעים חרטה ומבקשים לחפר על עוונות אבותיהם, אחראים לפשעי הנאצים? (ג) למה אינו תוקף, מר כנען, את היהו־דים שהסכימו מרצונם הטוב למכור את רכושם לקבוצת אמה ברגר, אם לדעתו נעשה כאן איזה פשע נורא? (ד) למה לא יפנה מר כנען לחברת „פולקסואגן" ויב־קש ממנה להפסיק למכור את מכוניותיה בארץ מתוך התחשבות ברגישות המוב־נת של היהודים, בתוכם קורבנות הנאצים, לגבי ההתפשטות של התעשיה הגרמנית? (ה) איך היה מגיב מר כנען לו עתונאי גרמני במינכן או פרנקפורט היה תוקף יהודי הרוכש שם קרקעות יבתים ומאשימו בכוונות התפשטות ישראליות? למה שלא יתחשב אותו יהודי ברגישותם של הגרמנים לגבי יצר הרכושנות של היהידים?

כבר מזמן לא קראתי מאמרים שופעי גזענות ודמגוגיה שפלה כסידרת מאמריו של מר חביב כנען על קבוצת אמה ברגר בזכרון־יעקב. האם עורכו הליברלי של „הארץ" לא קורא את המתפרסם בעיתונו הנאור?

זה יכול לקרות גם לך

לפני שנתיים בערך נלכד בבקעה איש פתח ובמכתב שנמצא עליו, נוסף להור־אות לבצוע מעשי רצח וחבלה, היה כתוב: „התקשר עם נתן רז בקבוץ גז שמואל." שלטונות הביטחון פעלו במהירות ועוד ב־אותו יום נעצר בתל־אביב הפשורר רז ומבלי שיובא למשפט, מבלי שיאשימו או־תו, מבלי שתינתן לו אפשרות להתגונן ולהוכיח את חפותו מפשע — נידון לששה חודשי מאסר אדמיניסטראטיבי בהתאם ל־חוקי החרום.

בחקירות הרבות הודה המשורר רז ש־הוא חבר בשמאל החדש (ש"ח); השתתף בהפגנה נגד ההתנחלות בחברון, בה נוכחו גם כמה אוהדי מצפ"ן; מתכתב עם אנשי השמאל החדש באירופה התומכים בארגוני החבלה; ישב על הכביש והפריע את ה־סדר הציבורי בהפגנה נגד החלטת הממש־לה בפרשת גולדמן; קורא לעיתים את „העולם הזה"; כתב מאמרים אדמיניסטראטיביים, פיצוץ בתים, עגישה סביבתית, גישול חק־לאים ערבים מאדמותיהם, גרוש מנהיגים ערבים, תנועת ארץ־ישראל השלמה ובעד החזרת השטחים הכבושים תמורת הסכם שלום.

העצומות וגלויי־הדעת שפורסמו בעיתו־נים במחאה על מעצרו של המשורר רז וההפגנות שנערכו לפני בנין ראש־הממ־שלה בהן תבעו פרופסורים ואנשי־רוח את העמדתו לדין או את שחרורו המיידי — לא הועילו ולא הניעו את שלטונות ה־ביטחון לדון מחדש בפרשה. כעבור ששה חודשים, כאשר עניינו הובא לפני הועדה לערעורים, טען נציג כוחות הבי־טחון, שהשמירה על ביטחון המדינה דו־רשת את המשך מעצרו של המשורר נתן רז והוא נידון לששה חודשי מאסר נוס־פים.

רק בעבור שנה שוחרר נתן רז מהכלא ולפי דרישת שרותי־הביטחון רותק לקבוץ גן שמואל (אף כי המשורר עזב את ה־משק שנה לפני מעצרו על רקע של וי־כוחים אידיאולוגיים) ונצטוה להתייצב יום יום במשטרת חדרה.

בעירעור שהוגש לבית־הדין העליון בי־קש מר רז להיות מרותק לדירתו בתל־אביב, בה התגורר לאחרונה ובה נאסר, אך נציג שרותי־הביטחון התנגד לכך בטענות הבאות: (א) גן שמואל הוא סביבתו ה־טבעית של המשורר, בה הוא מוכר על ידי תושבי המקום ובה ניתן לפקח על תנועותיו ופעולותיו. (ב) הפיקוח על פעו־לותיו של המשורר בתל־אביב יקשה מאד על כוחות הביטחון, הסובלים ממחסור בכח־אדם.

טענתו של המשורר שחברי המשק עוי־נים אותו בגלל דיעותיו הפוליטיות וש־סביבתו הטבעית היא תל־אביב, בה הוא עובד (כמגיה בעיתון יומי) וחי עם אשה הידועה בציבור כאשתו, לא שכנעה את בית־המשפט העליון, שהחליט להעתר לב־קשת כוחות הביטחון ולדחות את ערעורו של המשורר.

אתם אומרים שדבר כזה לא ייתכן במדי־נת ישראל? עובדה. זה בדיוק מה שקרה למשורר הערבי פאוזי אל־אסמר. פאוזי אומנם היה חבר „אל־ארד", אך הוא מ־עולם לא השתתף בהפגנות נגד ההתנחלות בחברון, הוא לא נראה בחברתם של אנשי מצפ"ן ובפרשת גולדמן הוא לא ישב על הכביש והפריע את הסדר הציבורי. פאוזי אשם בדיוק כפי שהמשורר המדומה שלי, נתן רז, היה אשם לוא נעצר בתנאים ש־תארתי. אני טוען ששניהם חפים מפשע כל עוד לא הוכח שהם אשמים. חובת ההוכחה חלה על המאשים. העובדה ששמו של פאוזי הוזכר במכתב, שנמצא אצל איש החזית־העממית, אינה יכולה לשמש עדיין הוכחה לקשריו עם ארגוני חבלה ולהצדיק את מאסרו במשך שנה ואת רתוקו ל„סביבתו הטבעית" בה הוא לא מתגורר מזמן, ובה אין לו כל סיכויים להתפרנס. קצין מו־דיעין של הפתח אשר קרא את שיריו של מר אל־אסמר ושמע על השתייכותו בעבר לאל־ארד רשאי לנסות לגייס את המשורר לשורות ארגוני החבלה בדיוק כפי שהוא רשאי לנסות לגייס אותי, את אורי אבנרי, עמוס קינן ואחרים, בהסתמך על הביקורת שלנו נגד מדיניות הממשלה, אך תקותיו של אותו קצין מודיעין עדיין אינן יכולות לשמש הוכחה משפטית לפיה ניתן להאשים אותנו בקשרים עם ארגוני החבלה.

שאלה לח"כ סורקיס

האם מותר לצעיר ישראלי, במצבנו הבטחוני המיוחד, כש־בחורנו ניצבים בקוים ומבטי־חים את עצמאותה וריבונותה של ישראל, כשעמנו איבד את מיטב בניו בשואה, כאשר צו־השעה הוא הגברת הילודה של האוכלוסיה היהודית במדינה, ה־אם מותר לצעיר ישראלי לאונן בשעה גורלית זו, או שמא גם זו עבירה הפוגעת בבטחון ה־מדינה ובמוראל של אורחיה?

דן בן אמוץ
מנהל חשבונות

תשקיף

הרוסים יפעילו לחץ למניעת פגיעה במיכליות בדרך לאילת

אם, וכאשר, יתברר מי עמד מאחורי נסיון החבלה במיכלית „קורל סי", שחותקפה בפצצות בזוקה בעברה במיצר באב־אל־מאנדאב, יפעילו הרוסים את כל השפעתם, הן בקרב ארגוני המחבלים והן בקרב מדינות דרום־ערב ותימן, לשם מניעת פעולות מעין זו.

הרוסים, יותר מכל מעצמה אחרת, מעוניינים באספקה סדירה של נפט פרסי וערבי לים־התיכון, שבסופו של דבר, כפי שפורסם בביטאונים שונים בעולם, מוצא את דרכו למיזרח אירופה.

רק לאחרונה פורסם כי רומניה, שהיא אחת מרוכשות הנפט הגולמי מישראל, הגבירה את צריכת הנפט המובל מאילת בצינור לאשקלון. רומניה עצמה, מספקת את הנפט הנידלה מבארותיה לברית־המועצות, זקוקה לנפט המובל דרך ישראל לתצרוכת עצמית ולאספקה למדינות מיזרח־אירופה אחרות.

כל איום על ההובלה הסדירה של הנפט לאילת, כמוהו כאיום על אספקת הנפט למיזרח־אירופה.

הסתייגות מהצהרותיו של האורח הגרמני

אין להתייחס ברצינות להצהרותיו הפרו־ישראליות של קרלו שמידט, מי שעמד בראש משלחת הבונדסטאג הגרמני שביקרה לאחרונה בישראל. שמידט, שהשמיע בפומבי הצהרות כאילו אין שינוי במדיניותה של גרמניה המערבית לישראל, ידוע בתור עסקן שאינו יודע לנצור את לשונו ובביקורים רשמיים אחרים במדינות שונות כבר גרם בעיות לממשלת גרמניה המערבית.

גם להצהרות שהשמיע בישראל, שנועדו להרגיע את ממשלת־ישראל, לא קיבל שמידט כל כיסוי או היתר רשמי. בכון קיבלו במורת־רוח גלוייה את הידיעות על הצהרותיו.

ריב בין מנהלי רשות־השידור וגלי צה"ל

צפוי חידוד יחסים קיצוני בין שמואל אלמוג, מנהל רשות השידור, ובין יצחק לבני, מפקד תחנת השידור הצבאית גלי צה"ל. אחרי שאלמוג וילזל כריאיון שהעניק לעיתונות, בגלי צה"ל, הציע ללבני בפומבי להתמסר לשידורים לצעירים בלבד ולשידור מוסיקת־פופ, הזהיר לבני בנקיטת שורת צעדים שנועדו להוות פעולת־תגמול.

בשלב ראשון הציג לבני אולטימטום לעורכי תוכניות ושדרים אזרחיים ב„גלי צה"ל", לפיו הוא דורש שיעבדו בלעדית עבור התחנה הצבאית. לבני אינו מוכן להרשות עוד שמי שעובד ב„שידורי ישראל" יועסק גם כ"גלי צה"ל".

מאבק בגח"ל על הזכות לנאום

נאומו בן 52 הדקות של מנחם בגין בפתח הויכוח המדיני בכנסת נתאפשר רק אחרי מאבק מר בגח"ל.

לפי התור הקבוע בין שני שותפי הגוש, היה יוסף ספיר צריך להיות ראשון הנואמים. אולם בניגוד לפעמים קודמות, בוויכוחים מדיניים, התעקשו אנשי חרות, ודרשו באופן אולטימטיבי שלא להתחשב בתור במיקרה זה.

ספיר ויתר בצורה אלגנטית: פשוט הודיע שיהיה עסוק באותה שעה בכנס בתל־אביב. בכל זאת נכח בעת נאומו של בגין והקשיב לו.

מדוע נדחתה הכתרת גורן?

הכתרתו של הרב שלמה גורן לרבה הראשי של תל־אביב—יפו, שנערכה השבוע, נדחתה בשבוע בגלל פנייתה של אישיות ירושלמית שערכה בשבוע שעבר את חתונת בתה, בניציחו של הרב גורן.

אותה אישיות פנתה לנשיא המדינה זלמן שזר, ביקשה ממנו לדחות את ההכתרה וקבעה איתו את המועד החדש.

הפנתרים נגד שכונת התקווה

הפנתרים השחורים, שהשתתפו בהפגנה שנערכה השבוע בשכונת התקווה, מאשימים את ראשי השכונה כי הפריעו להפגנתם בגלל הסכם שערכו עם המשטרה.

הפנתרים טוענים כי הובטח לתושבי התקווה שקבוצת בני יהודה תישאר בליגה הלאומית, בתנאי שייפסקו ההפגנות האלימות של תושבי השכונה.

בעיקבות ההפגנה שנכשלה, התחברו הפנתרים מאיזור תל־אביב עם הפנתרים הירושלמיים, והם מתכננים לערוך במפתיע מיצעד לילי משותף בשכונת התקווה, כדי להוכיח שלא ייתכנו הסכמים מאחורי גבם.

נתגלה נסיון הברחה של מתכות בחיפה

שלטונות המכס בנמל חיפה גילו לאחרונה נסיון להברחת כמויות גדולות של נחושת לחו"ל. הדבר נתגלה כשחתברר שחביות, שצויין עליהן כי הן מכילות אלומיניום, היו כולו נחושת, שמחירה בשוק העולמי גבוה יותר מהאלומיניום.

לדעת שלטונות המכס נעשה בצורה זו נסיון להברחת הון לחו"ל, שכן היצואן היה מביא ארצה רק את ערך האלומיניום, ואילו את ההפרש בין מחיר הנחושת לאלומיניום היה משאיר על שמו בחו"ל.

שלטונות המכס חושדים כי מאחורי ההברחה נמצא יצואן חיפאי ידוע, שזכה לא מכבר בתעודת יצוא מצטיין. מאחר שהחקירה עדיין נמשכת, מסרבים שלטונות המכס למסור עליה דבר.

הלורד תומפסון הציע לרכוש את ה„ג'רוזלם פוסט"

הלורד רוי תומפסון, איל העיתונות הבריטי, שבבעלותו נמצאים 187 עיתונים, תחנות רדיו וטלויזיה, ואשר ביקר בישראל לרגל ועידת הפירסומאים, הביע, בפגישה עם תד לוריא, עורך הג'רוסלם פוסט, **את נכונותו לרכוש את הבעלות על היומון היחיד בשפה האנגלית המופיע בישראל.**

תומפסון, שהתרשם לטובה מהג'רוסלם פוסט, לא הגיע כמובן לכלל משא ומתן מעשי, שכן הובהר לו שתד לוריא אינו בעליו של העיתון ואינו יכול למכרו.

אירגון סוחרי מכוניות משומשות נגד המשטרה

אירגון סוחרי מכוניות משומשות בתל־אביב מתכונן לצאת למלחמה במשטרת ישראל.

חברי האירגון טוענים כי למרות שהגיעו להסכם עם העירייה, ממשיכה המשטרה למרר את חייהם ולרשום להם דו"חות.

ברביעי למאי שלחו נציגי האירגון מכתב לשר־המשטרה שלמה הילל וביקשו ממנו לדון בבעייתם. הם לא קיבלו תשובה ולכן שלחו השבוע מברק לשר בו חזרו על בקשתם.

אם לא יענה השר לתביעותיהם, מתכוננים חברי האירגון לנקוט ב„אמצעים דרסטיים."

המערכת מבקשת סליחה
על ליקויים בחלק מהגיליונות
שמקורם באירגון מחדש
של הדפוס

אבן: אולי אפשר לזכור גם את באב־אל־מאנדאב?

סקופ

לו בויאר, מולטימיליונר אמריקאי בן 73, התובע להניח ללונסקי להישאר בארץ - מחזר מזה שנתיים אחרי גולדה מאיר

הצעת נשואין לראש הממשלה

כ אשר שר-החוץ הפיני, לייבסקי-נאן, את סרנדת האהבה הפינית שלוש שושנים, לכבודה של גולדה מאיר, בסעודה שנערכה בשולי הועידה הסוציאליסטית ש-נערכה בחודש שעבר בהלסינקי — ראו בכך רבים מחווה יזידותי לישראל.

גולדה עצמה, הגיבה נרגשת על שיר ה-אהבה שהושר לה בפומבי וזכה לפירסומת בינלאומית: „זה היה נחמד... לוא היה לי קול הייתי מחזירה לו בשיר. יש גב-רים האומרים זאת בפרחים. לייסקינאן אמר זאת בשירה."

אבל לפחות אדם אחד בישראל יכול היה לחוש רגשי קנאה על שגבר אחר מביע רג-שי אהבה בפומבי לגולדה. כי בעוד העולם כולו רואה בגולדה מאיר ראש-ממשלה נמ-רצת של מדינה במצב מלחמה; מדינאית קשוחה; עסקנית מפלגתית; או „הגבר" היחיד בממשלת ישראל — מתייחס אליה אותו אדם כאל אשה וידידה.

ואם יש לגולדה מאיר חיים פרטיים מחוץ למיסגרת עיסוקיה הממלכתיים והציבוריים, הם מתנהלים בחברתו של גבר זה. גולדה היא כיום בת 73. זהו גם גילו של ידידה האלמוני, המבוגר ממנה בארבעה חודשים בלבד. מובן שבגיל כזה אין לדבר על יח-סים רומנטיים במובן המקובל של המילה. אבל יש הרבה מן הרומנטיקה באותם יחסי ידידות עמוקים, הערצה והבנה הדדית, ה-שוררים בין גולדה לבין אותו גבר.

סיפורם של יחסי ידידות אלה ידוע ל-מעטים בלבד, הנמנים על מקורביה של גול-דה. גילויים עשוי להוות הפתעה נעימה ל-כל אלה הסבורים כי מלבד הממשלה, ה-מפלגה, המשפחה או מטבחה, אין לגולדה חיים פרטיים.

■ ■ ■

מ י הוא מחזרה המיסתורי של הגברת ראש-הממשלה?

מי הגבר שלכבודו תערוך גולדה מאיר מסיבת יום-הולדת? שעמו תצא לארוחות משותפות במסעדות אינטימיות? שלא תה-סס לשפוך בפניו את ליבה, או לשלב עמו זרועות בפומבי כזוג נאהבים צעירים?

זהו לואיס („לו") בויאר (מתחרז עם תייר), מולטימיליונר יהודי אמריקאי, מגדו-לי התורמים לישראל, הניצב זה שנים רבות בראש מפעלי המלחמת השונים למען ישראל.

לו בויאר בן ה־73, הוא יליד סאן פרנ-ציסקו, אולם מקום מושבו ופעילותו היא לוס אנג'לס. את כספו ותהילתו עשה בו-יאר כשיאה של חברה קבלנית לבניין, שבנתה בארצות־הברית ערים שלימות, ו-נחשבת לחברת הבנייה הפרטית הגדולה ב-יותר שהוקמה אי־פעם בארצות־הברית. נו-סף לחברה זו הוא נשיאן של מספר רב של חברות פינאנסיות ובנקאיות, שמפעילות ממשית בהן פרש רק לפני מספר שנים, בעת שהתמסר כולו למפעל הבונדס למען ישראל, שהוא יו"ר חבר הנאמנים שלו.

מאז תחילת שנות ה־60 מבקר לו ביש-ראל מספר פעמים בשנה, זוכה לקבלת פנים ממלכתיות ומסיבות גן מפוארות, כ-יאות למעמדו. מלבד הכספים שהוא מגייס עבור ישראל, הוא תורם לישראל גם הר-בה מיליונים משלו. עוד ב־1965 תרם סכום של 4,5 מיליון ל"י להקמת בתי"ס תיכוניים על שם מאי בויאר, אשתו המנוחה. הוא משמש גם כסגן יושב־ראש חבר הנאמנים של האוניברסיטה העברית בירושלים, ו-יושב־ראש ועדת הבנייה של האוניברסיטה, כשמרבית הכספים לבניית הקמפוסים של האוניברסיטה באים מכיסו.

לוי אשכול ופנחס ספיר היו חבריו ה-טובים ביותר. לא פעם נהג בויאר להצהיר: „אני שבוי בידיו של ספיר. רק הוא יכול לדעת מה אעשה מחר."

את אשתו מאי (לבית כהן) נשא לו בויאר כשהיה בן 26. הוא אהב א־תה והעריצה. גם כשחלתה כעבור מספר שנים והיתה נכה במשך כשלושים שנות חיים משותפים, עד שנפטרה לפני כ־7 שנים, לא הפסיק לו בויאר לראותה כדמות נערצת בחייו. כל תרומותיו נועדו להנציח את שמה.

היה זה זמן קצר אחרי מות אשתו, כש-גולדה מאיר, אז שרת־החוץ, ערכה מסיבת גן לכבודו. מאז אותה מסיבה נקשרו יחסי ריעות וחיבה מיוחדים במינם בין השניים.

בכל ביקור שלו בישראל נפגש לו בויאר, כמעט מדי יום, עם ידידתו, במידה שתע-קידיה לא מעסיקים אותה. הוא מעריץ או-תה הערצה עיוורת, כמו את אשתו המנו-חה, נוהג לדבר בשבחה ולספר את תהי-לתה בכל הזדמנות שרק ניתנת לו.

לעיתים נוהגים גולדה ולו לצאת לסעוד יחד. לרוב הם עושים זאת בפונדק הגושש בעין־כרם, מסעדה אינטימית ואקסלוסי-בית, המכילה ארבע שולחנות בלבד וה-ידועה בטיב מאכליה. לפעמים מצטרפים אליהם לסעודות אלה יועצה המדיני של גולדה, שמחה דינין ואשתו.

לדברי מקורביה של גולדה, הרי למרות יחסיה הקרובים עם לו בויאר, היא הום-תעה בעצמה כאשר יום אחד, כשהיתה כבר ראש־הממשלה, הציע לה לו בויאר נישו-אין.* האם הוא הציע לה זאת ברצינות, או כהתבדחות? גולדה על כל פנים, קיבלה את דבריו כמחמאה, נשקה אותו בחיבה. אולי, כשתפרוש מתפקיד ראש־הממשלה, תהיה מוכנה לחשוב על נישואין.

מה גם שיחסים כה חברותיים ויפים, כשם שנרקמו בינה לבין בן גילה האמרי-קאי, אינם זקוקים לגושפנקא של הרבנות, הכרוכה בפירסומת מטרידה ומיותרת.

---

* גולדה עצמה היתה נשואה פעם אחת בחייה, למאיר מאירסון, עמו התחתנה ב-ארצות־הברית כשהיתה בת 19.

מחוץ לחפקיד גולדה מאיר משולבת זרוע עם ידידה הקרוב, המיליונר ה-אמריקאי לו בויאר, כפי שצולמו באחת מסעודותיהם המשו-תפות בפונדק הגולש בעין־כרם, ליד ירושלים. עדי ראייה, שראו אותם בעת נגישותיהם הפרטיות, מציינים כי הם אינם מסתירים את גילוי החיבה ההדדיים האחד לשנייה.

במדינה

(המשך מעמוד 8)

לקבל מאת ממשלת ארצות־הברית של אמ-ריקה עזרה צבאית על בסיס של החזר הוצ-אות." ממשלת ישראל, מצידה, קיבלה על עצמה את ההתחייבויות והערבויות ; נדר-שות לפני ביצוע עיסקות על פי ההוראות של אותו חוק.

במאמר שפירסם בידיעות אחרונות, הז-כיר משה סנה כי קיומו של ההסכם, לא מנע העדר הספקה צבאית אמריקאית ליש-ראל במשך שנים ארוכות. כן קבע, כי מ-עולם לא פורסם דבר ביטולו של אותו הסכם.

מעניין, כי המנהיג הקומוניסטי, המתנגד לכריתת ברית־צבאית עם ארצות־הברית, לא מנה בהתנגדותו נימוקים מעמדיים או רע-יוניים. הנימוק החזק ביותר שלו הוא: „אר-צות־הברית היא כיום המעצמה האדירה ב-יותר בעולם. אבל היא גם חברה חולה מאוד, וקרנה בקרב עמי העולם אינה בסימן עליה. אפשר אפילו לומר כי המעצמה ה-אמריקאית נתונה בתהליך של נסיגה. האומ-נם תהיה לטובת ארוך ההתקשרות עם אר-צות־הברית לטובתה של ישראל?"

המלחמה

התשה

ימית

בין מדינות ערב לבין מדינת ישראל נשמרת שביתת־הנשק. אולם במלחמת ה-התשה שמנהלים ארגוני המחבלים הפלסטי-נים נגד ישראל, נפתח השבוע שלב חדש.

אחרי שהכריחו את ישראל לשמור ול-חשוש לכל מטוס ישראלי, בכל מקום שהוא נוחת או ממריא ברחבי העולם; אחרי ש-אילצו את ישראל לאבטח ולדאוג לבטחון נציגיה בכל הנציגויות והמוסדות בהם פועלים ברחבי העולם, נפתח השבוע ה-שלב שנועד להתיש את כוחה ועירנותה של ישראל בשמירה גם על נתיבי הים שלה.

רק גס מנע אסון, כאשר המיכלית קורל סי, המניפה דגל ליברי, הותקפה ביום ה-שישי השבוע, בעת שחצתה את מיצר באב-אל־מאנדב, המפריד בין ים סוף לאוקינוס ההודי. האוניה, המיוצגת על־ידי חברת אל־ים שבבעלות קונצרן דיסקונט, היא מו בילה קבועה של דלק גלמי

לצינור הנפט באילת. אילו היתה אחת מעשר פצצות הבזוקה, שנורו לעבר המיכ-לית מתוך סירת מירוץ, פוגעות במיטען הדלק שלה, היה זה סופם של האוניה ו-ציוותה.

במקרה כזה היתה מתחייבת פעולת תג-מול ישראלית, שיתכן והיתה גורמת לחי-דוש פעולות האיבה.

הצהרה מגוחכת. המזל, וההססנות של ממשלת ישראל, הם שמנעו התפתחות הרת אסון. שכן, ממשלת ישראל הטילה איפול על תקיפת המיכלית, עד ליום רא-שון בערב השבוע. הסיבה לכך היתה טיפ-שית בתכלית. מישהו מיועצי ראש־הממש-לה טען כי מוטב יהיה שהפירסום הרא-שוני על תקיפת המיכלית, שילווה במחאות קולניות, יבוא מצד ליבריה, שאת דיגלה מניפה המיכלית.

לרוע המזל, לא הבין נשיא ליבריה, טאב-מן, את שיקוליה של ממשלת ישראל ולא הפסיק את חופשת סוף השבוע שלו כדי לחוש לעזרתה. כאילו שמחאה ליברית הי-תה עשוייה ליצור רושם שהמיכלית ש-הותקפה אינה קשורה בישראל.

וכך, באיחור, כשהיא גוררת תגובות של אי־הבנה בגלל האיפול המטופש, החלה יש-ראל להזעיק את דעת־הקהל העולמית כנ-גד ההתנכלות החדשה לחופש השיט בנתי-בי הים.

האיומים שהושמעו השבוע בישראל, כ-אילו נסיון תקיפה נוסף במיצר הנתון ב-שליטת הרפובליקה של דרום תימן, עשוי לגרור תגובה ישראלית צבאית במרחק זה, היו מגוחכים.

יותר מכל הכרזה ישראלית אחרת, האי-רה תקיפת המיכלית באור מגוחך את הכ-רזתו המפורסמת של משה דיין כי הוא מעדיף את שארם אל־שייך בלי שלום על פני שלום בלי שארם. היא הוכיחה כי הח-זקת שארם, בלי שלום, עדיין אין בה כדי להבטיח את חופש השיט לאוניות ישראל בים סוף.

במדינה

בריאות

האישפוז

החולה

שירותי הבריאות העירוניים בתל־אביב הם אות הקלון המשפיל ביותר לפעילותה של הנהלת העיר. מלבד נתונים אובייקטיבים, כמו מחסור במיטות ובאחיות, ידועים שירותים אלה לגנאי בשל ההזנחה, האדישות והארגון הלקוי המקובלים בהם.

אחת הסיבות העיקריות להזנחה בבתי־החולים העירוניים, היא העובדה שתחום רגיש זה הופך גם הוא לזירת התמודדות מפלגתית, בה מנסות מפלגות הקואליציה בהנהלת העיר הגדולה לתפוס עמדות ו־כיבודים.

מינויים מפלגתיים. בשעתו מונה למשל, כמנהלן בית החולים הדסה, איש מפלגתו של בעל תיק האישפוז במועצת העיריה. העובדה שאיש זה היה חולה קשה, ומרבית זמנו שכב בבתי־חולים או שהה בחו״ל לצרכי ריפוי, לא הפריעה לאיש.

לפני שנה החליטה מועצת העיריה להציא מיכרז על תפקיד זה, של מינהלן בית־החולים הדסה. שלושה מועמדים הוגשו למיכרז, אך עד היום לא נבחר אף אחד מהם, בשל המחלוקת הבינמפלגתית.

אנשי אחדות העבודה לשעבר, שעליהם נמנים הד״ר אריה הראל, מנהל אגף האישפוז ומנהל בית־החולים איכילוב, וכן גם שרגא קנטור, יושב ראש ועדת המיכרזים, רוצים למנות לתפקיד את יוסף פסלר, שזכותו העיקרית היא היותו חבר מזכירות לשעבר של אחדות העבודה.

מינהלן תורג׳מן
בלי כישור מפלגתי

עורך־דין צבי קלימנטינובסקי, נציג ז׳־ליברלים העצמאיים במועצת העיר, רוצה את התפקיד למזכיר לשכתו, אריה אבירם. המועמד השלישי במיכרז, שהוא בעל הנתונים הטבעיים ביותר לזכות בתפקיד, הוא חסר גיבוי מפלגתי.

זהו אריה תורג׳מן, לשעבר מראשוני עיתונאי ארץ־ישראל, שכתב עוד בדואר היום והמשמש מזה 20 שנה כפקיד בכיר בבית־החולים הדסה, מזה עשר שנים כעוזר ראשי למינהלן בית החולים.

היה זה רק טבעי שתורג׳מן, המשמש מזה שנתיים בתפקיד ממלא מקום מינהלן בית־החולים, יקבל את התפקיד. שכן בשעתו היה זה הוא שנשלח להשתלמות ארוכה לחו״ל במינהל בית־חולים, כדי להכשירו לתפקיד זה.

מלחמה בירדית. אלא שכישוריו של תורג׳מן הם שהפריעו להכריע בתוצאות המיכרז. ניסו להשפיע עליו להסיר את מועמדותו. הציעו לו תפקידים קוסמים אחרים. אולם תורג׳מן לא היה מוכן לתת ידו למשחק הבינמפלגתי.

כתוצאה מכך עוכב פירסום תוצאות המיכרז. אולם זוהי רק התחלה. עובדי בית־החולים הדסה, שאינם מבינים מדוע יש למנות מינוי מפלגתי למשרת מינהלן של בית־חולים, מתייצבים כולם כאיש אחד מאחורי חברם הותיק, רואים בנסיונות לנשלו לא רק פגיעה בהם אלא גם צעד עדתי, למרות שתורג׳מן נמנה על משפחה החיה מזה 500 שנה בארץ. הם מאיימים לשבות.

כך עלולה מלחמת המפלגות להמיט על מאושפזי העיר סבל נוסף ממחלה שהיא בלעדית לתל־אביב.

כבורום יפני לצפר

מרכז עדשות מגע
CONTACT LENS CENTER
„גרוזובסקי — אישון לנס"
תל־אביב, רח׳ שניאור 5, פנת רח׳ פינסקר 20, טל. 55029. שעות הקבלה — 11—9. נשמח לשלוח חוברת הסברה לפי בקשה.

35 אגורות
הגדלת 9/13 באיכות
מצוינת במעבדה החדשה
והמשופרת לשחור-לבן של:
פוטו ברנר
חיפה רחוב התלוזן 11

בית־הספר הישראלי ללימוד התנ״ך בתכתובת
מציע לכם ללמוד בחינם חוגי תנ״ך בשפה העברית, האנגלית, הצרפתית או הרומנית
* כיצד להבין את התנ״ך?
* העבר, ההווה והעתיד של עם ישראל
* ספר דניאל וההתגלות.
לאחר סיום הלימודים יוענקו לתלמידים דיפלומות:
„הר ציון — ירושלים"
למד תנ״ך בחינם! כביתך! וכזמנך הפנוי!
כתוב אלינו היום: ת.ד. 10060, ירושלים

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134 • תאריאר 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית־דפוס משה שרון בע״מ, תל־אביב, רח׳ פין 6 • גלופות: צינקוגרפיה בסי בע״מ • העיתון הראשי: אורי אבנרי • המיצי־לאור: העולם הזה בע״מ

החיים הפרטיים של מאיר לנסקי — מלך סינדיקאט הפשע האמריקאי, המסעיר את העולם — ומה היתה תרומתו להקמתה של מדינת־ישראל

המאפיה עוזרת למבצעי ההעפלה

ביקור ידידותי

מאיר לנסקי, כפי שצולם השבוע, בעת שערך ביקור במלון **שרתון**, אצל ידידו המוב ועוזרו ג'ו סטאשר, שגורש מארצות־הברית והתאזרח בישראל. לנסקי נושא את כלב השעשועים הטיבטי שלו.

ל ום ראשון, 13 ביוני, השבוע. מלון שרתון בתל־אביב בשעות הצהריים. אל אכסדרת המלון יורד גבר קשיש, קרח, לבוש בחליפת־חוף כחולה, בעלת מכנסיים קצרים ובפיו תקוע סיגר.

זהו ג'ו („דוק") סטאשר, מי שהיה עוד־רו הראשי של מאיר לנסקי, מלך סינדיקאט הפשע האמריקאי, בפיקוח על עסקי ה־הימורים בכל רחבי העולם. במשך חמש השנים האחרונות, מאז גורש מארצות־הברית, אחרי שנדון על העלמת מס־הכנ־סה, חי סטאשר בישראל בשקט ובצינעה, מבלי להיות מוטרד מעברו. האיש, שעוד בתחילת שנות ה־30 נמנה על סינדיקאט הפשע האמריקאי, פרש מכל עיסוק פעיל. הוא זכה באזרחות ישראלית, בתוקף חוק השבות, המשיך לנהל עסקים בישראל, רכש לעצמו וילה בקיסריה, אך העדיף לנהל את חיי החברה שלו מדירה שכורה במלון שרתון בתל־אביב.

רק בשבוע האחרון, כשהתפוצצה פרשת נהירתם של אנשי סינדיקאט הפשע לי־שראל, הפך סטאשר לאישיות ציבורית. אפי־לו מנהיג אגודת ישראל, הרב פרוש, הצ־היר כי לא ינהל יותר עסקים איתו, כיוון שהוא איש עולם־תחתון.

אבל ביום הראשון השבוע לא נראה ג'ו סטאשר מודאג ביותר מכך. הוא חייך אל עובדי המלון, נשף ענני עשן סיגרים ריחני לכל עבר, וברך לשלום בלבביות כל מכ־מקרי.

את ארוחת־הבוקר שלו, בשעה אחת ב־צהריים, לא סעד ג'ו סטאשר במסעדת ה־מלון, גם לא בבריכת השחייה, בה הוא מרבה להשתזף. במיוחד עבורו נפתחה דלת הבר הנושא את השם הבאר, הפתוח בדרך כלל רק בשעות הלילה. לשם הביאה לו מלצרית חיננית את ארוחת הבוקר, שכללה ביצים רכות, סלט וגבינות. שם גם קיבל ג'ו סטאשר את פני הבוס שלו, מאיר לנס־קי, שבא אליו לביקור.

לכסף אין ריח

ג ם מאיר לנסקי, האיש שעמד ה־שבוע במרכז החדשות בישראל, כשהוא מעורר יותר ויותר התעניינות בכל רחבי העולם, עד שעיתונים רבי־תפוצה מצאו צורך לשלוח לישראל כתבים מיוחדים ל־כיסוי פרשתו, כאילו פרצה שוב מלחמה באיזור — גם הוא לא נראה מודאג במיי־חד מהרעש המתעורר סביבו.

לבוש במכנסי תכלת ומקטורן כחול, כ־שהוא נושא על ידיו את הכלב הטיבטי שלו, שיצו, נראה מאיר לנסקי צעיר ב־הרבה מכפי 69 שנותיו.

הוא אירח חברה לסטאשר לארוחת־הבוקר שלו, כשניהם יושבים באפלולית הבר, לבדם. השיחה נפסקה רק פעם אחת, כשירד מאיר לנסקי לטלפונים הציבוריים במרתף המלון, ליד חדרי הנוחיות. שם, בעזרת כמה אסימונים, יכול היה לנהל את שיחותיו הטלפוניות, כשהוא בטוח מפני האזנה.

אחר־כך חזר לנסקי ואירח עם סטאשר באפלולית הבר את הגברת בטי דובינר אדומת השיער, אשתו של המיליונר הקנדי ל־שעבר, סם דובינר, העומדת בראש פעולות א"י"ן בישראל. נראה שהפירסומת הרבה שניתנה בשבועות האחרונים לשני אדונים נכבדים וקשישים אלה, לא הפריעה לגברת דובינר להיפגש עמם לשיחה. קרוב לודאי שהיא רצתה מהם, מה שרוצים מהם כל מבקריהם: כסף למטרה זו או אחרת.

כי השמועה פשטה בישראל שלנסקי ו־סטאשר, בעלי חשבונות בנק בשוויץ, בהם הצטברו לזכותם כמה מאות מיליוני דו־לארים, נהנים לתרום ביד רחבה לכל מיני מטרות צדקה. כך, למשל, סופר שלנסקי תרם סכום של 300 אלף ל"י לבניית בית־כנסת בירושלים, שישא את שם אביו. סכום נכבד נוסף הוא תרם לשיפוץ כמה ביתנים בבית־החולים של תל־השומר. ומ־אחר שלכסף אין, כידוע, ריח, טוב כספם של לנסקי וסטאשר, כמו כל כסף אחר.

כעבור שעה לערך, הותיר לנסקי את סטאשר בחברתה של הגברת דיבינר, ויצא לדרכו. סטאשר עצמו, המשיך להסתובב ברחבי המלון לפחות כבעל־בית. צלם ש־ניסה לצלמו במקום, גורש מיד על ידי אחד המנהלים.

שירות מלא

בצאתו מפתח מלון שרתון, מפלס לו שוער המלון, ומכיר את לנסקי כמבקר קבוע במקום, דרך אל מכוניתו. לנסקי, הנוהג להתלבלב תמיד בצבעים כחולים, ממשיך לשאת את כלבו האהוב על ידיו לכל מקום.

נישואין בשנות הקמת המדינה

ב ניגוד ללנסקי, שהוא אדם בודד, ה־מעדיף לבלות בעיקר בחברת אשתו, יש לג'ו סטאשר, שהוא מסביר פנים לעומת פני הזעפניות של לנסקי, חברה ישראלית מגוונת. הדמות המרכזית בחברה זו הוא משה („מושקה") אדילסון, לשעבר לוחם בגדוד הקומנדו של משה דיין במלחמת העצמאות וכיום נהג בחברת חרות של סולל־בונה. מושקה, דמות ידועה בחברה הבוהמית של רחוב דיזנגוף, התפרסם בעיקר בזכות אוזנו החדה, הכרויה תמיד לעגות של תיי־רים אמריקאים. היה זה הוא, שעוד לפני שנים רבות הכניס לרחוב דיזנגוף ביטויים כמו: „יא־א־ס!" ו„וולקם טו ארץ!" במיבטא אמריקאי מובהק, שהפכו לסיסמאות.

לאחרונה הפך מושקה ליד ימינו של ג'ו סטאשר. דמויות אחרות בחבורתו של סטא־שר, כשאינו נפגש עם הרב פרוש לצרכי עסקים, הם יעקובלה כהן, שסטאשר מכנה אותו בחיבה „אל קפונה," אחרי שרן כסלו העניק לו תואר זה בכתבה שפירסם בהארץ

(המשך בעמוד 20)

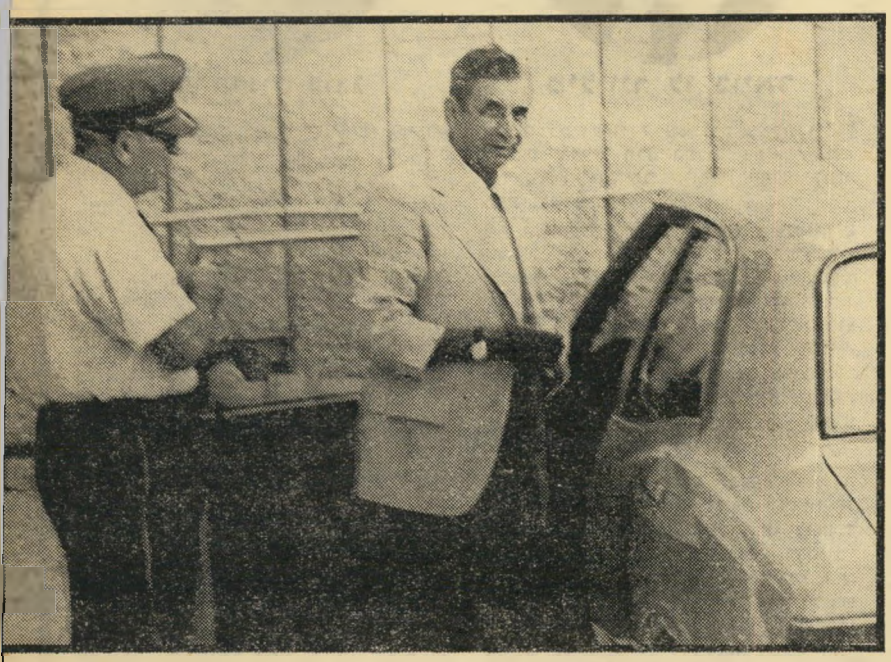

בריחה זועמת

כאשר שוער מלון שרתון פותח לו את דלת מכוניתו ה־מביט בו במבט זועם ונכנס ברוגז רב אל תוך המכונית. לנסקי נוהג בעצמו במכונית.

חברי משפחות ה„מאפיה" בסיציליה, גוייסו לעזרת „ההגנה" לשם אירגון ההעפלה

(המשך מעמוד 19)

על הפשע המאורגן בישראל; או ישראל דנוך, פקח בעיריית תל־אביב ודמות ידועה בכרם התימנים.

מבצע „השולם התחתון"

ל נסקי, לעומת סטאשר, הוא איש משפחה יחיד. הוא צמוד לאשתו תל־מה („טדי"), אותה הוא אוהב אהבה אמיתית. תלמה, ששם משפחתה הקודם היה שוורץ, צעירה מלנסקי בחמש שנים. היא התחתנה עם מאיר, שהכיר אותה כמניקוריסטית גרושה ואם לילד מבוגר.

הטיפיר על הדרך בה כבש מאיר לנסקי את ליבה, הוא סיפור נוגע ללב ממש. מאיר, בעצמו גרוש ואב לשלושה, רמז פעם לתלמה, אחרי שהתקינה את אצבעות ידיו, על איזה סוס כדאי לה להמר באחד המירוצים, כדי שתוכה בכסף רב.

להפתעתו גילה לנסקי שתלמה לא ניצלה כלל את הטיפ שנתן לה. „אינני יכולה להרשות לעצמי להמר," אמרה לו. „זה לא הימור," השיב לה לנסקי. אבל תלמה לא הבינה את הרמז. אחרי שבועות מספר של חיזור, הוא ערך עמה מסע למיאמי־ביץ', ושם הציע לה נישואין. הם נישאו בדצמבר 1948. זמן קצר אחרי הקמת מדינת ישראל.

אין על כך עדות כלשהיא, אולם ניתן להניח כי באותה תקופה היה מאיר לנסקי מוטרד גם בבעיותיה של מדינת ישראל, שזה עתה הוקמה. כי מזה מספר שנים כבר פנו אליו אישים ציונים וגופים יהודיים בקשת עזרה, שלא התבטאה דווקא בכסף.

זמן קצר אחרי מלחמת־העולם השניה, כאשר החל מבצע הבריחה הגדול מאירופה, החלו זרועות ההגנה לחפש אחרי בסיסים מתאימים באירופה, שם ניתן היה להכין את הכלים לביצוע פעולות הבריחה. כך, למשל, היה צורך בנמלים, בהם אפשר יהיה להפוך את אוניות המשא והנחיתה שנרכשו לאניות נוסעים, שיוכלו לאכסן מאות מעפילים.

בין השאר, שימשו אותן אוניות גם להעברת נשק, שנרכש בדרכים שונות ממקורות שונים, לארץ־ישראל.

כבסיסים אידיאליים למטרה זו נבחרו שניים ליד איטליה: קורסיקה וסיציליה. אבל כדי לפעול בסיציליה ובנמליה, להעביר לשם נשק באין מפריע, היה צורך בשיתוף הפעולה של השליטים במקום. והשליטים לא היו נציגי מעצמות הכיבוש או השלטון המרכזי ברומא, אלא המאפיוזים, אנשי אר־גוני המאפיה, שמוסוליני ניסה לחסלם.

עתה, בתום המלחמה, הרימו אנשי המאפיה ראש שוב, ניסו לנתק את סיציליה מהשלטון המרכזי באיטליה ואפילו לספחה כמדינה נוספת לארצות־הברית. אי אפשר היה לפעול בסיציליה ללא עזרתם של ראשי המאפיה המקומית.

למטרה זו גוייס מאיר לנסקי. אותה תקופה היה מאיר לנסקי בשיא הפופולאריות שלו בקרב אנשי המאפיה בארצות־הברית. הוא הצליח, בעזרת טכסיס גאוני, לשחרר מהכלא את לאקי לוצ'יאנו, הבוס הראשי של המאפיה בניו־יורק, שנידון על ידי בית־משפט ל־50 שנות מאסר.

אז, אחרי שארצות־הברית הצטרפה למלחמה בגרמניה הנאצית, הגה לנסקי רעיון גאוני. הוא מצא כעיף בחוק המאפשר, תחת רת שירות מיוחד לאומה האמריקאית, לחיין ולשחרר אפילו אסיר עולם מכלאו. היה צורך למצוא את אותו שירות שיאפשר ללוצ'יאנו לתרום תרומה כה חשובה לאומה האמריקאית, שתאפשר את שחרורו.

וכך, אחרי שהמודיעין של חיל־הים האמריקאי הוכנס לסוד העניינים, החל מיבצע שנקרא בשם „מיבצע העולם התחתון." לנסקי אופשר להיפגש עם לוצ'יאנו בכלאו, כדי „לשכנעו" להשפיע על חברי משפחות המאפיה לפעול כסוכנים של המודיעין הימי. לגילוי נסיונית חבלה או נחיתה של סוכני אוייב בנמלי ארצות־הברית.

תרומה מתורם אלמוני

ש ירות נוסף ששירת לאקי לוצ'יאנו את האומה האמריקאית, בתיווכו של לנסקי, היה בהכנת הפלישה האמריקאית לסיציליה. לדברי עדויות מהימנות, ניתנה הוראה לכל ארנוני המאפיה בסיציליה לעזור לפולשים. לפי אותן עדויות הגיעו הטנקים האמריקאים מתוך אסדות הנחיתה בסיציליה כשעל דגליהם רקומה האות „ל", האות הראשונה בשמו של לוצ'יאנו, שהיוותה את הסימן המוסכם בין הפולשים לתומכים בתוך, מאנשי המאפיה.

תמורת שירותים אלה שוחרר לאקי לוצ'יאנו מכלאו בתום מלחמת־העולם השניה, גורש לאיטליה משם המשיך לנהל את משפחות המאפיה האמריקאית. מילה אחת של לוצ'יאנו, די היה בה כדי לאפשר לפעילי ההעפלה של ההגנה יד חופשית בכל רחבי סיציליה. כדי לפנות ללוצ'יאנו היה צורך להפעיל את השפעתו של לנסקי עליו.

כיום, במיסגרת מאמציו להפעיל כל השפעה כדי שיותר לו להמשיך ולהתגורר בישראל, מפעיל לנסקי גם אנשים היודעים על אותו סיוע, כדי שיזכירו זאת לזכותו.

דוגמה נוספת למיבצע הגיוס הכללי של מאיר לנסקי בישראל, יכולה לשמש הפגישה שהיתה לו השבוע עם בטי דובינר, העומדת בראש פעולות א"ל"ן.

בחג החנוכה השנה, הופיעה קבוצה של ילדים נכים בהופעה אמנותית במיסגרת א"ל"ן במלון שרתון בתל־אביב. בתום ההופעה ניגש אחד מפקידי המלון לבטי דובינר, הודיע לה כי אחד מאורחי המלון, שחזה בתוכנית, הביע את רצונו לתרום למען האירגון. כך הופגשה בטי דובינר עם ג'ו סטאשר. סטאשר ביקש את כתובתה כדי לשלוח אליה אישית את התרומה.

כעבור כמה שבועות קיבלה הגברת דובינר בינר המחאה על סך של 14.500 דולאר — כ־50 אלף ל"י. ההמחאה נשלחה על ידי סטאשר. אבל כשרצתה הגברת דובינר לשלוח מכתב תודה על התרומה, היא הבחינה כי הצ'ק, המשוך על בנק בפלורידה, חתום בשם מאיר לנסקי.

השם לא היה מוכר לה. היא מיהרה להתקשר עם ג'ו סטאשר, שהסביר לה כי מאיר לנסקי, החתום על ההמחאה הוא ידידו, שהוא אב לבן משותק ולכן תרם לא"ל"ן.

אין התנגדות לפירסום

ב נו הבכור של מאיר לנסקי, ברנארד שהוא כיום בן 41, נולד נכה, כתוצאה מפגיעה בשעת הלידה. הוא היה הראשון משלושה ילדים שילדה ללנסקי אשתו הראשונה, אנה. אנה (לבית ציטרון) היתה נערה יהודיה כשרה ותמימה, כשנישאה למאיר ב־9 במאי 1929, כשלנסקי היה בן 27, בנם השני, פאול, שהוא כיום בן 39, נולד בריא ושלם. לנסקי דאג לכך שהוא יסיים את המיכללה הצבאית המכובדת ווסט־פוינט, ועד היום משרת הבן כסרן בחיל־האוויר האמריקאי.

הבת השלישית של מאיר ואנה לנסקי, סנדרה, היא כיום בת 34, נשואה לבחור יהודי בשם רפפורט, המנהל מסעדה בניויורק, שהוקמה כנראה בכספו של לנסקי.

אנה, אשתו הראשונה של לנסקי, יצאה מדעתה כאשר גילתה מה הם עיסוקיו האמיתיים והמיסתוריים של בעלה. אחרי שאושפזה חזרה לאיתנה, השיגה גט פיטורין ממאיר, בו התחייב למלא את כל מחסורה.

מכל בניו, דוקא ברנארד, הבכור הנכה, הוא המבריק ביותר. אותו, למרות מיגבלותיו הגופניות, שיתף מאיר לנסקי בעסקיו. העסיקו תקופה ארוכה בבתי הימורים בלאס ואגאס. לנסקי מתבטן, כפי שגילה השבוע, להביא גם את בנו הנכה לישראל, כדי שיחיה לצידו.

זו היתה סיבת הפגישה המשולשת, בין לנסקי וסטאשר, לבין הגברת דובינר, שנערכה בבר האפל של מלון שרתון. בטי דובינר הגיעה לפגישה אחרי שהוזמנה לשם על ידי סטאשר. שם הוא הכיר לה לראשונה את התורם האלמוני — מאיר לנסקי.

לנסקי הסביר לבטי, שתרומתו, בסך 50 אלף ל"י, אינה חד־פעמית. הוא רוצה שתהיה תרומה שנתית, שתאפשר מילגות ללימודים אקדמאיים, לצעירים שנפגעו בשיתוק.

עתה יודעה בטי דובינר, מקריאה בעיתונים, מי הוא לנסקי, אבל מאיר, תוך שהוא מלטף את כלב השעשועים שלו הרגיע אותה. הפירסומים אודותיו לא יגרמו להפסקת התרומות אמר.

לפני שנפרד ממנה הסביר לנסקי לגברת דובינר, שאין לו התנגדות יותר, שתפרסם בעיתונות הישראלית כי הוא התורם האלמוני שהקים את קרן המילגות האקדמאיות של א"ל"ן.

אולי יהיה זה נימוק נוסף, שישכנע את ממשלת ישראל, להאריך את רשיון הישיבה שלו בישראל.

הסיפור המלא
כך נמנע גירוש לנסקי

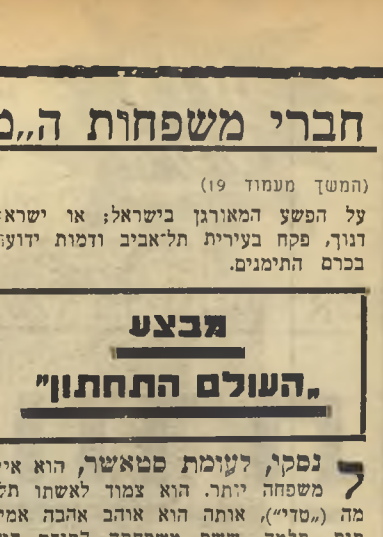

שר־הפנים בורג

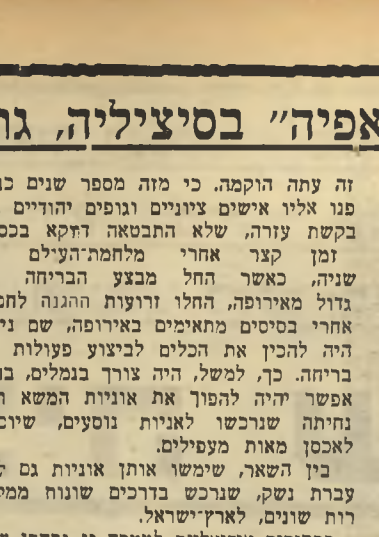

מיליונר לו בויאר

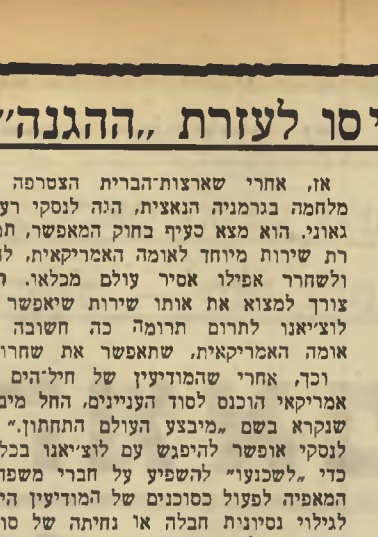

שר־המשפטים שפירא

זהו הסיפור שטרם פורסם על המאבק מאחורי הקלעים על המשך שהייתו של מאיר לנסקי בישראל.

זמן קצר אחרי שמלך סינדיקאט הפשע האמריקאי, מאיר לנסקי, הגיע לישראל, לפני כשנה חודשים, התקבל במשרד־הפנים הישראלי, ממשרדי **האינטרפול** בפאריס, תיק ובו פירוט מעשיו ופעילותו של מאיר לנסקי. כאשר הביא שר־הפנים, יוסף בורג, את תוכן התיק בפני חברי הממשלה, היה זה שר־המשפטים, יעקב שמשון שפירא, שתבע לגרש מיד את לנסקי מישראל.

בעקבות דיון זה ביקרו קציני משטרה אצל מאיר לנסקי, שהתאכסן אז במלון **שרתון** בתל־אביב, הודיעו לו כי אשרת התייר שלו לו תוארך, וכשיפוג תוקפה הוא יאלץ לעזוב את ישראל.

מאיר לנסקי לא התלהב כל כך לשמע בשורה זו. בארצות־הברית אין רודפים ארתו ואין מתכוונים לשפסנו. בכל הקאריירה הארוכה שלו בעולם הפשע האמריקאי ידע מאיר לנסקי תמיד שלא להשאיר עקבות.

למרות זאת העדיף מאיר לנסקי לא לחזור לארצות־הברית. האיש, שבאופן רשמי מופיע ברשימות מס ההכנסה בארצות־הברית כמי שמקבל משכורת צנועה כיועץ למסבה באחד מבתי־המלון במיאמי, חש כנראה שהמעגל סביבו נסגר, החלים להשתקע בישראל.

הוא חיפש קשרים לצמרת השלטון בישראל. ואז נמסר לו כי במלון **המלך־דויד** בירושלים מתגורר לו בויאר, איש העסקים האמריקאי מראשי הבונדס בארצות־הברית. היה מי שדאג למסור ללנסקי כי בויאר הוא בעל השפעה עצומה על ממשלת ישראל. לנסקי ובויאר אינם ידידים. אם נפגשו בשנים האחרונות היו אלה פגישות מקריות על רקע תרומות, בהן היה לנסקי תורם ובויאר מתרים.

לנסקי פנה אל בויאר והסביר לו את מצבו. כתוצאה מכך פנה בויאר ישירות אל שר־הפנים, יוסף בורג, תבע ממנו להאריך את רשיון השהייה של לנסקי בישראל. נוכחותו של בויאר היו עקרוניים, ולא התייחסו ישירות ללנסקי. „לא יתכן לגרש יהודי מארץ ישראל באמצעות המשטרה! אם יש משהו נגדו — בבקשה! אפשר להפעיל את כל הדרכים המשפטיות ולתת לו את כל האפשרות להתגונן. אבל לא לגרש באמצעות צו מינהלי או המשטרה."

בורג הבטיח לבויאר להביא שוב את הפרשה לדיון בממשלה, כשהוא רומז לו כי המכשול העיקרי היא התנגדותו של שר־המשפטים, יעקב שמשון שפירא, הסבור כי שהייתו של לנסקי בישראל גורמת נזק לשמה של המדינה.

כפי שמסתבר, הפעיל לו בויאר, שהוא ידיד הקרוב של גולדה מאיר ופנחס ספיר (**ראה עמוד 17**) את כל כשרון השכנוע שלו, כדי לשכנע הן את גולדה והן את ספיר להשפיע על שפירא לשנות את עמדתו. וכך, למרות התנגדותו של שפירא, הוארך רשיון השהייה של לנסקי בישראל.

בתיקו של לנסקי במשרד־הפנים נכתב בפירוש כי ההארכות נעשו בהמלצת בויאר.

בשבועות האחרונים, כשפרשת לנסקי עלתה שוב לכותרות, חידש שפירא את לחציו לסילוקו של לנסקי מישראל. אולם מול לחציו של שפירא ניצב לחצו הנגדי של בויאר, שיש לו השפעה גדולה משל שפירא.

לנסקי אינו צריך להיות מודאג. קרוב לודאי שכאשר תשתתק הפרשה, והעיתונים יפסיקו למפל בה בכותרותיהם, הוא יוכל להמשיך ולהתגורר בישראל, ואולי אפילו לקבל אזרחות ישראלית — כל זמן שיש לו מקיץ יושר כמו לו בויאר.

במדינה

צה"ל

טלפון ליעל

הדבר אירע לפני כשלושה חודשים, בתום הצגה שנערכה לקציני צה"ל בהיכל ה־תרבות בתל־אביב. אחד הנוכחים, קצין צעיר בדרגת סגן־משנה, הרים תוכניה ש־התגוללה על הארץ. בשולי התוכניה הוא מצא מספר טלפון, שלידו צויין השם „יעל.“ הוא שמר אצלו את התוכניה עם המספר.

באחד הלילות, כשהיה הקצין הצעיר ב־תורנות לילה בבסיסו, הוא נזכר במספר הטלפון של יעל האלמונית שמצא על גבי התוכניה, החליט לנסות את מזלו ולצלצל אליה.

כשהרימה יעל את הטלפון, היא שמעה את קולו של הקצין, שטען כי קיבל את מספר הטלפון שלה מידיד, ושניסה להת־חיל עמה. יעל התעניינה לזהותו. הצליחה לגלות כי המדבר הוא סגן־משנה המשרת בפיקוד־המרכז. היא אמרה לו אז: „קח כסא ושמע מה שאני עומדת לומר לך.. “

אין לדעת אם הסג"מ מילא אחרי ההור־אה„ אך ללא ספק הוא נזקק לאלונקה ולא לכסא כשאמרה לו יעל: „אני אשתו של אלוף הפיקוד שלך.“ הסתבר שהסג"מ סיל־פן לא פחות ולא יותר אלא ליעל זאבי, אשתו של אלוף רחבעם („גאנדי“) זאבי, אלוף פיקוד המרכז. השיחה נותקה בפת־אומיות.

יעל זאבי וכעלה
העלאה בדרגה במועדון־לילה

שיכון

דפיקה גדולה

לאזרח קטן

בתום שנתיים לנישואיהם, החליטו יוסי (30) וחנה (31) קלמנוביץ כי הגיע הזמן לרכוש לעצמם דירה משלהם. הם אספו את החסכונות, הלוואות מקרובים, ידידים ובנקים, ופנו לסניף חברת שיכון עובדים שבירושלים, עיר מגוריהם. מספר יוסי, מו־רה־דרך במקצועו: „חשבתי שבאמצעות חברה הסתדרותית יקל עלי להשיג דירה במחיר סביר.“

הוא התקשר עם חברת שיכון עובדים בפברואר 70, רכש דירה במחיר 73,450 ל"י, עם חתימת ההסכם, שילם עשרים אלף ל"י, ומדי כמה חודשים, כמצויין ב„מיסמך ה־התקשרות“ (על חוזה לא הוחתם בשלב זה) הוסיף את הסכום הדרוש.

חודש לפני גמר הבנייה המתוכנן הכניס את הסכום האחרון. הזוג קלמנוביץ, הורים לילד עם אחד נוסף בדרך, היו בטוחים ש־הגה הגיעו אל המנוחה והנחלה, יוכלו להת־חיל לגור בביתם שלהם, לשלם מעתה מדי חודש, משכנתא, במקום שכר־דירה.

איפה. לא מנוחה ולא נחלה.

לא משמעותי. כמו כל אזרח נורמלי, לא התמצא גם יוסי במיסתרי המדד, סמך על יושרה של החברה ההסתדרותית. כאשר התעניין, מדי פעם, בכמה עלה מדדו, נענה על־ידי הפקידים שאליהם הופנה: „בסכום לא משמעותי.“

כאשר הגיע לסוף מועד חתימת החוזה, התבררה משמעותו של הסכום הלא־משמ־עותי: —7,150 ל"י.

שוב, כמו כל אזרח נורמלי, קיבל גם יוסי הלם. אחר נירגע, היה בדרכו להש־לים עם מר גורלו.

אלא שאז פגש במקרה ידיד, קבלן בניין, ותינה בפניו את צרותיו.

כאן קיבל יוסי הלם נוסף. הקבלן סיפר לו שבחשבונות שקבלני־המישנה מגישים לשיכון עובדים לגבי מדד יוקר־הבנייה, הם חייבים לספוג בעצמם את שלושת האחוזים הראשונים של העלייה. רק בסכומים העולים על שלושה אחוזים, מפצה שיכון עובדים את קבלני המישנה. אולם מהמשתכנים, לוקחת החברה את מלוא הסכום — כולל שלושת האחוזים האלה.

„היתכן,“ הזדעק יוסי קלמנוביץ, „שחב־רה הסתדרותית תעשה ספקולציות על חש־בון הציבור?“

אין קשר. מהדי שמס, סגן מנהל חברת שיכון עובדים, הודה בעובדות. אלא מאי? לדעתו של שמס הממושקף, בעל המיבטא הרוסי הבולט והקומה הבינונית, אין זה עניינו של המשתכן, מה הם הסידורים ה־פנימיים בין החברה לקבלני המישנה שלה. **אפשר לחשוב שההוצאות שלי אינן עלותי!“** טען. „ובכלל — זה שהדירות של המשתכ־נים שוות היום, במקום 80,000 לירות שהם שילמו, 90,000 לירות או יותר, בפחות משנה — על זה לא מדברים?“

מדברים, מדברים. מה שלא מבינים, זה מה הקשר בין עליית ההוצאות של החברה — לבין העובדה שהיא נוטלת מלקוחותיה, תחת מסווה עליית המדד, כספים ש א י נ ם עליית המדד?

לתלמידתי,
מירי בן-דוד

עם הבחרך
ל„נערת ישראל“
איחולים לבביים

מורתך,
לאה פלטשר

הגיע יבוא של
חולצות איטלקיות
לגברים
מתוצרת **ARAMIS**
המכירה הבלעדית בבית אופנה לצעירים
שנידמן
דיזנגוף 125, ת"א

FREE!!!
THE MOUNT ZION REPOTRER
A TWENTY PAGE MONTHIY MAGAZINE
IN COLOURS
— Digest of ISRAEL NEWS (printed in ISRAEL)
— Bible prophecies on Daniel and revelation ex-plained
— Past, present and future of ISRAEL pre-announced in the Bible
— A health page: how to live and eat. TO LIVE LONG
— Questions and answers on ISRAEL and on the Scriptures
— Other interesting articles.
This beautiful magazine will be sent **free** upon asking.
WRITE TO US **TODAY** AND YOU WILL RECEIVE IT **AT ONCE !**
Addreess :
THE MOUNT ZION REPORTER
P.O.Box 568, Jerusalem, Israel

PRINTING PRESS, "BREMMER PEEDER"
IN GOOD CONDITION,SIZE ONE HALF SHEET
PRICE IL 3.000, GOOD CUTTER PRICE IL 7.00
P.O.B. 568
JERUSALEM, PHONE 02-37814.

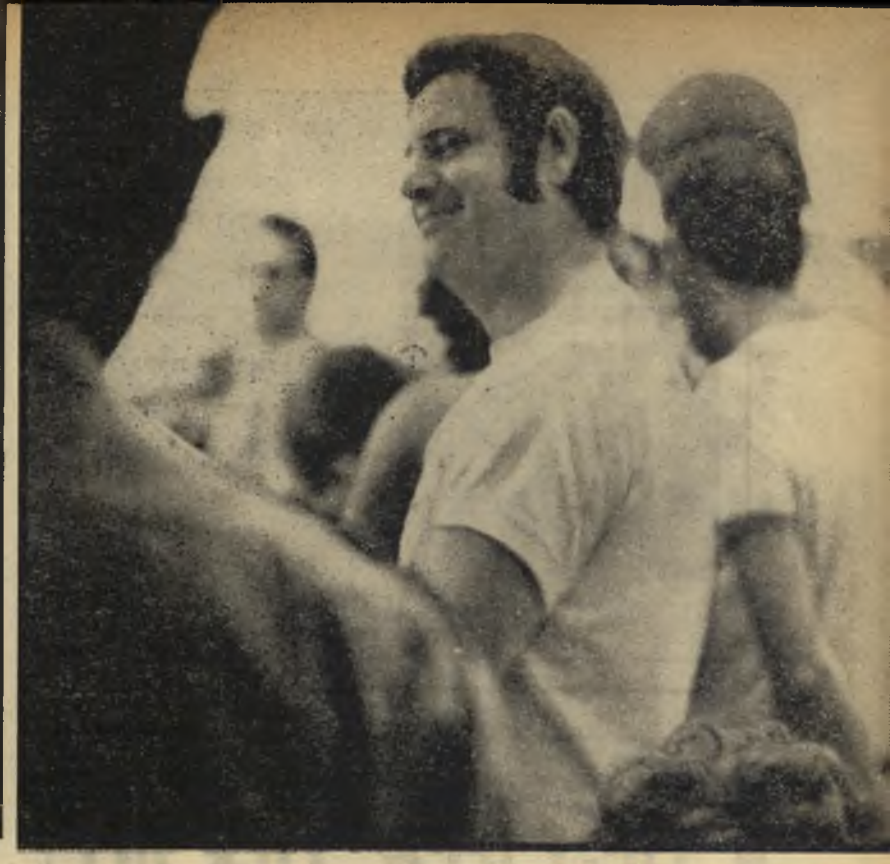

אורי זוהר, בתחילת הדיון, עדיין מחייך —

מרצין לפתע כשהעניינים מסתבכים —

„בן־זונה!" — „נאצים!" — הידהדו צעקות בבית־המשפט כשאורי זוהר ואריק א

ההצגה הגד

„בן זונה." „נאצי." „כוס אימך." השופט המחוזי התל־אביבי מקס צ׳ר־נובילסקי לא האמין למישמע אוזניו. זה שנים שלא שמע גידופים כאלה מוטחים לעברו — לא בישיבתו על כס המשפט.

האם הושמעו קללות אלה מפיהם של אורי זוהר, אריק איינשטיין, וחבריהם? אין טעם לענות על שאלה זו לפני שבית־המש־פט יעשה זאת. אולם שני דברים ברורים מעל לכל ספק: האחד — אורי זוהר וחב־ריו צעקו — ועוד איך — גם אם לא את הקללות המיוחסות. השני — הקללות ה־מיוחסות, אכן הושמעו בחלל בית־המשפט — ועוד איך.

הכדור מתנפח

קללות אלה הביאו לשיאה — לפחות בשלב זה — את ההצגה הגדולה שהפיק אורי זוהר בעזרת חבריו, שנעצרו יחד עימו כחשודים בהחזקת חשיש. אלא שבניגוד להצגות טובות אחרות שלו, היתה זו ספונטאנית — וספק אם אף אורי עצמו שיער את הממדים שאליה תתגלגל.

שכן התקרית הקטנה, שהחלה במעצרה של החבורה, החלה מתנפחת במהירות ל־ממדי כדור־שלג המידרדר במידרון תלול — כדור־שלג המתפתח להיות שערורייה ממדר־גה ראשונה.

בשלב ראשון, היתה זו המשטרה שניפ־חה את התקרית. כאשר לא שיחררה מיד את העצורים, לאחר שנתפסו, בערבות. ואף פירסמה את דבר תפיסתם ו־מעצרם. בשלב שני, היה זה אורי זוהר עצמו שתרם להתנפחותו של הכדור.

שמחה במעצר

עוד עיתו הראשונה של אירי נעשתה בבוקר יום הרביעי האחרון.

היא נבעה מכך, שלמעשה לא הבין כלל את משמעות מצבו.

ניתן היה לשמוע זאת עוד בטרם הופיע כלל באולם המעצרים של בית־המשפט ה־שלום בתל־אביב. מכיוון המרתף, בו היו אורי וחבריו עצורים, בקעו קולות שירה עליזים של אריק איינשטיין וצעקות ליווי מעודדות של אורי. הקולות הגיעו בבירור עד אולם המעצרים, ולכל הנוכחים — כולל השופט ד״ר יוסף מגורי־כהן — ברור היה שהעצירים נהנים מחוייה מרתקת, ש־תשמש להם, סביר להניח, חומר להצגות ושירים לא מעטים, בעתיד הקרוב.

כאשר הופיע אורי זוהר באולם המעצרים, נראה היה מצב רוחו עליז בכיתור. בחיוך רחב, כשהוא מניף ידיו לכל עבר הה־יישב בנחת בין חבריו, המתין משועשע לתחילת הדיון, בו עמדה המשטרה לבקש את הארכת מעצרם של העצורים.

צעקה גורלית

גם השוטרים, עורכי־הדין, ושאר ה־נוכחים בא לם, היו באווירה דומה — כאילו באו לחזות בהצגה מבדרת. היחידה שקילקלה את מצב־הרוח החגיגי היתה ה־אשה היחידה שבקבוצת העצירים — אלונה, אשתו של אריק איינשטיין, שישבה מבו־הלת וחיוורת בין שתי שוטרות.

התביעה היתה היחידה שלא ראתה את הצד הבידורי שבפרשה. הציגה בשיגרתיות

כל המעריצות ותיקי היכל־המשפט בתל־אביב לא זכרו מתי לאחרונה התמלא הבית במספר כה רב של חתיכות — מכל הגילים (דהיינו, מ־15 עד 25), המידות והצבעים. הן באו בשורטס, בחליפות־מכנסיים, בג׳ינס פשו־טים ובשמלות־פאר — בדרכן לעבודה או ב מ ק ו ם לעבודה — כש־לכולן מטרה יחידה: לראות את האליל הגדול, הזמר אריק איינשטיין.

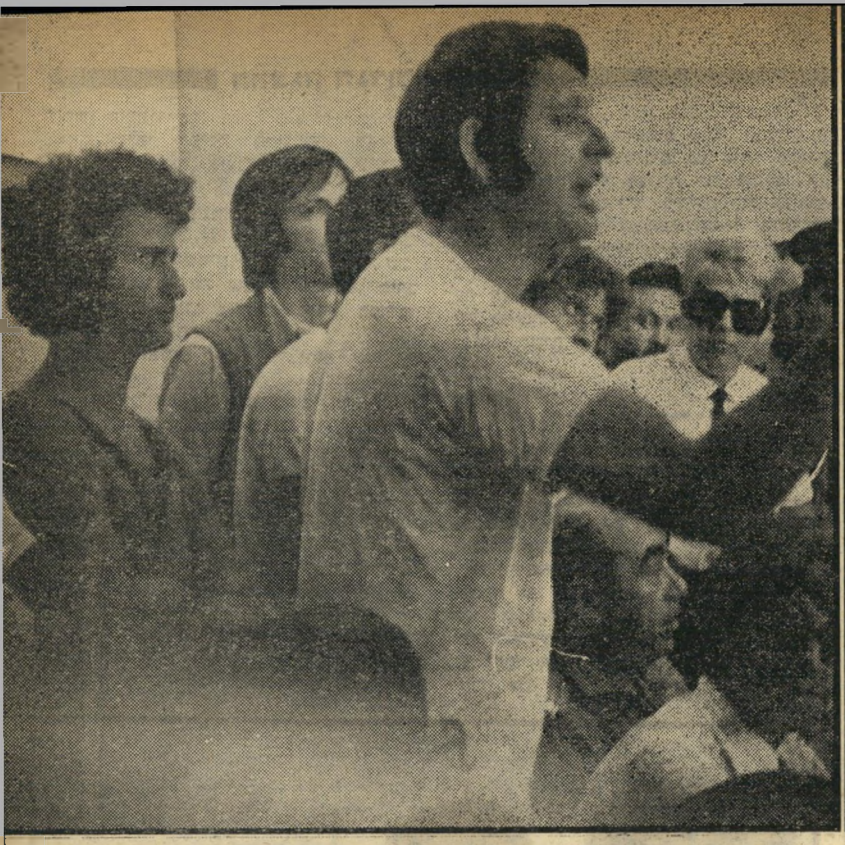

מזעיף פנים לקראת הסוף —

ומזנק בצעקה לעבר השופט.

נשמיין נשלחו למעצר

וגה

את בקשת הארכת המעצר בפני השופט. החזיר את האחיזה לקדמותה אורי זוהר, שהשתיק את סניגוריו, עורכי־הדין צבי וגירה לידסקי, ונשא בעצמו נאום מבריק, תוקפני, מגובש ומנומק, שלא היה מבייש כל עורך־דין.

אריק איינשטיין, שקם אחריו, רק רדגיש את עוצמת דבריו של זוהר: אריק עמד בקושי על רגליו, דיבר בקול רפה, נראה עייף, ובעזרת חבריו הצליח להתיישב ב־חזרה על מקומו.

נאומו של אורי זוהר השיג את התוצאה המבוקשת: השופט החליט לשחרר אותו ואת חבריו בערבות של אלף ל"י ליפש.

וכאן עשה אורי את טעותו החמורה ה־ראשונה:

„אתה רואה, חביבי, צריך לדעת לעשות הצגה," קרא בחדוות־ניצחון לעבר התובע, מפקח חיים בן־דור, איש מיחלק־הסמים. צעקה זו עלתה לו ביוקר. המפקח הניב עליה בו במקום: הוא ביקש מהשופט לה־אריך את מעצר העצורים ב־24 שעות — כדי שיוכל לערער על החלטת השופט.

תוצאת הצעקה הספונטאנית: אלונה איינ־שטיין שוחררה בערבות, אורי וחבריו הוח־זרו למעצר.

לקצץ לדפוק

שלב זה בחינו העצורים בעובדה שכל העניין אינו כל כך פשוט ועליו, וכי המשטרה מתכוונת לטפס עליהם ברצי־נות.

היה בכך לחזק את השמועות, שסבבו זה זמן רב, כי המשטרה החליטה לקצץ את ראשיהם של ראשי עולם הבידור — באמו־נה שכך יחוסל עישון הסמים במדינה.

(המשך בעמוד 24)

הסוף - שלושה שוטרים מקיפים את אורי זוהר, כשרביעי מזנק לעברו בשיא ההצגה הגדולה בבית־המשפט, בה הארין השופט את מעצרם של אורי זוהר וחבריו שנאשמו בהחזקת סמים.

יבור כמו בכל הופעותיו, גם בבית־המשפט היה אורי זוהר גיבור המופע, ריכז אליו את תשומת־לבם המרותקת של כל ה־ם במקום — גם ללא מיקרופון בידו. כשהוא לבוש ברשלנות, בגופיית

ה„טי" והמכנסיים הקצרים בהם נעצו, נישאו אליו עיני כל באי אולם בית־המשפט, כאשר קם לשאת את דברו. אורי זוהר לא נעזר בעורך־דין לצורך טיעוניו לשיחרור ממעצר, הראה בקיאות מפתיעה בכל מה שכרוך בפרוצדורה.

- וההתחלה מתיק עולה זו הר מתא המע־צרים, כשהוא מלא ביטחון כי ישוחרר מיד.

ההצגה הגדולה

(המשך מעמוד 23)

מאחר שלפי תפיסת המשטרה, מנהיגים אלה יוצרים את אופנת העישון, שהנוער נוהר אחריה.

כן התקשרה קשיחות המשטרה לשמועה כי במיוחד יושב לאחרונה על כותנת המשטרה אריק איינשטיין. וזה — בגלל שבמשפט התקיפה של שמוליק קראוס, סירב אריק להעיד נגד שמוליק, מוטט בעדותו את כל עמדת התביעה.

קשה להאשים את העצורים — ובמיוחד את אורי זוהר — על שהתקשו לתפוס את מלוא החומרה שבה מנסה המשטרה להתלבש עליהם.

זה 15 שנה שאורי זוהר יושב בצמרת. בין ידידיו נימנים אלופי צה"ל, קציני משטרה ואנשי ציבור בכירים. קשה היה לו לתפוס, שכל אלה לא יעמדו לו בשעת צרה. „עשרים שנה אני תורם בחינם הרבה פעות לכולם," התרעם השבוע, לאחר שנשלח לאבו־כביר, „וכשאני פעם תקוע — איפה כולם?"

זה היה הרקע לקרב המדהים בבית־המשפט.

לדעת גירסה אחת, נדהם אורי מהחלטה לקלל את היום שבו החליטה להתחיל איתו, ימשיכו לעשות לה את המות, ולמחוץ את תדמיתה לעפר, כחודשים הבאים.

אם, לעומת זאת — כפי שסביר להניח — יתערבו בעניין גורמים מחוץ למשטרה, ויפעילו על המשטרה לחץ עדין ונסתר, יסבירו לה שאכן זוהר וחבריו מסוכנים ביותר לביטחון הציבור — אבל יש אולי אי אילו נושאים קצת יותר בוערים, ויותר מסוכנים לבטחון הציבור — ייתכן שתחול רגיעה במלחמת האזרחים.

האמנם זה מה שאירע בבוקר יום השלישי השבוע, כאשר, בטרם הסתיימו שבעת ימי מעצרם של אורי וחבריו, הופיעה לפתע המשטרה בבית־המשפט, הודיעה כי אינה צריכה עוד את מלוא תקופת הכעצר שביקשה מראש, וכי אינה מתנגדת לשיחרורם? שופט השלום בוריס רפפורט שיחרר את העצורים בערבות עצמית של —.1,500 ל"י, הגדיל אותה ל—.5,000 ל"י, כאשר המשטרה הסבירה שהיא עומדת עוד באותו בוקר להגיש נגד העצורים כתבי־אישום נוספים על התנהגות פרועה ותקיפת שוטרים, ומסכימה לשיחרור בערבות גם על אישום זה. היתה זו תפנית של 180 מעלות בצורת טיפולה של המשטרה בנושא.

אולם אם היתה זו תפנית — ולא שינוי מדיניות — ניתן לצפות למחול־שדים חדש בארץ. רמז קל לכך אפשר היה השבוע למצוא בזיכוח הסוער, שפרץ לרגע קל לכותרות העיתונים, בהנהלת רשות השידור, כשאחדים מראשיה החליטו לשחק את תפקיד הקומיסארים, לתבוע לקבור, בגלל פרשת המעצר, את תוכניתו החודשית של אורי זוהר.

במפתיע, הצליחה הנהלת הטלוויזיה להגיע, בצורה נדירה, להחלטה הוכונה, דחתה את רעיון ההבל.

אלא שעצם העלאתו, היתה מדכאה דייה. היה בה רמז להתפתחויות האפשריות מחר.

משטרת תל־אביב, לבין הנפה הצפונית. בדרך כלל, כאשר תופסים אנשי המדור המרכזי (שאליו משתייכים גם אנשי מיחלק הסמים) כמות לא רצינית של חשיש, הם מוסרים את ההשודים לידיהם של שיטרי הנפה שבה בוצע המעצר. הפעם, התעקשו אנשי המדור המרכזי להשאיר את העצורים בידיהם, כדי לזכות בפירסומת. אנשי הנפה הצפונית, שחשו כי הכבוד המונומנטלי של תפיסת הפושעים המסוכנים מגיע להם, נפגעו קשות.

הקומיסרים צצים

ב מיטב מסורת המחזאות האנאנגארדית, קשה היה לנבא, השבוע, כיצד תתפתח ההצגה הגולה.

אם יושאר המשך הטיפול בידיה חסרות הדמיון של המשטרה, סביר להניח שההצגה תתפתח בקו הקודם: המשטרה תפעיל את האמצעי היחידי שיש בידה — לחץ גס וחסר דמיון. אורי זוהר וחבריו יכשיכו לנפח את העניין לממדי־ענק, יגרמו למשטרה לקלל את היום שבו החליטה להתחיל איתו, ימשיכו לעשות לה את המות, ולמחוץ את תדמיתה לעפר, כחודשים הבאים.

אם, לעומת זאת — כפי שסביר להניח — יתערבו בעניין גורמים מחוץ למשטרה, ויפעילו על המשטרה לחץ עדין ונסתר, יסבירו לה שאכן זוהר וחבריו מסוכנים ביותר לביטחון הציבור — אבל יש אולי אי אילו נושאים קצת יותר בוערים, ויותר מסוכנים לבטחון הציבור — ייתכן שתחול רגיעה במלחמת האזרחים.

האמנם זה מה שאירע בבוקר יום השלישי השבוע, כאשר, בטרם הסתיימו שבעת ימי מעצרם של אורי וחבריו, הופיעה לפתע המשטרה בבית־המשפט, הודיעה כי אינה צריכה עוד את מלוא תקופת הכעצר שביקשה מראש, וכי אינה מתנגדת לשיחרורם? שופט השלום בוריס רפפורט שיחרר את העצורים בערבות עצמית של —.1,500 ל"י, הגדיל אותה ל—.5,000 ל"י, כאשר המשטרה הסבירה שהיא עומדת עוד באותו בוקר להגיש נגד העצורים כתבי־אישום נוספים על התנהגות פרועה ותקיפת שוטרים, ומסכימה לשיחרור בערבות גם על אישום זה. היתה זו תפנית של 180 מעלות בצורת טיפולה של המשטרה בנושא.

אולם אם היתה זו תפנית — ולא שינוי מדיניות — ניתן לצפות למחול־שדים חדש בארץ. רמז קל לכך אפשר היה השבוע למצוא בזיכוח הסוער, שפרץ לרגע קל לכותרות העיתונים, בהנהלת רשות השידור, כשאחדים מראשיה החליטו לשחק את תפקיד הקומיסארים, לתבוע לקבור, בגלל פרשת המעצר, את תוכניתו החודשית של אורי זוהר.

במפתיע, הצליחה הנהלת הטלוויזיה להגיע, בצורה נדירה, להחלטה הוכונה, דחתה את רעיון ההבל.

אלא שעצם העלאתו, היתה מדכאה דייה. היה בה רמז להתפתחויות האפשריות מחר.

החברים של אריק

אריק איינשטיין, שקט ונראה כאילו יש לו דברים אחרים בראש, בשבתו על ספסל הנאשמים, בין חבריו (מימינו צבי שיסל). בניגוד לאורי זוהר, תפס אריק אדישות רוב הזמן.

סתו, ביום החמישי, של השופט מקס צ'רנובילסקי, בה קיבל את עיקור המשטרה על החלטת השופט מגורי־כהן מאתמול, ונענה לבקשתה לעצור את אורי וחבריו לשבעה ימים נוספים. לדעת גירסה שנייה, תיכנן אורי עם חבריו מראש את התגובה, למקרה כזה.

אולם בשתי הגירסות גם יחד נבעה התגובה מחוסר אפשרותו להשלים עם העובדה, שאכן הוא תקוע בב"ץ, ואיש לא בא לעזרו.

היתה זו תגובה חריפה: אורי וחבריו פרצו בקללות, אורי נשכב על הריצפה, התנגד לשוטרים שניסו לגרור אותו. רב־סמל מנחם גוטמן, האחראי על חוליית ליחי עצירים, חטף בעיטה בבטן, כאשר התגברו השוטרים על אורי, העבירו אותו ואת האחרים למעלית.

שם נמשך הקרב. ארבעה שוטרים נפגעו. אורי עצמו חטף מכות נאמנות, גרם לסערה רבתי בחוגי הבוהמה, כששמועה רודפת שמועה, וכולן מתארות בהגזמה כיצד חטף מכות־רצח, הובא לבית־החולים כל עוד נפשו בו.

מלחמת הכבוד

ד יון גם התפתחויות צדדיות לפרשה כולה:

● ביום ה', בבית־המשפט, פשטו בלשי מיחלק־הסמים בחשאי על אחדים מהאורחים שישבו בספסלי הקהל, אספו אותם לחקירה. היו אלה אחדים מידידיהם של העצורים, שבאו להקשיב לדיון — ואשר המשטרה צילמה אותם במיסגרת המעקב שניהלה בשבועות האחרונים, כשהם נכנסים לצריף הסמים. בין החשודים: עיתונאי ועיתונאית יודעים.

● פרץ ריב בין המדור המרכזי של

שני הדודנים שהוכנסו למיצוות

רפי אזולאי

יצחק סוויסה

טבח בחגיגת הבר-מיצווה

ד רת משפחת סוויסה לאחד הסבבה. מתחת למיטה (שעליה מיזודה) נמצאה תמר בת ה־19, ששתי רגליה נקטעו.

מקום הפשע

ל רגע, שיתקה ההתפוצצות הנוראה את מאיר כהן במקומו. אחר, זינק לעבר דלת הדירה. חדר־המדרגות היה מלא עשן מחניק, זעקות־אימים בקעו מכיוון דירת השכנים, משפחת סוויסה. רגע לפני כן, בקעו משם עדיין קולות שירה ושמחה, מפי עשרות החוגגים שבאו לשמוח בחגיגת הבר־מצווה המשותפת של יצחק סוויסה ודודנו רפי אזולאי.

מאיר כהן זינק בחזרה לפנים דירתו, צעק לבני ביתו להימלט מהדירה. הוא לא ידע מה קרה — מלבד זה שצריך להסתלק מהמקום במהירות.

באותו רגע, נשמעה התפוצצות שנייה — שניות ספורות אחרי הראשונה. הקיר נרעד. חתיכה ממנו החלה מתמוטטת לעבר המיטה בה שכב יצחק הקטן. מאיר כהן השתטח בזינוק על המיטה. האבן פגעה בגבו. „אם היתה נופלת על הילד, היתה הורגת אותו," סיפר.

■ ■ ■

ש כן אחר, שלמה אביטל (27) היה בטוח, כשאירעה ההתפוצצות שזיעזעה את הבית, כי היה זה מעשה ידיהם של מחבלים. הוא מיהר לעבר דירתה של משפחת סוויסה, משם בקעו הזעקות.

„שבל החיים לא אזכה לראות מחזה כזה יותר," סיפר השבוע, מזועזע עדיין. „הכל היה מלא דם ותתיכות אברים. גופה אחת היתה בלי ראש. מתחת למיטה ראיתי מישהו זז. זאת היתה תמר סוויסה. ראיתי שהפנים שלה בסדר, בלי פצעים. אמרתי לה, תצאי משם, והתחלתי למשוך אותה החוצה. כשהוצאתי אותה, ראיתי שהרגליים שלה תלויות רק בעור. אחר כך היו צריכים

לקטוע לה את הרגליים." לא רחוק משם, שכבה גופתו המרוסקת של יעקב סוויסה בן השמונה.

■ ■ ■

אביטל גילה חיש מהר, כמו שאר תושבי מגדל העמק, כי לא היתה זו התקפת מחבלים.

כחשוד במעשה הפשע, עצרה המשטרה תך זמן קצר את מרדכי סויסה. כאשר הובא בפני שופט להארכת המעצר, הודה מרדכי במעשה, טען כי פוצץ ארבעה רימונים בתוך הדירה מלאת החוגגים, בגלל ש אשתו בגדה בו, וסירבה לחזור אליו.

מרדכי סויסה חזר רק לפני חודש משירות מילואים. מאחר שהוא חבלן ב צה"ל, אפשר לנחש מהיכן השיג רימונים.

לאחרונה עזבה אשתו רחל את הבית בו התגוררו ביפו, חזרה עם שני ילדיה לגור בבית הוריה במגדל־העמק. היה זה לאחר סיכסוכים ממושכים בין בני־הזוג, בהם האשים מרדכי את אשתו היפה בבגידות.

לפני שבועיים בא למגדל העמק, כדי לחגוג את יום הולדתו של בנו הבכור, נשאר לגור עם אשתו בבית־הוריה.

אלא שנסיונותיו להחזירה לחיקו עלו בתוהו. רחל סירבה.

■ ■ ■

ב ליל הרימונים, בשש בערב, נתקלה אחת מקרובות המשפחה, מזל סויסה (17) במרדכי, כשהוא מטמין חבילה במזודתו. „הוא הכניס קופסה עם שקית אדומה וידות אדומות," סיפרה. „כשראה אותי היה נורא מופתע."

לקראת מועד ההתפוצצות, ראו מכרים את מרדכי, שהשתתף גם הוא בשימחת הבר־מיצווה, כשהוא עצבני ביותר, מציץ בשעונו ללא הרף. לבסוף יצא החוצה, ואז לשלח גם את ילדיו. „זמן קצר אחרי שיצא, באה ההתפוצצות," מספר אליהו סויסה.

בניגוד לגירסת המשטרה, לפיה הושלכו הרימונים מבעד לדלת, קיימים סימנים כי הם הוטמנו מראש במקומות שונים בדירה, מצויידים במנגנוני־השהייה. אחד ממוקדי ההתפוצצות היה המקרר שבדירה. למחרת האסון, נזכרו אורחים, ביניהם אחדים מהפצועים, כיצד שירת מרדכי את האורחים, בעת השימחה, כשהוא מקפיד להיציא במו ידיו מזון ומשקה מהמקרר, לא הירשה לאחרים לגשת לשם.

■ ■ ■

א לא שהשיטה, בה נערך הטבח הנורא, לא מעניינת במיוחד. הרבה יותר מעניינת השאלה: מדוע עשה זאת מרדכי סויסה? האם ייתכן שהחליט לנקום במשפחה כולה — את סירובה של אשתו לחזור אליו? או אולי, כדיברי אחרים, האמין כי המשפחה היא זו שמסיתה את רחל לבל תחזור אליו — והחליט לשפוך עליהם חמתו? על גברים, נשים וטף?

תשובה אחרונה זו נראית להיות הנכונה. לאדם מן הישוב, היא מזעזעת ופנטסית, בלתי נתפסת ממש.

אך לא כך היא נראתה למוח המעוות, השבור, המטורף, של האיש שרצח חמש נפשות בחגיגה.

ההלוייה

שלושת המבוגרים בארונות היחידים שנמצאו, והילד דניאל אזולאי, קהל מלווים ניצב לפני ארונות המתים. לאחר שלא נמצאו במגדל העמק ארבעה ארונות, הוטמנו בן החמש וחצי, הונח על אלונקה פשוטה, מכוסה בשמיכה. בתמונה למעלה: אלפים מתושבי מגדל העמק השתתפו בהלוייה הקיבוצית. עשרות התעלפו. נשים שרטו פניהן. ההלם והצער היו נחלת הכלל.

אשת החשוד

רחל סויסה בת ה־26, נתמכת בעת הלוויית הקורבנות. רחל נחשבת לאחת היפהפיות של מגדל העמק. בעלה, החשוד בביצוע הפשע, היה בזמנו נהג אמבולנס, עבד לאחר מכן בתברואה בעיריית תל־אביב.

החשוד בטבח

מרדכי סויסה, מלווה בשוטרים, בדירת הטבח, למחרת המעשה, כשהוא משחזר בפני החוקרים את פעולותיו, הפשע תוכנן בדייקנות. שני ילדיו של החשוד הורחקו מהמקום בעוד מועד, וכך ניצלו.

מעמד חדש קורץ לנערות הזוהר של ישראל

היפהפייה

דיאנה איפקי הבלונדית מנהלת את הבוטיק של בעלה: „אף פעם לא עבדתי במספרה של בעלי. אני לא ספרית.“ היא מסבירה. מיקצוע הזבנית בבוטיק, לעומת זאת, נראה בעיניה הרבה יותר רציני, ונותן לה, לדבריה, אפשרות רבה יותר לבטא את עצמה. דיאנה הרזה יוצאת בחריפות נגד הקילוגרמים המיותרים שהבחורות הישראליות מרשות לעצמן.

אשר סיימה רחל גולדפרב — ה־חיילת החינגית שנבחרה למלכת צעדת ארבעת־הימים ל־1971 — את שירותה ב־צה“ל לפני זמן קצר, חיפשה לעצמה עיסוק מעניין וזמני, עד לנסיעתה הקרובה לחו“ל. משהו זוהר ומעניין, אם אפשר. חיפשה — ומצאה: מוכרת בבוטיק תל־אביבי — מודרני, זוהר ויקר.

„ברור שאין לי הכשרה לזה“ היא צוח־קת. „אני גם לא מתכוננת להישאר בעסק הזה כל החיים. אבל לעת עתה זה נחמד. עליז כאן.“

דורית אברהם (18) עובדת גם היא ב־בוטיק, וגם היא איננה מתכוונת להישאר לנצח במיקצועה הנוכחי. בעוד חודש היא תעזוב אותו לטובת הצבא.

אבל עד אז — היא נהנית מכל רגע שעובר עליה. „זה נורא נעים לעבוד כאן“ היא אומרת. „אני מבקרת כל הזמן בכל הבוטיקים האחרים בסביבה, וכולם אומרים שאני הקמיע שלהם.“ דורית, שסיימה תיכון רננים האמנותי ברמת־גן, התחילה את ה־הקריירה הבוטיקית שלה, במרכז בוטיקים זוהר: הפאסאז' בדיזנגוף. „גם שם היה משגע לעבוד. עבדתי בפוסטרים, אבל כל הזמן הסתובבתי בכל הפאסאג'.“

לא להתאפר, לא להצטלם

כ דורית ורחל, רוב המוכרות ובע־לות הבוטיקים הן בעלות השכלה תי־כונית. לפני כמה שנים, לא היה עולה בדעתן להיכנס לעסקי הבגדים. אבל התווית הזוהרת שהודבקה למילה בוטיק — שיכ־נעה אותן.

„זאת לא עבודה רגילה“ טוענת לילה רונקוב. לילה המיניאטורית, בעלת הפנים האקזוטיות, היא בוגרת תיכון תל־אביבי, מתכוננת להמשיך בקרוב את לימודיה ב־אוניברסיטה. הפרסים האוטוביוגראפים ה־ג“ל אינם עומדים, לדעתה, בסתירה ל־עבודתה הנוכחית. „בשביל לעבוד בבוטיק צריך להיות חתיכה. צריך להתלבש יפה. צריך להיות מישהי.“

מישהי נוספת שהיא בהחלט מישהי, היא בעלת בוטיק נוספת: עמירה ליבני אשתו של טייס בחיל האוויר. „אינה מתאפרת, מוכנה להצטלם רק לאחר שיכנועים ארו־כים, („למען הבוטיק“) ומייצגת את הטיפוס הסולידי האנטי־זוהר בכל פרט ופרט של פרצוף גרייס קלי שלה.

אך העובדות נישארות עובדות: גם בלי להתאפר, גם בלי לאהוב זוהר, היא יפה־פיה, נשואה לבעל מיקצוע זוהר, ימבלה כל

המיקצועית

לינדה ג'ייז האנגליה היא אחת מנערות הבוטיק המעטות אשר הגיעו לעבודתן עם הכשרה מיקצועית מתאימה. היא עבדה ב־בוטיק מכובד בלונדון מספר שנים, ואף עברה קורס לאופנה, שהכשיר אותה למיקצועה.

הסטודנטית

בקרוב, אינה מתכ ייחסת למיקצועה כאל זבנות רגילה. „בשביל לעבוד בבוטיק, צריך תכונות מיוחדות,“ אומרת לילה רונקוב.

ימיה באווירה סופר־אופנתית וסופר־זוהרת. חתיכות אלה — זוהרות כולן — אם באורח טבעי או מיקצועי, מאופר, מלוקק או מלוטש — ועשרות אחרות, מש־תייכות למעמד החדש הקורץ לנערות־הזוהר הישראליות — מעמד החתיכות הסיחרות. מאז שחנויות הפכו לבוטיקים, הפך מקצוע המוכרת בחנות — סליחה, בבוטיק — ל־זוהר ומבוקש.

תווית זוהרת

מ עמד זה התרחב בשנה האחרונה, הצ־ליח לגייס חלק לא מבוטל של חתיכות הצמרת הישראליות. לכאורה, הן סתם מוכ־רות בגדים. אלא שבאותה מידה אפשר לומר שדיילות הן מלצריות.

הגדרות פשטניות אלה לא הצליחו מ־עולם למחוק את התווית הזוהרת שהוצמדה לשני מיקצועות אלה. ואם הדיילות מצלי־חות להחזיק בתדמית הזוהרת על־ידי חב־רות בינלאומיות, הרי בעלות ומוכרות ה־

החתיכות הסוחרות

המלכה מלכת־הצעדה, רחל גולד־פרב, כמו חתיכות ידו־עות אחרות, מצאה לעצמה מקום כמוכרת באחד הבוטיקים התל־אביביים החדשים.

בוטיקים מחזיקות בתווית הזוהר באמצעות האופנה הבינלאומית.

שכן הן לא רק מוכרות אותה: הן גם מתלבשות בה ומדגמנות אותה. לנערה ה־ממוצעת, המגיעה לבוטיק סתם מתוך רצון לקנות לעצמה בגד — זוהי עובדה די מתסכלת.

הכל התהפך

ע ד לפני מיספר שנים, היתה חנות ה־בגדים, מקום בו הרגישה עצמה כל נערה כמו מלכה. המוכרת, מבוגרת בדרך כלל, החמיאה לגיזרתה הצעירה, טרוזה סביבה, ועשתה הכל על־מנת שהנערה תיק־נה את הבגד.

בבוטיק של היום, חווית הקנייה היא הפוכה. המוכרת האופנתית, הדקיקה והזו־הרת — נימצאת במרכז. הקונה הממוצעת — זו הנערה שאינה מקפידה לשמור על גיזרת דוגמנית, ושאינה בקיאה בכל חידו־שי החודש האופנתי האחרון — בולעת את המראה הזוהר ברעבתנות. היא שוכחת את עצמה, את המטרה שבגללה הגיעה ל־בוטיק, ואת צורתו המשוערת של הבגד אותו רצתה לקנות.

המוכרת החתיכה גם אינה מקדישה ל־קונה תשומת־לב מיוחדת. אבל מסתבר שעובדה זו לא גורעת מכושר הקנייה של הנערה. להיפך: כשהיא מדורבנת על־ידי הסביבה האופנתית והזוהרת, היא מנסה ל־עשות הכל על־מנת להשתלב לתוכה. העוב־דה המצערת: לא כל מה שמתאים לחתיכה הסוחרת הזוהרת — מתאים לקונה הקטנה.

התוצאות הקטסטרופליות מתגלות רק ב־בית — מול הראי המוכר, לנוכח העיניים הביקורתיות של המשפחה והחבר.

תוצאות אלה ידועות גם לסוחרות ה־בוטיקים: „שירזו!" מגיבה בהריפות דיאנה איפקי, אשתו הבלונדית של ספר־הצמרת דייב. דיאנה היפהפיה בעלת בוטיק מודרני, מציגה, שמונה חודשים לאחר לידת בת־הבכורה — גיזרת ילדה קטנה דקיקה. „ה־בחורות הישראליות מרשות לעצמן עשרות קילוגרמים מיותרים" היא אומרת. „האופנה של היום נועדה לבחורות רזות."

אשת הסיים

היפהפייה מתנגדת באופן עקרוני לזוהר, אך כשהיא מחפשת תעסוקה הולמת לשעות הפנאי — היא מוצאת אותה בבו־טיקים. „אני עצמי לא מתלבשת בכל הבגדים האלה," היא אומרת, אך שומרת על „קלאס".

הזוהרות החדשות

ע ונת הבזק האחרונה של שלטונות המכס, בה נתפסו מזוודות עם מאות חליפות ובגדים סופר־אופנתיים שנועדו ל־בוטיקים התל־אביביים, היפנתה את תשו־מת הלב לעובדה כי הבוטיקים, מלבד הי־תם זוהרים, הפכו גם לביזבזניים.

ישראליות לא מעטות רוצות באופנה בין־לאומית — בדיוק כמו זו שמסתובבת ב־קרנבי סטריט או בגדה השמאלית בפא־ריס. רוצות — ומוכנות לשלם.

את מבוקשן הן מוצאות בבוטיקים שד־מיהם אינם מיועדים לצריכה המונית, אלא מכוונים לקהל מצומצם יותר של קונים — ועשיר יותר.

לישראלי המשוויץ הכי קל להיות בין־לאומי ומודרני בעזרת הבוטיק. כדי להיות דומה, מבחינה חיצונית לסחות, לדור הח־דש בעולם הרחב — אין הוא צריך לעשות הרבה. הוא פשוט ניכנס לבוטיק, ומשנה את מה שנימצא על עורו.

דרישה זו, היא שיצרה את מעמדו הח־דש של הבוטיק. הוא אינו יותר סתם חנות בגדים — אלא מפתח אופנתי למקומות שבהם קורים הדברים, אל הזוהר. ובשיא הזוהר, בין ארבע הקירות של סמל האופ־נה החדש — ניצבות, במלוא הדרן, זוהרות הצמרת החדשות — המוכרות.

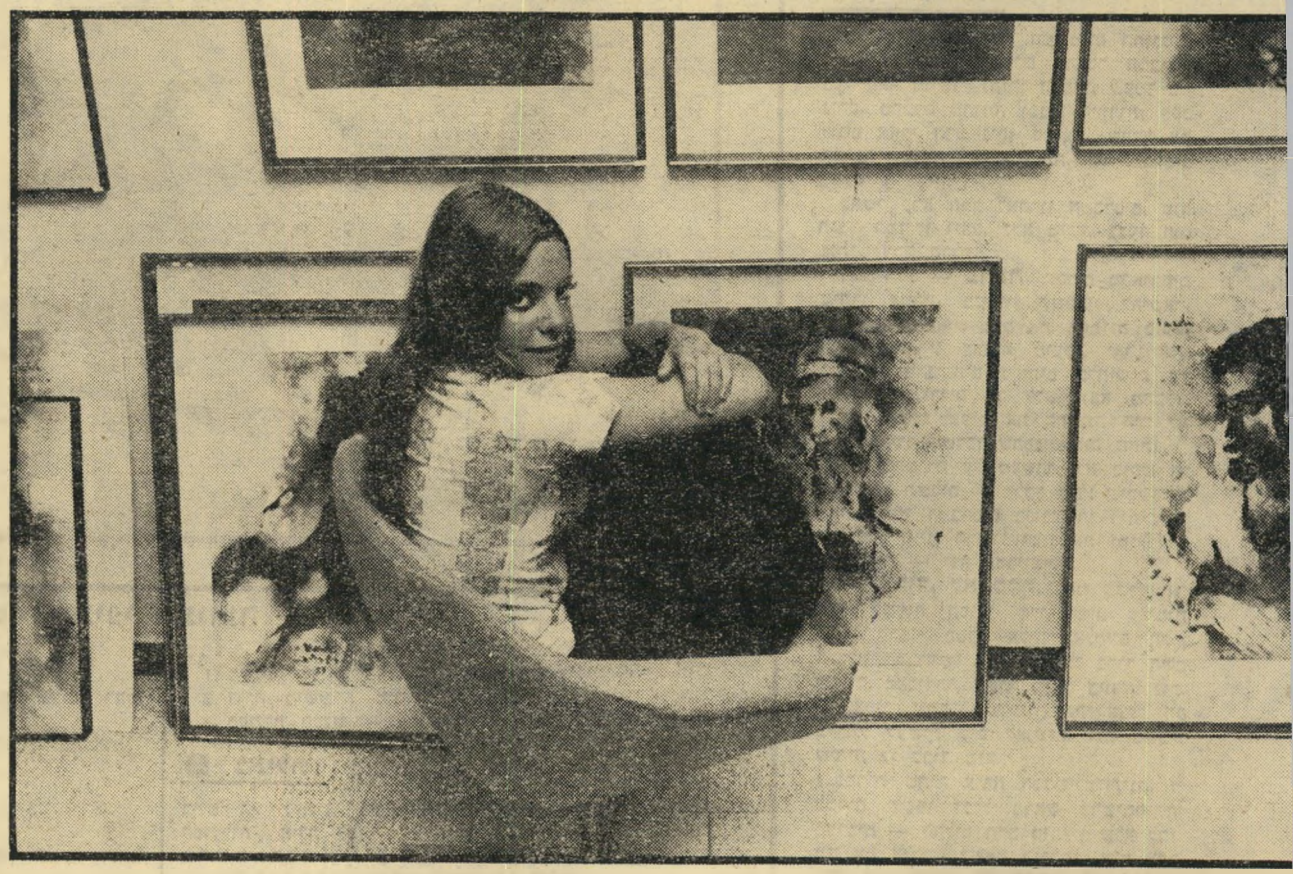

הגימנזיסטית מבוטיק לבוטיק עוברת דורית אב־רהם, בתקופה שבין סיום הגימנסיה ועד לגיוסה הקרוב לצה"ל. „פוגשים המון אנשים, ונמצאים במרכז העניינים," היא אומרת. כרגע, היא מוכרת בבוטיק „לרי" בתל־אביב, משתדלת ככל יכולתה לקלוט את סודות המיקצוע, ב־ניהם גם יחס ט קורקטיים עם לקוחות. היא מרגישה שהיא קולטת את העניין יפה.

המוצר הנבחר 1971

אמקור

אמקור 71

מקררים

מבחר מגוון של 10 דגמים חדישים (מ־5 עד 15 קוב).
4 דגמים עם 2 דלתות פאר המקררים – דגם 13 2 דלתות. עם פורמאיקה.

פרסום א. סל סטודיו רם צלום גבריא

פגישות סניפי התנועה — ואוהדים

ברחובות:
ביום א', 20.6.71, בשעה 20.30, בבית משפחת בלום, רחוב טרומפלדור 13, רחובות.
בהשתתפות: **רפאל אשכול** (יו"ר הועדה המרכזת)
הנושא: הערכות מדיניות בקיץ 1971.

בירושלים:
ביום ג', 22.6.71, בשעה 20.30, בבית אמנון שגיב, רחוב הרב עוזיאל 1, בית וגן.
בהשתתפות: **אמנון זכרוני** (מזכ"ל התנועה)
דב ברנשטיין (חבר ההנהלה המדינית)

באילת:
ביום ה', 1.7.71, בשעה 20.30, במרכז הקהילתי (מועצת הפועלות), אילת 195.
בהשתתפות: **ח"כ אורי אבנרי** (יו"ר התנועה)
בסדר היום: 1. שארם־אל־שייך או שלום
2. הסניף — והתנועה
לכל האספות מוזמנים חברים, אוהדים וסקרנים

במדינה

משפט

שתיקה

שווה זיכוי

סעיד מוסא פסע בדרכו לעבר ספסל הנאשמים, כאשר הרגיש יד תקיפה האוחזת בו מאחור. הוא הסתובב, מופתע, וגילה כי זה לא אחר מאשר סניגורו, עורך־הדין חיים קאזיס, שמנע בעדו מלהתקדם. קאזיס הושיב אותו בדחיפה קלה על הספסל שנועד לקהל, אותת לו בידו לשבת ולשתוק.

סעיד, שהאמין לתומו, עד אז, כי מקומו של נאשם הוא על ספסל הנאשמים, מילא נבוך אחרי ההוראה.

מוסא (28) הגיע לאולם בית־המשפט המחוזי בבאר־שבע, לאחר שהואשם על־ידי המשטרה בנהיגה במשאיתו תוך חוסר זהירות. לדברי התובע, הוא נסע בכביש עזה־באר־שבע בצד שמאל של הכביש. מונית שבאה מולו, נהוגה בידי מוחמד עודה מבאר־שבע, נאלצה לסטות, וכתוצאה התפכה לתעלה ושבעת הנוסעים, נפצעו.

מירדף בכביש. להזמנת התובע, קם עודה ממקומו, פתח בעדותו, סיפר כיצד מיד לאחר התאונה יצא מהמונית, עצר משאית חולפת, שנהגה הסכים לרדוף אחרי המשאית שגרמה לתאונה, ההולכת ומתרחקת מהמקום במהירות. „התקרבנו עד המשאית הנמלטת," סיפר עודה, „ורשמנו את המספר שלה. אחר כך חזרנו למונית ולנוסעים הפצועים."

„אם רדפתם כבר כל כך הרבה," הסתער סניגורו של מוסא על העד, „למה לא המשכתם עוד קצת, כך שהייתם עוקפים אותה ורואים את פניו של הנהג?"

„דווקא ראינו," השיב עודה.

„ותוכל לזהות אותו?" שאל קאזיס.

„בטח," השיב עודה.

„אתה רואה אותו אולי כאן באולם?" התעניין קאזיס.

מבטו של עודה חלף על־פני דוכן הנאשמים הריק מאדם, סקר את הקהל באולם: „לא, הוא איננו כאן," השיב בביטחון.

לשופט צבי נדיב לא נותר, אחרי זה, אלא לזכות את מוסא מהאשמה. למוסא, לעומת זאת, לקח עוד קצת זמן להבין, מדוע טרח סניגורו להושיב אותו בין הקהל.

הווי

בשביל כבוד —

צריך לשבות

ככל שניסו לא יכלו המזומנים החוגגים, מסביב לחופה, להתעלם מהגבר המבוגר, בעל האף הנישרי והוקן האפור, שעמד ביניהם, בהבעה מתוחה ופנים חיוורות, עקב דומם אחרי הרב ניסן טורצין, שערך את החופה והזמין, בזה אחר זה, את המברכים בשבע הברכות.

כאשר קרא הרב לאחרון המברכים, פנה הגבר המזוקן ויצא, ללא מילה, בצעד הפגתי לעבר הדלת.

תמורת — ברכה. אחדים מהאורחים מיהרו אחריו, בניסיון לשכנעו להישאר, אך לשווא. האיש עזב את החתונה בזעם, השאיר אחריו אווירת מועקה ואי־נוחות, כשרבים מהנוכחים מגיבים בלחישות על התקרית, מצדדים בו ללא יוצא מהכלל.

שכן האיש שעזב את החתונה היה לא אחר מאשר השדכן שהפגיש את החתן והכלה. כתמורה על מעשהו, לא ביקש השדכן כל תשלום — מלבד אחד: שירשו לו להיות אחד המברכים בשבע הברכות. כאשר מנע ממנו הרב טורצין את גמולו המעם הזה — יצא בחרי־אף.

רק כבוד, לא כסף. „אני משדך אנשים בשעות הפנאי שלי, שלא ע־מנת לקבל פרס," מספר אליהו אלקיים (49), השדכן המבוייש. „כסף יש לי ברוך השם מספיק מעבודתי, בתור פועל בית־חרושת. לא צריך יותר. השדכנות זה אצלי רק בשביל לעשות טוב לאנשים. וגם בשביל שיהיה לי כבוד מזה."

למרות שהיה אורח הכבוד בחתונה, ולמרות ששמו נכלל מראש מרשימת המברכים — החליט הרב טורצין שלא להתמין את אלקיים לשאת ברכתו. אדם אחר, היה אולי מוחל על כבודו. לא אלקיים. מיד לאחר שיצא סר וזועף מעם החתונה,

(המשך בעמוד 30)

רחל מרחלת על כל העולם

הנסיכה חוזרת

בשורה משמחת לכל אלה ביניכם ש־חשו שהחיים, איכשהו, קצת אפורים מדי, ולא היה מזיק להם קצת גיוון, איזה משב־רוח רענן.

הוא מגיע, אם כן, משב־הרוח הרענן. הוא דומה יותר לסופה רעננה מאשר למשב־רוח, אבל זהו זה. כלומר, זוהי זו. הרוזנת האמריקאית ממוצא איטלקי, **כריסטינה פאולוצי־בלין.**

כתריסר ישראלים, איתם מתכתבת ה־רוזנת דרך קבע — ביניהם **אסי דיין, יהונתן גפן, שאול וייצמן, מוטי הוד, יוסי גרבר** ושיפחתכם הנאמנה — קיבלו ממנה הודעה על כך. כן נתבשרו על האירוע המלכותי כמה עש־רות מאושרים נוספים, שזכו לטלפון מ־אשה שהציגה עצמה כמזכירתה של ה־רוזנת, וביקשה לבשרם כי הוד־אצילותה תגיע לישראל ב־19 ליולי, תתגורר ב־„אכדיה", תערוך קבלת־פנים ב„פאב" של פרדריקה ב־25 — ובתשיעי לאוגוסט תנטוש אותנו, בדרכה לספרד — כמו שבאה: עם הכלבים, חדווה, העוזרת ה־צמודה שרכשה בישראל בביקור הקודם. שני הילדים ושאר הלהקה. אה כן, ו־היא תגיע אלינו, לידיעתכם — ישר מ־ביירות.

הרוזנת, שהיא אחת הדמויות הידועות של חוג הסילון הבינלאומי, וצאת כל קיץ, עם חופשת הילדים מבית־הספר, למסע נופש קל על פני העולם. הפעם. היא ראוייה לנופש זה יותר מתמיד: חשובי עיתוני ארצות־הברית, ביניהם ה־„ניו־יורק טיימס" וה„ניו־יורק פוסט", הקדישו סיפורים מפורטים לפעילותה ה־חברתית האחרונה: היה זה ערב גאלה מפואר שערכה, ושאליו הוזמנו השמן והסולת של ניו־יורק, ואשר התקיים על אחד המזחים של הנמל, במעון סירות שקושט כולו לכבוד האירוע.

את האירוע ערכה הרוזנת כמסע־תרומות למען אירגון לילדים נכים ש־היא עומדת בראשו, ואשר בהנהלתו משתתפות **ברברה סטרייסנד**, הסו־פרת **זיאקלין** („עמק הבובות") **סוזן**, הנסיכה **איגון פוסטנברג**, הרוזנת **ביסמארק** — והשגריר **יוסף תקוע.**

והנסיכים והנסיכות, והמיליונרים ו־נשות החברה, שהופיעו שם במיטב יצי־רותיהם של גדולי האופנאים, באו ישר מתוך המי־ומי של ניו־יורק.

אלא שזה כבר סיפור ישן, שכשכריס־טינה מזמינה — באים. אחרי הכל, איש לא שוכח שבימי הנשיא ג'ונסון,

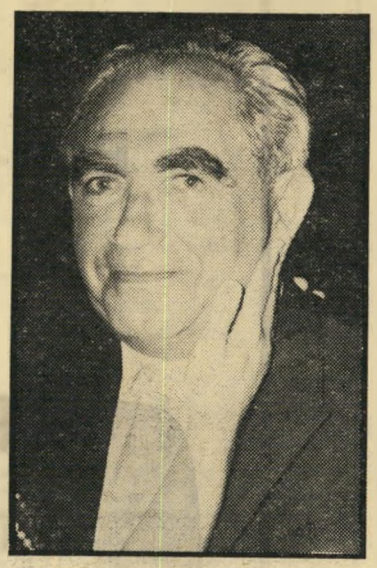

פיליץ

בעיות ביפו

ואם לא ביפו כולה, אז לפחות בגלריה של **מרי ריבנפלד.**

לאחרונה נשמעים מהגלריה צלילים ב־אוקטאבות גבוהות מהרגיל. הסיבה לכך היא שבעלת הגלריה, מרי, עצבנית מאוד. והסיבה לכך שהיא עצבנית מאוד, הוא ה־מיליונר הישראלי (בית אל־על, התחנה ה־מרכזית החדשה, וכדומה) **אריה פילץ.**

אמנם, מרי נשבעת, לכל מי שמוכן לש־מוע, שהיא לא חולמת אפילו להתחתן שנית עכשיו — אבל אתם הרי יודעים איך זה. דעתי האישית היא כי מרי, שמנהלת רומן עם פילץ כבר שנה וחצי, ושהתגרשה ל־אחרונה מבעלה — נהייתה עצבנית דווקא בגלל שהתחילה להבין, לאחרונה — שפילץ אכן איננו מתכוון להינשא לה.

בחיי שמעצבן.

הרבה שמחה במשפחה

אין אמרתי לכם, עוד לפני ארבעה חוד־שים (העולם הזה 1746) ש**עודר קוטלר וליאורה (ריבלין)** ייוולדו תאומים? תס־מכו על המקורות שלי. אז הוה השבוע הם נולדו.

הקוטלרים

ושני ילדים שיצאו לאויר העולם יותר ברגל ימין משני אלה — אינני מכירה: מיליונרים מצד האמא, מוכשרים מצד ה־אבא, ויפים משני הצדדים.

מה עוד צריך הבן־אדם בעולמנו, בשביל לגדול?

לא היתה זו השימחה היחידה במשפחה, בימים אלה. שימחה נוספת: האח של ליאו־רה, **אלכסנדר,** עומד להתחתן בקרוב — עם דניאלה, זו שפיתתה בשבוע שעבר את שלומיק, הבעל של חדווה, לדבר־עבירה ב־פרק האחרון של הסידרה האפופאית **הילית קתמור,** אני מתכוונת.

וגם זאת לא תהיה השימחה האחרונה ב־משפחה. כי כפי שכבר סיפרתי לכם, עומד הבעל הקודם של הילית, **זיאק קתמור,** להתחתן גם הוא — עם דוגמנית העירום **אן טוכמאייר.**

שיהיה במזל טוב. העיקר שיזהרו מ־אוטומובילים כשאתם עוברים את הכביש.

תהיי יפה ותתפשטי

לפי התסריט, היתה הסצינה צריכה להיות אחת של עירום. אבל לא היה חסר הרבה שהיא תיהפך לסצינת אלימות.

זה היה בשעת הסרטת פישקה במילואים. **ליאורה רמון** (איריס) היתה צריכה, כ־כתוב בתסריט, להתפשט — כשלפתע שלח לה החבר שלה **סמי,** פתק. בפתק, כתב ה־גבר שיש לו התנגדות מסויימת לכך ש־ידידתו תתפשט קבל עם ומצלמה, והוא מציע לה לחשוב פעמיים לפני שהיא מת־חילה לשלוח את ידיה לעבר הכפתורים שבבגדיה.

כשהחבר אומר, ליאורה מקשיבה. השע־היתה ארבע לפנות בוקר, שעה שבה עצ־ביהם של בני־אדם מתוחים בלאו־הכי. ה־במאי, **ג'ורג' עובדיה,** קיבל את בשורת האיוב שהכוכבת מסרבת להתפשט פתאום, בזעקות־אימים. גם הצלם, **אמנון אבך טוב,** הצטרף אליו בהיסטריה מתוכננת ל־הפליא. שום דבר לא עזר. השחקנית נש־ארה עטופה.

החבורה מיהרה להעיר טלפונית את ה־מפיק, **מיכאל שווילי.** זה הצטרף לסקנ־דל, הבטיח לליאורה, שמלבד החשבון ש־יעשה איתה בגלל שהעירו אותו ממיטתו בארבע בבוקר, הרי שאם תעמוד במרייה, ישגר בה לא פחות מאשר את עוזר הבמאי **פול סמית** (ראה תמונה מפחידה).

שום דבר. אפילו זה לא הועיל. ליאורה נשארה לבושה.

בינתיים.

רמון

שוויצי וממית

פאולוצי

היא היתה אחת האורחות המקובלות ביותר שם.

ועכשיו היא תבוא גם אלינו, תארו לכם.

רק השבוע התגלה לי שהדי, ה־אוסטרית היפהפיה שיוסי ידין הביא איתו מווינה כאשתו הבאה, כבר היתה פעם בביקור בארץ. ואיזה ביקור שזה היה!

גם אז היא באה לארץ בחברתו של יוסי. הוא לקח אז קצת חופש מהצגה זורבק, שם בווינה, ובא איתה לכאן. הוא הביא אותה איתו הביתה, והציג אותה אפילו בפני אשתו החוקית שושנה.

איך הציג, אתם שואלים? מה זאת אומרת: בתור בת של ידידים, מ־וינה, שצירפו אליו את ילדתם לראות קצת את ארץ הקודש.

ותתפלאו לשמוע — שושנה הא־מינה.

והיא המשיכה להאמין לאורך כל הדרך — עד שנודע לה לבסוף מהעי־תונות, שהילדה הקטנה איננה אלא ה־יורשת שלה.

שרבב

נסיעה נעימה!

עם לבני Ban-Lon. Rotex

לבני רוטקס בן־לון, קלילים, נעימים, מתכבסים בקלות ומתייבשים במהירות.

הם מיועדים לגברים הנוסעים לחו"ל, היודעים להנות מטיול ונופש ומעריכים לבוש משובח.

חדש! סריגת רשת אורידית באריזה בצבע הטבק. סריגת ריבד (בפסים) באריזה הירוקה.

רוטקס תמיד קרוב אליך

• חוטי בן־לון מיוצרים בישראל בלעדית על ידי **מפעלי הברלון** בע"מ ברשותה של חברת יוסף בנקרופט ובניו, ארה"ב.

במדינה

(המשך מעמוד 28)

מיהר לפנות אל בית־הדין הרבני בפתח־תקווה בתלונה נגד כבוד הרב, על שביישו ברבים בצורה כה פוגעת.

שביתה למען הכבוד. היתה זו תחילתו של תהליך ממושך. מזה שנתיים רודף אלקיים אחרי דייניו ומזכירי בית־הדין, בנסיון להוציא מהם תאריך למשפט. „הרב טורצין הוא עצמו חבר בית־הדין הזה," אומר אלקיים.

איש אחר היה אולי מתייאש, אחרי תקופה כה ארוכה. לא אלקיים. הזוג שהשיא כבר שכח מהחתונה, ואולי כבר חושב על גירושין — אך אלקיים ממשיך עדיין להילחם. הוא התלונן כבר בפני חברי הכנסת, שרים, מבקר המדינה, ולבסוף גם נשיא המדינה. לאחר שכל הפניות לא העלו פרי, פתח בשביתת־רעב בפתח בניין בית־הדין הרבני במלבס.

ארבעה ימים שבת, עד שנאלץ לחדול כדי לחזור לפרנסתו. אולם זוהי הפסקה זמנית, מבטיח אלקיים. הוא מתכוון להמשיך — עד שיפוצה כבודו שנפגע.

לימודים

אם בארזים נפלה שלהבת,

מה יגידו נוכלי הקיר?

אם גם אתה אחד מאלפי הצעירים, שמדיום הטלוויזיה שילהב את דמיונם, והם משתוקקים למצוא בו את מקומם — ודאי עמדת בפני הבעייה: איך למצוא מקום לימודים בר־סמכא?

שכן את עם ישראל אומנם לא העשירה הטלוויזיה, מאז החלה פועלת — לפחות לא בערכי תרבות ורוח. לעומת זאת, העשירה נוכלים לא מעטים, שהזדרזו לעלות

שדכן אלקיים
הכבוד לא הולך ברגל

על הגל החדש, להפעיל קורסים במקצועות הטלוויזיה השונים. לאחר שהתפרסמו האכזבות והבזיונות הראשונים, ניצבו התלמידים הפוטנציאליים בפני הבעייה: איך להיזהר מהנוכלים?

רציני, לא כיוף. רבים האמינו שמצאו את התשובה כאשר התפרסמה, כי לפני שנה, מודעה בעיתונות מטעם משרד העבודה בכבודו ובעצמו, על פתיחת קורס סכנאי צילום והסרטה לקולנוע וטלוויזיה. הם נהרו להירשם.

כמועמדים נתקבלו רק בעלי תעודת־בגרות ואחרי שרות צבאי. הוצגה בפניהם תוכנית לימודים טובה. הובטחה להם תעודת סכנאי ועבודה בתום הקורס, חולקו מילגות. לתלמידים היתה הרגשה ברורה שאין זה קורס פרטי מפוקפק, אלא עסק רציני של מוסד ממשלתי.

הסבלנות פקעה. לא היו מופתעים מהם לגלות שהיתה זו הרגשה מוטעה.

ההפתעה נפלה כבר בפתיחה. במקום ציולום והסרטה, החלו ללמד אותם מתימטיקה. פיזיקה, כימיה ואנגלית — במשך חמישה חודשים תמימים. מורים התחלפו. שיעורים בוטלו. מערכת השעות השתנתה לעיתים תכופות. מנהל בית־הספר לסכנאים של משרד העבודה, מהנדס התעשייה ראובן רוסו, מתרץ היום את הבלגן אז, בצורך בלימודי

(המשך בעמוד 32)

ברצונך להתקשר עם בנק דיסקונט לאחר שעות העבודה?

חייג

תל־אביב 54572
ירושלים 532650
חיפה 521285
דיסקונטופון
שרות נוסף של
בנק דיסקונט

מבצע קיץ 71

מחירים ללא תקדים לפיאות

לוידי 101

פיאות משיער טבעי ומשיער סינטטי במחיר החל מ־90.— ל"י

המלאי מוגבל

נצלי את ההזדמנות — רכשי פאה עוד היום

לוידי 101 * דיזנגוף 101, תל־אביב * בן־יהודה 73, תל־אביב

למעלה
מ 70 סניפים
בערים, בדרכים
בחופים
ובירידים
אין
כמו
וימפי

ברקיע השביעי

מתנת
נישואין
שלעולם
לא
תשכח!
מלון המגדל תל-אביב משתתף בשמחת חזוגות הנישאים ומציע להם:
* חדר זוגי מהודר כולל כל הנוחיות והפאר של מלון בן 4 כוכבים.
* בקבוק שמפניה.
* סל פירות.
* ארוחת בוקר מלאה במיטה.
* 5% הנחה על הקניות בכל-בו שלום (פרט למזון ומוצרי חשמל).
* עליה למצפה שלום — חינם.
הכל ב־60 ל"י
בהזמנות נא להתקשר לטל. 54154 ולבקש את אתי.
מלון המגדל תל-אביב

הידידות החדשה שגילית תלך ותפרח למשהו נפלא. אף אם תרצי, לא תוכלי לקלקל אותה. אתה, בן טלה, התכונן לנסיעה ארוכה. היא תוסיף לאישיותך. ואם תרצה, גם לכיסך. קינאה של חבר לעבודה לא תצליח לשבש את דרכך. סיכסוניו ייכשלו והבוסים יתנו דווקא לך את הג'וב.

טלה
21 במרס – 20 באפריל

* * *

שבוע שיגרתי ואפור. הוא יימשך כך הרבה זמן. עליכם להישמר לא לעבור את הגבול ולהפקיד את עתידכם בידי הגורל. תקופת הפרידה שלך מאדם קרוב אליך תימשך מעבר למצופה, אבל בסופו של דבר הוא ישוב אליך קבלי אותו כמו שהוא והשלימי עם גורלך. לא תצליחי לשנות אותו ורק תזיקי לעצמך.

שור
21 באפריל – 20 במאי

* * *

לאחר תפסקה ממושכת, חזרת להיות עצמך. נצל את השלווה היחסית ממנה אתה נהנה כדי לקדם את מעמדך בעבודה לשפר את היחסים במשפחה. פקח עין על שוטפיך ועל הכפופים לך ואל תתרשם מדברי־חנופה. בת תאומים — אם תניחי לו לרכב עלייך — תגרמי רק סבל לעצמך.

תאומים
21 במאי – 20 ביוני

* * *

קרוב קרוב

אם תסמוך השבוע על האינטואיציה שלך, ולא תהסס לקבל החלטות חשובות במישור הכספי, עומדים לרשותך סיכויים רבים לעשות עיסקה מצויינת ולהבטיח את עתידך לאורך ימים. אם ההחלטה אינה בידך, הפעל את מלוא השפעתך על בר הסמכא, השתדל לשכנע אותו לקבל את עמדתך — ואז תצליח.

סרטן
21 ביוני – 20 ביולי

* * *

השבוע יעמדו בפניך אתגרים חדשים, ועליך יהיה להתאמץ כדי להוכיח את כשרונך ויכולתך. בת־אריה — הזהרי שלא להסתבך בסערות רגשיות העלולות לגרום לך לאכזבה ודיכאון. אם תנהגי בקור־רוח, תפיקי מהרפתקאותיך הרומנטיות הנאה, במקום הסבל שהיה מנת חלקך עד כה.

אריה
21 ביולי – 21 באוגוסט

* * *

בתחילת השבוע שב רגש. השתדל לצבור מנוחה. בשבוע הבא תזדקק לכל כוחותיך הפיזיים והנפשיים. גם לך, בתולה, כדאי השבוע להפסיק להתאמץ. בן כה וכה לא תראי עמל בטירחתך. יחד עם זאת כדאי לכם, בני־בתולה, להתחיל לחסוך לשעת מצוקה. לעומת הבשורות הרעות, עתידכם צופן בחובו אושר.

בתולה
22 באוגוסט – 22 בספטמבר

מתנה בלתי־צפויה מקרוב משפחה או מידיד קרוב. קבלי אותה והחזירי לו כגמולו. לך, בת מאזניים, מצפה שבוע מלא חוויות. פעולה אותה אתה מתכוננת כבר כמה חודשים, תתבצע השבוע לשביעות רצונך. סוף השבוע מתאים לנסיעות ארוכות. זה גם יפיג את המתח שהצטבר בך. היזהר באופן מיוחד מן הנסיעות לטווח רחוק. לא שנשקפת לך סכנה פיזית או משהו דומה, אלא שהתפתחות דברים שתביא בעקבות נסיעה כזו — תפריע לך רבות בעתיד.

מאזניים
23 בספטמבר – 22 באוקטובר

* * *

למרות האהדה וההבנה שהאנשים הקרובים אליך מגלים כלפיך, תיאלץ לפתור את הבעייה המציקה לך בכוחות עצמך. נסיונותיהם לעזור לך ייכשלו, ויוסיפו מתח מיותר למצב שהוא גרוע בלאו הכי. הפתעה נעימה צפויה לך לקראת סוף השבוע, וכן אפשרות לגמול טובה תחת טובה לידיד קרוב. הזהרי מחברה קרובה, המסתירה את מחשבותיה במעטה של דברי חלקלקות.

עקרב
22 באוקטובר – 22 בנובמבר

* * *

במרכזו של השבוע יעמדו שינויים מכריעים ביחסך לבעיות המשפחה. אתה עלול למצוא את עצמך נבוך ומהסס, מאחר שהשינויים הצפויים יהיו חריפים ויסודיים הרבה יותר מכפי ששיערת. בת קשת — הרשעות שלך עלולה להיות בעוכרייך. הפסיקי להתנכל רק מסביב לפופיק שלך והשלימי עם העובדה שגם אנשים נוספים בעולם הם בעלי זכות קיום. חדלי להציק להם ותבואי על שכרך. המהמר — השבוע טוב לאדום העגול.

קשת
23 בנובמבר – 20 בדצמבר

* * *

צפוי לך שבוע סוער מבחינה רגשית. מוטב שתהיה ער, יותר מתמיד, כדי לא לטעות ברגשותיך האמיתיים כלפי האנשים הקרובים אליך. אם תשלוט ברגשותיך, תזכה להצלחה חברתית ותפגוש באנשים מעניינים. במקום העבודה — התקדמות איטית אך בטוחה. הדיכאון שבו אתה שרוי באחרונה יחלוף מהר. אילו היית מקדיש קצת יותר מחשבה לאדם הטוב — היית יוצא נשכר.

גדי
21 בדצמבר – 19 בינואר

* * *

יחסיך עם בני־משפחתך עשויים להעסיק אותך עד מעל לראש. את מתרכזת אך ורק בילדיך, אינך שמה לב לראש המשפחה. הפתעה נעימה צפויה לך באמצע השבוע. אל תגזים בהשקעות לטווח ארוך. אם תעשה כך, אתה עלול לאבד ברגע אחד הזדמנות שלא תשוב במשך שנה או אף יותר. התחל כבר השבוע ביצוע הרעיון שעלה במוחך לפני זמן קצר. הפעם הוא יצליח לבטח, בעזרת ידיד קרוב.

דלי
20 בינואר – 18 בפברואר

* * *

עצבים חזקים! זה מה שאתה צריך השבוע. שב על אחוריך וחכה. השתדל לא לקפוץ מעל לקורקבן. השתמש במה שיש לך. אחרת תגיע למצב ממנו לא תצא בקלות. חסוך לשעת צרה. כי היא עומדת בפתח. ומי הוא החכם, אם לא זה הרואה את הנולד! בת דגים, לך מראים הכוכבים שבוע של אהבה ביילויים רבים. אך המונח „אהבה" איננו בהכרח אותו מושג שאת מתכוונת אליו. לכן היזהרי!

דגים
19 בפברואר – 20 במרס

(המשך מעמוד 30)

יסוד, כפי שקבעה ועדת־גג כלשהי, יב־יציאת מורים לשרות מלואים לתקופת ארו־כות.

כשפקעה סבלנותם של התלמידים, בהם אנשים נשואים ועולים חדשים חסרי פרנ־סה, הם החלו מפעילים לחץ, אימו בפיצוץ הבזיון. התוצאה: העבירו אותם אל המיכ־לה הפולי־טכנית, מוסד לימודים פרטי.

התלמידים לא שבעו רצון: לדבריהם, ה־מורים במיכללה היו ברמה נמוכה. לא היה פיקוח מינימלי. ההרגשה היתה, שפשוט רצו להיפטר מהם. רוסו טוען כמובן את ההיפך, אבל מודה גם הוא שהיו בעיות חמורות ביחס למימנות המורים.

תלונה לשר. בשלב זה שלחו התל־מידים מכתב חריף ביותר אל שר העבודה. התלמידים מספרים, שרוסו הציע להם לק־רוע את המכתב. רוסו מכחיש זאת. מכל מקום, אחרי כמה ימים סידר לתלמידים מדריך מקצועי, פרופסור בנימין קורצקי, ונשכר מקום, סטודיו קמרה ברחוב דיזנ־גוף 110 בתל־אביב — השייך, לפי השמועה, לקרוב משפחתו של קורצקי.

התלמידים שמחו, חשבו שעתה יוכלו להתחיל ללמוד. שמחתם נפגמה, כאשר גילו שהקורס מתנהל בקצב איטי מהתוכנית. היא הפכה לתהמה, כאשר הוא נקטע לח־לוטין, בניגוד לכל הגיון, אחרי שמונה חודשים. התלמידים פוזרו באולפני הרצליה ובאולפנים אחרים, להשתלמות מעשית. שוב היה צורך בלחץ מציזים, כדי להשיג המשך לימודי התיאוריה אצל קורצקי, פע־מיים בשבוע.

גם באולפני הרצליה לא שפר חלקם של התלמידים: אומנם ניתן להם מדריך מק־

מדריך בן־עמי
את מי בעצם צריך לשאול?

צועי נוסף, יורם בן־עמי, שהשתלם בטלחי־זיה בקנדה, ובלימודי עבודה מעשית הם מקבלים הרבה יותר — אבל עד היום לא נחתם חוזה בין משרד העבודה לבין או־פני הרצליה, והדברים מאולתרים למדי.

איפה האבא? כרגע, היחסים בין התלמידים להנהלה מלאים מרירות ומתח. נותרו שלושה חודשים לסיום הקורס, וברור לכל שהתוכנית שהובטחה לא תושלם ב־מלואה. עבודה לתלמידים — אין. ערכה של תעודת־הסיום — מפוקפק למדי. קוב־עת אחת התלמידות „זוהי הונאה ירמאות.“

תגובתו של רוסו, האחראי לכל הנושא: קודם כל, הוא מכחיש: „זהו סיפור רא־שומון,“ טוען הוא. „לא היתה שום כוונה לרמות או להונות מישהו. זהו מוסד ממ־לכתי.“ אחרי זה, הוא מתנצל: „אם ה־תלמידים יסכימו, נוסיף שעות לימוד, נא־ריך את הקורס ונסיים את התוכנית במלו־אה.“ לאחר מכן, הוא מטיל את האחריות על מישהו אחר: משרד המסחר והתעשייה ואולפני הרצליה. „שהבטיחו עבודה.“ לק־ראת הסיום, הוא מאשים: „התלמידים דחו את מה שהציעה להם הטלוויזיה הלימודית“ (במילים פשוטות, היא הציעה להם להתחיל את הכל מחדש אצלם — ובלי שום הב־טחת עבודה). לסיום עצמו, מתנער רוסו לחלוטין מכל העניין: „הם אנשים מבוגרים. שילמדו לשחות בכוחות עצמם. שיתחילו אפילו בתור פועלי נקיון באולפנים. ה־עיקר שיכניסו רגל. וביחס לתעודה — צריך לשאול מישהו אחר.“

ילדה זו

נקרעה מעל

„אמא, אל תעזבי אותי. אל תתני להם לקחת אותי. אמא, מדוע את עוזבת אותי? אני לא רוצה ללכת ממך. אמא איפה את? איפה את, אמא?“

בכל שעות היום והלילה — בכל רגע שהיא ערה, ובחלומות זחעה כשהיא ישנה — חוזרת שולמית קליין ושומעת שוב ו־שוב את זעקות־הבכי ההיסטריות של בתה מוניקה בת השמונה, אשר הופרדה מעליה בפקודתו של בית־המשפט העליון שמושבו בירושלים. שוב ושוב, היא חיה את ה־סצינה הנוראה, כשמוניקה ואחותה, טניה בת השבע, חיבקו את רגליה, סירבו להי־פרד זו מזו, עד שהופרדו בכוח הזרוע. טניה נשארה בישראל עם האם, ומוניקה נלקחה על־ידי אביה בחזרה לגרמניה.

ילדה קטנה עם עיניים כחולות

במשפט שלמה זכה לפירסום כה רב, עד שנוטים לשכוח, כי למעשה מעולם לא בוצע, וכי לא היה אלא איום. הוא בוצע בצורה סמלית, בשבוע שעבר, אלפי שנים לאחר המקורי — על שולה קליין.

בחדרה, בקיבוץ רשפים, שבעמק בית־שאן, כשלידה טניה הקטנה, בלונד־ניח ו־כחולת־עיניים, סיפרה השבוע שולה קליין על הרגשתה של אם, שבתה נלקחה ממנה — אולי לנצח:

אני חולמת ביום ובלילה. מוניקה עומ־דת כל הזמן נגד העיניים שלי. בלילות אני מרגישה שאני מתמוטטת. חלמתי למשל שאני לא מצליחה לגלות איפה נמצאת טניה. מישהו חטף אותה. אני הולכת, בח־לום, ומחפשת אותה. פתאום אני פוגשת בן אדם שמדבר ערבית. הוא אומר לי שהוא ראה ילדה קטנה עם עיניים כחולות ושיער בלונדיני, שעברה עם גבר שסחב אותה. אבל לפי תיאורו אני מבינה שזאת מוניקה. אז איפה טניה? התעוררתי בבהלה. קפצתי באמצע הלילה ורצתי לבית היל־דים, לראות אם טניה ישנה.

„לא בגדתי בך, בתי“

הקטנה ישנה. נשארתי לידה כדי לשכנע את עצמי שהיא נושמת. חזרתי לחדרי, ולא יכולתי לישון.

כל הזמן אני שומעת את הצעקות של מוניקה בבית המשפט: „אמא, אל תעזבי אותי. אני לא רוצה. מדוע את עוזבת אותי?“

אני מתחילה לחפש את הבגדים של מו־ניקה, כדי ללטף אותם. כשהאצבעות שלי נוגעות בבד ובכפתורים, אני מרגישה כ־אילו אני נוגעת בידיים של מוניקה. אני לוקחת את התמונות שלה, אני מדברת אל התמונות, אני מבקשת את מוניקה שת־דע שלא בגדתי בה. לא בגדתי בה, לא עזבתי אותה. זה רק זמני. אני אחזיר אותה אלי. מתי? איני יודעת מתי. אך לא יהיו חיים בשבילי כל זמן שמוניקה

„לא אווחר“

אומרת שולמית קליין, שנותרה עתה רק עם בתה הקטנה טניה בת השבע, לאחר שבתה הבכורה נלקחה ממנה לגרמניה. „אלחם עד שאחזיר את לדתי,“ אמרה.

„שושנה אמרה
שחנה אמרה
שאת אמרת
שכדאי לי לנסות
את טמפוני טמפקס.

„למה?

„כן, אני יודעת שהם לשימוש פנימי, אך מעולם לא חשבתי על הרעיון שהם „אינם־נראים“. הי, זאת אומרת שאני יכולה ללבוש את כל בגדי ללא חשש. אפילו בגד־ים.

„את אומרת שאני יכולה אפילו לשחות ממש? ומה שאומרים שאסור להרטיב את השיער זה סתם מעשיה של סבתא, אה?

„רופא פיתח אותם? ובכן, הוא ודאי בקיא בזה. ברצון רב אפטר מהתחבושות העבות האלה. בפעם הבאה אנסה את טמפוני טמפקס.

„אלף תודות, רותי, שסיפרת לי איך זה בדיוק.“

פותחו ע״י רופא
עתה בשימוש מליוני נשים

הגנה סניטרית לשימוש פנימי

להשיג בבתי מרקחת ובחמרוקיות מובחרות. המעוניות בקבלת דוגמאות וחומר הסברתי ישלחו 54 אני בבולי דואר אל היבואנים אינווסט־איספקס בע״מ, תל־אביב, רחוב ירמיהו 38

זרועות אמה!

סיפורה המזעזע של שולמית קליין — האם שישבה בכלא שלושה חודשים, עקב סירובה לווחר על בנותיה — ונאלצה לבסוף לאבד אחת מהן

שולמית קליין

שתי בנותיה של שולמית קליין, מוניקה וטניה, מתנשקות חבוקות בצילום שנעשה לאחרונה. היחסים המעורערים בין ההורים השפיעו עליהן לרעה — ביחוד על מוניקה הבכורה. בית־המשפט אישר את הפשרה, לפיה יחולקו הילדות בין הוריהן, למרות חוות־דעתה של הפסיכולוגית שטיפלה בילדות, אשר קבעה כי הרחקתה של מוניקה מאמה ומסביבתה הנוכחית תפגע בנפשה. כאשר ישבה אם הבנות בבית־הסוהר, על סירובה להחזירן לגרמניה, כתבה מוניקה, בכתב־ידה הילדותי, מכתב מעומר בציורים: „לכבוד בית־המשפט בירושלים. אני ואחותי טליה יודעות שיש משפט ושאבא רוצה שניסע לגרמניה. אנחנו חיות בארץ שלנו עם אמא כי אנחנו יהודיות. אנחנו מבקשות שאמא שלנו תחזור אלינו. מרים וטליה.״

„אני רואה סכנה רצינית לחייה של מוניקה, כל זמן שהיא נמצאת עם אביה. אני יודעת שהוא בחר את מוניקה, ולקח אותה אליו לגרמניה, מפני שהילדה דומה לי. אני נורא פוחדת שלא יקרה לה דבר מה.״

„כמו מסמרים במוח״

ד״ר שיוסה העצמית מתנפצת, שולמית פורצת בבכי מר: „אני אפילו לא אוכל לבקר את מוניקה. אם אבקר בגרמניה, יעצרו אותי בגלל החטיפה. אם אני מצליחה לכמה רגעים להפסיק לחשוב על מוניקה, מתקיפות אותי התמונות של בית־הסוהר. ישבתי שלושה חודשים בכלא נווה־תרצה. הייתי יחד עם פרוצות, בעלות עבר סלילי, חשישניקיות. היו שם כל הזמן צעקות נוראות. הצעקות האלה נכנסו למוחי כמו מסמרים, עד שהתמוטטתי, והעבירו אותי לתחנת המשטרה בעפולה, וסידרו לי בית־מעצר נפרד. למרות זאת, הייתי מעדיפה לחזור לכלא, במקום שיקחו ממני את מוניקה.״

נישואין — בחודש הרביעי

שולמית קליין הפסידה במערכה, אך לא במלחמה. היא מתכוננת להמשיך להיאבק — עד יומה האחרון, אם יהיה צורך, „לא אסכים לחיות בלי מוניקה.״

„הילדה מפחדת ממנו״

עוד שולמית מדברת, עומדת טניה הקטנה לידה. כשאמה משתתקת, אומרת הילדה: „אני רוצה לשלוח למוניקה כמה משחקים שלי. יאני אשלח לה גם את המכתב הזה. ציירתי אותו בשביל אמא כשהיא היתה כבית־הסוהר.״ היא פותחת מעטפה, שולפת מתוכה מכתב בו כתוב: ‚אמא — שבת שלום.׳

שולמית מנשקת את טניה, שולחת אותה עם הסבתא לבית־הילדים לישון. „אינני יודעת מה יהיה איתי, היא ממשיכה לספר. „שלושה ימים אחרי שמוניקה עזבה אותנו, לא יכולתי לאכול. מאז שהכניסו אותי לכלא, רזיתי קרוב ל־10 קילו. יש לי עכשיו פחות מחמישים קילו.

„אבל זה לא חשוב לי. חשובה לי מוניקה. אני רואה אותה שם בברלין, לבדה בבית. אין מי שיטפל בה. אביה יעזוב אותה בבית וילך עם בחורות. הוא אוהב להשתכר. הילדה מפחדת ממנו.

„אני מנסה לעבוד כדי לשכוח קצת מה שקרה, אך זה בלתי אפשרי. כשאני עובדת, איננני יודעת מה עושות הידיים שלי. אני בוכה כל הזמן וממשיכה לדבר עם מוניקה, כאילו שהיא נמצאת מולי.

„אני אמשיך את המאבק כדי להחזיר את מוניקה לקיבוץ. גם עורך הדין שלי אורי הופרט, בדעה שיש להמשיך את המאבק. אך אין לי כסף לממן את ההליכים המשפטיים. הקיבוץ עשה הרבה בשבילי, כיסה את ההוצאות. אבל יש גבול לאפשרויות שלו. אני רוצה לפנות לאוזרחים ולמוסדות בישראל, שיעזרו לי להמשיך את המאבק המשפטי. אולי להקים קרן, שתעמוד לרשותו של עו״ד הופרט, כדי שימשיך בהליכים המשפטיים.

„כמו מסמרים במוח״

ד״ר שיוסה העצמית מתנפצת, שולמית פורצת בבכי מר: „אני אפילו לא אוכל לבקר את מוניקה. אם אבקר בגרמניה, יעצרו אותי בגלל החטיפה. אם אני מצליחה לכמה רגעים להפסיק לחשוב על מוניקה, מתקיפות אותי התמונות של בית־הסוהר. ישבתי שלושה חודשים בכלא נווה־תרצה. הייתי יחד עם פרוצות, בעלות עבר סלילי, חשישניקיות. היו שם כל הזמן צעקות נוראות. הצעקות האלה נכנסו למוחי כמו מסמרים, עד שהתמוטטתי, והעבירו אותי לתחנת המשטרה בעפולה, וסידרו לי בית־מעצר נפרד. למרות זאת, הייתי מעדיפה

נישואין — בחודש הרביעי

שולמית קליין הפסידה במערכה, אך לא במלחמה. היא מתכוננת להמשיך להיאבק — עד יומה האחרון, אם יהיה צורך, „לא אסכים לחיות בלי מוניקה.״

„הילדה מפחדת ממנו״

עוד שולמית מדברת, עומדת טניה הקטנה לידה. כשאמה משתתקת, אומרת הילדה: „אני רוצה לשלוח למוניקה כמה משחקים שלי. יאני אשלח לה גם את המכתב הזה. ציירתי אותו בשביל אמא כשהיא היתה כבית־הסוהר.״ היא פותחת מעטפה, שולפת מתוכה מכתב בו כתוב: ‚אמא — שבת שלום.׳

שולמית מנשקת את טניה, שולחת אותה עם הסבתא לבית־הילדים לישון. „אינני יודעת מה יהיה איתי, היא ממשיכה לספר. „שלושה ימים אחרי שמוניקה עזבה אותנו, לא יכולתי לאכול. מאז שהכניסו אותי לכלא, רזיתי קרוב ל־10 קילו. יש לי עכשיו פחות מחמישים קילו.

„אבל זה לא חשוב לי. חשובה לי מוניקה. אני רואה אותה שם בברלין, לבדה בבית. אין מי שיטפל בה. אביה יעזוב אותה בבית וילך עם בחורות. הוא אוהב להשתכר. הילדה מפחדת ממנו.

„אני מנסה לעבוד כדי לשכוח קצת מה שקרה, אך זה בלתי אפשרי. כשאני עובדת, איננני יודעת מה עושות הידיים שלי. אני בוכה כל הזמן וממשיכה לדבר עם מוניקה, כאילו שהיא נמצאת מולי.

„אני אמשיך את המאבק כדי להחזיר את מוניקה לקיבוץ. גם עורך הדין שלי אורי הופרט, בדעה שיש להמשיך את המאבק. אך אין לי כסף לממן את ההליכים המשפטיים. הקיבוץ עשה הרבה בשבילי, כיסה את ההוצאות. אבל יש גבול לאפשרויות שלו. אני רוצה לפנות לאוזרחים ולמוסדות בישראל, שיעזרו לי להמשיך את המאבק המשפטי. אולי להקים קרן, שתעמוד לרשותו של עו״ד הופרט, כדי שימשיך בהליכים המשפטיים.

האחיות שהופרדו

שתי בנותיה של שולמית קליין, מוניקה וטניה, מתנשקות חבוקות בצילום שנעשה לאחרונה. היחסים המעורערים בין ההורים השפיעו עליהן לרעה — ביחוד על מוניקה הבכורה. בית־המשפט אישר את הפשרה, לפיה יחולקו הילדות בין הוריהן, למרות חוות־דעתה של הפסיכולוגית שטיפלה בילדות, אשר קבעה כי הרחקתה של מוניקה מאמה ומסביבתה הנוכחית תפגע בנפשה. כאשר ישבה אם הבנות בבית־הסוהר, על סירובה להחזירן לגרמניה, כתבה מוניקה, בכתב־ידה הילדותי, מכתב מעומר בציורים: „לכבוד בית־המשפט בירושלים. אני ואחותי טליה יודעות שיש משפט ושאבא רוצה שניסע לגרמניה. אנחנו חיות בארץ שלנו עם אמא כי אנחנו יהודיות. אנחנו מבקשות שאמא שלנו תחזור אלינו. מרים וטליה.״

היא קובעת בהחלטיות קרה.

יהיה זה המשכו של מאבק הנמשך כבר זמן רב.

„אני עצמי יהודיה,״ מספרת שולה. „גם אמי, אורסולה גאולה דוק, היא יהודיה. אמי נולדה למשפחה יהודיה רשם רוזנוף, בשלזיה. האמא של אמי יפטרה כשאמי נולדה, גורלו של הסבא שלי בכלל לא היה ידוע, ואמי נאספה לביתה של ברטה קריזה, נוצריה תושבת ברלין, שנישאה ליהודי. בדיוק אז נולדה לברטה קריזה נכדה, שמתה מייד עם לידתה. משום כך, רשמו את אמי בתעודת־הלידה שלה על שמה של הנכדה שמתה.

הוספרט

„למרות זאת, ביחוד בהשפעתו של בעלה של ברטה, גודלה אמי כיהודיה, וגם אני — וגם בנותי.

„התחתנתי עם וולטר קליין כשהייתי בת 15 וחצי בברלין. שלושה חודשים אחרי זה נולדה לנו מוניקה. בהתחלה, האמנתי לו שהוא יהודי. כשגילית שהוא נוצרי, ביקשתי ממנו רק דבר אחד: שיכבד את דתי. ניסיתי לתת לילדות חינוך יהודי, וגם לשלוח אותן לבית־כנסת, אבל בעלי מנע זאת ממני, גם בכוח. לא פעם הוא היה מרביץ לי מכות.

העדיפה ללכת לכלא

„לבסוף הודעתי לו באוזן סופי שלא אגור בגרמניה, ואני רוצה לעלות לארץ. היינו בארץ בביקור ב־1965, ואחר כך, אחרי מלחמת ששת־הימים, ופעם שלישית ב־1968. אז באתי לבד, והייתי כאן כחצי שנה, בקיבוץ חצור. בביקור זה החלטתי סופית, יכשחזרתי, הודעתי לוולטר על החלטתי והגשנו בקשת גירושין.״

באוקטובר אותה שנה, נטלה שולמית את שתי בנותיה, וטסה איתן לישראל.

בעלה מיהר להתלונן במשטרה, ובית־המשפט המקומי הגרמני הוציא נגד שולמית פקודת־מעצר על חטיפת הילדות. העניין הגיע עד לבית־המשפט העליון בירושלים, וזה ציווה על שולמית להחזיר את בנותיה לגרמניה. שולמית סירבה, הואשמה בבזיון בית־הדין, העדיפה ללכת לכלא.

מזועזעת וקפואה

ד״ר המשך היה בשבוע שעבר, כשאבי הילדות הסכים לפשרה, לפיה יתחלקו הילדות בין הוריהן, אישר זאת בית־המשפט העליון.

הוא אישר זאת על אף מכתבה של כרמיה אורין, פסיכולוגית קלינית, שכתבה: „התרשמתי לטובה ממצבה של טליה (טניה), ילדה בריאה בנפשה. לעומת זאת, אחותה הבכירה מרים (מוניקה) גילתה קשיי הסתגלות וקשר תלותי באחות ובאם. תופעותיה והפרעותיה היו תוצאת מובהקות מנסיונותיה בחיק המשפחה המעורערת בגרמניה. עם היקלטה של המשפחה בקיבוץ, עובדת עם הילדה מחנכת מיוחדת הנמצאת בהדרכתנו, ומצבה של הילדה הוטב באופן ניכר. אין ספק, שלטובת בריאותה הנפשית של הילדה רצוי והכרחי לא להפרידה מהמיסגרת — גם המשפחתית וגם החברתית — בה היא חיה כעת. כל עירעור במצבה הנוכחי יכול שוב לערער את מצבה הנפשי.״

למרות זאת, החליט בית־המשפט על הפרדה.

אולם בית־המשפט החליט להשאיר את הבכירה האיומה, על איזה ילדה לוותר, בידי האמא האומללה.

שולמית קליין לא היתה מסוגלת לכך. כששתי בנותיה מחבקות בהיסטריה את רגליה, ניצבה האם מזועזעת קפואה ושטופת דמעות, עד שהאבא בחר בבכורה, לקח אותה עימו בכוח, כשצעקותיה אל אימה פולחות את האויר.

אומרת שולמית קליין, כשהיא מוחה דמעה:

„הצעקות של מוניקה לא יתנו לי לישון בשקט אף פעם, עד שלא אחזיר אותה אלי.״

עיר הנמל

הדרומית הופכת-

עיר נמל

דולצ'ה ויטה באשדוד

רינה והמלחים רינה כהן, מנהלת בר אתונה, בחברת מלח ידידותי, במיני ותנוחה רגועה. רינה פגשה ברב־חובל איטלקי, נוסעת איתו לארצו — שם הוא יבנה לה בית, לדבריה.

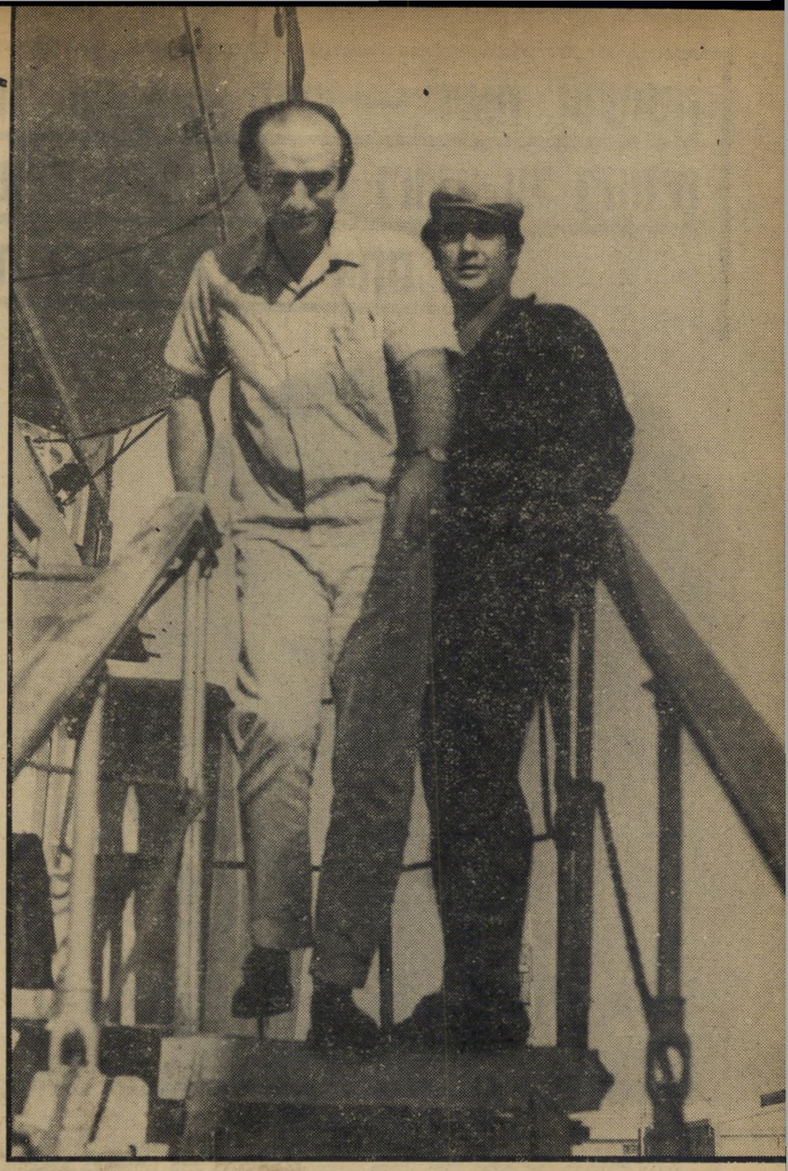

לנמל, בא מלח יצחק ופרגן (בכובע מצחייה), בן 32 ומזה שמונה שנים מלח, יורד מספינתו לתפוש קצת בידור באשדוד. „ה־חיים באשדוד בלילה הם לא מי יודע מה," מסביר הוא, תוך השוואה עם נמלים אחרים ברחבי העולם, „אבל מה אפשר לעשות? אולי זה ישתפר." בניגוד לערי נמל ברחבי העולם, חייב ימאי המגיע לאשדוד לנסוע ברכב קילומטרים רבים עד שיגיע למרכז ביו־ר כלשהו.

„מלחים הישראליים — חנטריש. אפילו שידברו אנגלית — תיכף אפ־שר להכיר אותם. לפי הקמצנות שלהם. יו־תר קמצנים אפילו מהסקוטים. אים, מז־מינים בירה בשתי לירות, וזה הכל. רוצים להתמזמז, אבל להזמין את הבחורה לכוסית — לא. קמצנים בצורה כזאת קשה למצוא בכל העולם."

חוות־דעת מקצועית זו, המבוססת על נס־יון אישי, היא של רינה כהן, מהמאורות הגדולים של חיי הלילה של עיר הנמל ה־טרייה ביותר של ישראל. על דעתה של רי־נה, בכל נושא הקשור למלחים ישראליים או אחרים, אפשר לסמוך. היא מכירה אותם מכל הצדדים. בת למשפחה דתייה, שאביה הינו אישיות ידועה בצפון הארץ, התאהבה רינה בצעירותה בבחור קל־דעת במיקצת, שזנח אותה מיד לאחר שנכנסה ממנו להר־יון. מאחר שלא היה לה כסף להפלה, ילדה את התינוקת, פנתה בבקשת עזרה למחלקת־הסעד של עיריית חיפה, לאחר שמשפחתה התנכרה לה ולתינוקת.

„אמרו לי שאני לא צריכה עזרה," מס־פרת רינה. „אמרתי להם: ‚אבל אין לי מק־צוע.' ענתה לי העובדת הסוציאלית: ‚אז לכי להיות זונה.' אני נשבעת שככה אמרה לי. לא היה לי מה לאכול, היכרתי בחור שהיה ערס, והוא הביא אותי לזנות."

המארחות כל מארחות סיציליה בר, בתצלום משפחתי שובה־לב. כל מועדון לילה משתדל לספק לאורחיו מיבחר מארחות עשיר — מכל הצבעים, הגדלים והמשקלים. מימין: אחת המארחות, שולה, בפעולה, בחברת מלח שנהנה מבדיחה.

אבל זה היה מזמן, כמו שרינה אומרת. לפני ארבע שנים. התינוקת נמסרה לאימוץ, ורינה עלתה בדרגות המקצוע עד שהגיעה כיום לתפקיד מנהלת מועדון אתונה באשדוד — אחד מארבעת מועדוני־הלילה העונים על דרישתם של מלחי עיר־הנמל הסואנת לחיי לילה.

מארחות ממתינות בשער

כדי עוד יש צורך במלחים, ולא מחשבים אלקטרוניים, כדי להשיט ספינות על־פני שבעת הימים, תהיה כל עיר נמל מאופיינת על־ידי חיי־הלילה שלה. אולי, כאשר תהליך האוטומאטיזציה של השטת הספינות יושלם במלואו, יתמלאו רובעי הנמל ברחבי העולם בבתי־מלאכה לשימון מחשבים. עד אז עיר נמל פירושה — מועדוני־לילה ומארחות.

מביחנה זו, אשדוד היא עיר־נמל טיפוסית מאוד: הדולצ'ה ויטה בה נמצאת עדיין בשלבי התארגנות ראשוניים. פרט אופייני: בעלי מועדוני־הלילה הספורים בעיר עוקבים בדקדקנות אחרי תנועת האניות המגיעות לנמל, מודאים את מספר המלחים בכל אוניה, ולפי הכמות הצפוייה משגרים מספר מתאים של מארחות בספיישלים לשערי הנמל. אלה קולטות את הבאים בשערי־ציון לתוך המוניות הממתינות, מביאות אותם למועדונים וכו' וכו'.

מלחים המכירים את אשדוד, התרגלו כבר לשיטה המאולתרת, לאחר שכל נסיונותיהם להעלות את הבנות אל הספינות נתקלו בהתנגדות הנהלת הנמל. גם מכתבי־תלונה רשמיים של רבי־חובלים לא הועילו. רוצים להתבדר? רק בעיר. הנמל נועד רק לעבודה, חבר'ה.

לא שהמלחים מתלוננים, חס וחלילה. בסופו של דבר, עונה אשדוד למרות גילה הצעיר, על דרישותיהם. אבי ממן למשל, מלח בן 19 העובד על אסתר, מגיע לעתים לאשדוד במיוחד מחיפה. „חיפה בסדר," מסביר הוא, „אבל באשדוד יופי. בהחלט אפשר לבלות כאן משהו מיוחד. צריך רק לדעת איך ואיפה."

זונות מתל־אביב

כיצד נראים חיי הלילה של עיר הנמל העבריה מהצד השני של המטבע, מספר אחד הייצרנים הראשיים של הענף, עתניאל (עתי) לוי:

חיפשתי מארחות באשדוד. לא היו. רציתי לשלם 15 לירות כדי שהבחורות ישבו כאן בבר, ויארחו את המלחים — אך אי אפשר היה למצוא. בחוסר־ברירה, ויתרתי על הרעיון להיות לוקל פטריוט, ויצאתי ל־תל־אביב.

כאן המלאכה היתה קלה יותר. הבאתי בחורות מרחוב הירקון ומבן־יהודה. היו בחורות שאם אני לא הייתי לוקח אותן אלי, הן היו מתדרדרות לגמרי. מצאתי אותן בברים ששם היו מכריחים אותן לשכב עם האורחים.

אצלי, הסברתי להן, אין דבר כזה. אצלי הן לא עובדות כמו במקום אחר, על בסיס אחוזים. הן מקבלות משכורת 51 לירות ליום. הן רק צריכות לארח מהתחלת הערב עד שתיים לפנות בוקר.

פה באשדוד יש חצי תריסר מועדוני לילה וברים. זה, בנוסף לעשרות בתי־קפה שפזורים בעיר.

אני התחלתי לפעול למען חיי הלילה של העיר ב־1956. מאז פתחתי וסגרתי כבר כתריסר מועדונים. כמועדון לשנה. כיום אני בעליהם של שני מועדונים. אחד סיציליה, שידוע בשם עתי בר, והשני מועדון שקט יותר, בשם אתונה.

אני עובר בערב ממועדון למועדון במכונית שלי, ומשתדל לספק את דרישותיהם של האורחים. הסיסמה שלי: „לקוחות

(המשך בעמוד 36)

התפרקות

כמו זו שמפגינים בתמונה מלחי האוניות, עם המארחת במועדון **סיציליה**, היא צורך טבעי ביותר לכל מלח — גם בארץ הקודש. אולם באשדוד צנועים ממדי התופעה, בעיקר בגלל שרבים מן המלחים הישראליים אינם נשארים בעיר, אלא ממהרים לבתיהם ברחבי הארץ. למרות זאת, יש באשדוד כל הציוד.

האורחים

יצחק זוהר (בחזית), רווק, עובד על האשכול, בדיסקוטק מי־עמי באשדוד. למטה משמאל: שני מלחים תופסים שלווה ליד שולחן מלא בקבוקי בירה, כשהם נהנים למראה המארחות הרוקדות. חיי הלילה מנותקים מאשדוד עצמה.

הישבן של סיציליה

מקשט את הבר של המועדון הנושא את שמה, בשעת ערב מוקדמת, כשהמועדון ריק עדיין. את תפקידה מתמצת עתניאל לוי, בעל המועדון: „מלח יורד לחוף ורוצה בחורה — לא?"

(המשך מעמוד 35)

מרוצים, והלקוחות מרוצים, כשהבנות הן בסדר. העיקר זה הבנות.

אחרי העבודה, הבנות יכולות לעשות מה שהן רוצות. אבל לפני השעה שתיים — אסור להן לעשות שום דבר מלבד לארח את המבקרים. לרקוד, לשתות, לדבר. אצלי בחורה אף פעם לא תלך באמצע העבודה לשכב עם מישהו. היא תעשה את זה — אני מפטר אותה מייד. הן יודעות שאצלי אין קונצים.

עד כאן, סיפורו של עתניאל.

זונות לא ברחובות

ב**תחילת דרכו** האמנותית, נאלץ עתניאל להילחם בעירייה. היה פותח מועדונים ללא רשיונות. אחר, תפס את העיקרון שמועדונים אסור לפתוח בלי רישיון — לפחות לא בתוך העיר. לכן, שוכן סיציליה בר באיזור התעשיה, ואתונה במרכז המסחרי. כך, הגיע לדו־קיום בשלום עם השלטונות. המשטרה והעירייה אינן נלחמות בו, ובבעלי המועדונים האחרים — בתנאי שיפעלו לא באיזורי המגורים, ושידאגו לעיר נקייה, כלומר — שברחובות אשדוד לא תסתובבנה פרוצות.

שיתוף הפעולה כה הדוק, שכאשר ביקש עתניאל מרשות הנמלים להקצות לו מקום בעורף הנמל כדי לפתוח שם מועדון־לילה — ביקש בין היתר גם את המלצתו של בצלאל לינהוד, מפקד תחנת משטרת אשדוד. ואכן, בהסכמתו של זה ניתן הרשיון — למרות התנגדות רשות הנמלים.

כיצד יכולים בעלי המועדונים לוודא שהרחובות ריקים מיצאניות? מסביר בעל מועדון: „אם אני רוצה שהעסקים שלי ילכו כמו שצריך, אז אני צריך לשתף פעולה. אני עוזר למשטרה, ואז היא עוזרת לי. אם אני יודע שיש איזה זונה שמסתובבת בעיר, אני מיד שולח את המשטרה לשם. המשטרה רוצה שהזונות יהיו, בתוך המועדונים. בקשה — לי אין כל התנגדות. להיפך.“

מכות על בחורה

ל**עיתים, פורצות** קטטות באשדוד. לא רק בין מלחים שיכורים, אלא גם בין בעלי מועדונים מתחרים. המפורסמת שבהן, אשר הגיעה גם לבית המשפט, הייתה הקטטה בין מרדכי פורוקר, בעל מועדון פורטוריקו, לבין עתניאל לוי.

עתניאל ופורוקר הם בעלי מועדונים שכנים, באיזור התעשיה. השניים הגיעו ביניהם להסכם שאיש מהם לא יסחוב את המארחות של השני. ההסכם הושג לאחר סיכסוכים ממושכים ביניהם, על רקע זה, והוחלט שאפילו אם נערה עוזבת מרצונה, או אחד מהם מפטר אותה מעבודתה — אסור לשני לקבל אותה אליו.

באחד הימים עברה מארחת בשם שולה ירימי (19) מעתי לפורוקר. למרות ההסכם קיבל אותה פורוקר לעבודה. לאחר בירור, נאלצה לחזור. באותו לילה, כאשר יצא עתי ממועדונו, המתינו לו שישה גברתנים. בתגרה ההמונית, שבמהלכה נפצעו שלושה מהחבר׳ה של פורוקר, נפצע עתי עצמו קל באפו, וזוכה בבית־המשפט.

עיר־נמל מיוחדת

ר**אש עיריית** אשדוד, צבי צילקר, שהינו ראש העיר הצעיר ביותר בארץ (37), הוא בחור המבין עניין: „אשדוד הינה עיר־נמל מיוחדת במינה,“ מסביר הוא. „בשעה חמש אחר־הצהריים כבר סגור הנמל. אפילו מסעדה פתוחה, כבר אי אפשר למצוא. הימאים שרוצים לבלות, צריכים לצאת לאשדוד ברכב. כשהייתי סטודנט, ביקרתי קצת בערי נמל באירופה. ההבדל בין הנמל שלנו לנמלים שלהם — עצום. למרות זאת, אשדוד היא עיר נמל — עם כל הבעיות הכרוכות בכך. אנחנו צריכים להשלים עם כך — כולל עם הבידור שלו וזקוקים המלחים בהגיעם לחוף.

לכן, אין לי התנגדות לכל זה. בתנאי — שזה לא יפגע בתושבי אשדוד.“

דואג לעתיד? יש פתרון!
אבל מה עם ההווה? יש פתרון!

בנק דיסקונט מציע לך פתרון כפול להווה ולעתיד: חשבון חסכון „יתרון ביטוח-הכנסה שוטפת“

אנו שמחים להודיע כי מעתה נוכל לקבל פקדונות בחשבון „יתרון־ביטוח“ ולשלם את הריבית בשיעור המירבי של 9% נטו לשנה באופן שוטף בכל חודש, או בכל שלושה חודשים, לפי בחירת החוסך.

זאת בנוסף לכל יתר ההטבות של תכנית „יתרון־ביטוח“ המעניקה ביטוח חיים ללא כל תשלום נוסף.

פרטים מלאים בכל סניפי בנק דיסקונט.

אחרי שעות העבודה תוכל להתקשר עם בנק דיסקונט באמצעות ה„דיסקונטופון“:

תל-אביב טל. 54572	ירושלים טל. 532650	חיפה טל. 521285

פנייתך תוקלט ותענה דבר ראשון למחרת בבוקר.

בנק דיסקונט

הוא לא רק בנק-הוא גם יודיד

חשוב לנכים

ביה"ס המרכזי „שמחי“

מלמדים גם נכים מכל הסוגים ברכב אוטומטי וחדיש ובשיטה קלה ומהירה המאפשרת לך לחסוך לפחות 40% מהוצאות הרשיון. אפשרות גם בתשלומים. לוקחים מכל מקום ומחזירים.

ביה"ס המרכזי „שמחי“

חולון, רחוב שנקר 63, טלפון: 846333

אוטובוסים 93, 92, 89, 88

שינוי כתובת —

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש להודיע על כך שבועיים מראש, על־מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

קולנוע

פרסים

אותות הקלון של הרווארד

כל מי שהתפלא כאשר הסרט הקופתי של השנה סיפור אהבה זכה רק להכרה צנועה בחלוקת פרסי האוסקר (רק המוסיקה זכתה בפרס), וראה בכך עיוות דין משוע, יכול להרגע. סיפור אהבה זכה סוף כל סוף לכמה פרסים נוספים, אולם לא ברור עדיין אם הדבר משמח או מצער את עושיו. כי מעניקי הפרס הם עורכי הארוארד לאמפון, בטאון הומוריסטי של אוניברסיטת הארוארד (שם מתרחשת מרבית עלילת סיפור אהבה), המחלק מדי שנה פרסים לסרטים ולשחקנים הגרועים ביותר.

סיפור אהבה זכה בפרס הגדול (או, אולי צריך לקרוא לו התחתון) בנימוק שהסרט „שיחרר את מפלי־הדמעות של הקהל ה־אמריקאי, סיפק הזדמנות נוספת להצגת הכישרון החלול של אלי מקגרו, וגרם ל־סבל־אינסופי למאזינים האמריקאיים, שנאלצו להאזין לפיטפוטים הראותניים והמבישים של המחבר אריך סיגל.“ אלי מקגרו זכתה כמובן לתואר „השחקנית הגרועה ביותר“ (תואר שנשמר במשך שנים לנטלי וד) ואילו אליוט גולד נבחר ל„שחקן הגרוע ביותר,“ על הופעתו „הרפוייה“ ב־המתבגרים ועל ש„נטש“ את ברברה סטרייסנד.

בין שאר הסרטים המועמדים, לאות הקלון ציין הבטאון ההארוארדי את תעופה, פאטון, המתבגרים, חייל כחול ועוד כמה סרטים שטרם הגיעו לארץ.

הפה המזוכיך ביותר. פרס ה־„קביים“ החגיגי בצורת „קישוט פורמייקה מכוער במיוחד“ הוענק לנשיא ניקסון, על „התירוץ העלוב ביותר להתנהגות פסולה.“ ניקסון הקרין לעצמו את הסרט פאטון יום לפני הפלישה לקאמבודיה.

„האוסקר הפרוע“ (מישחק מילים על

אלי מקגרו ב„סיפור אהבה“
„הכישרון החלול“

שמו של המחבר אוסקר וילד), המגיע לשחקן שהעיז להתעלם מן המוסכמות ולהסתכן בכעס־העולם, ניתן לליזה מינלי, אשר שמה את נפשה בכפה וסרבה לשכב עם הומוסקסואלי ועם חולה מגמגם בשלת הנפילה, בסרט אמור לי שאת אוהבת אותי, ג'וני מון.

„הקנקן“ על שם מארתה מיצ'ל (אשתו הפעילה והימנית של פרקליט המדינה באר־צות־הברית), ניתן לראשונה השנה ל„פה המלוכלך ביותר,“ פיו של פיטר בויל ב־סרט ג'ו.

פרס אחר, המכונה „הבה נשבור שוב את הראש,“ הוענק חגיגית לדין מארטין, אשר הצליח להנחית מטוס בזאינג בתנאים קשים על נמל־תעופה, „מבלי להזדקק אפילו לכוסית קטנה של ויסקי.“

ואילו הפרס הנושא את השם „איפא הוא עכשיו“, כאשר כולנו מתחלקים על השכל, ניתן לג'ק ניקולסון, אשר הוכיח ברסיסי חיים כי „לעולם לא מאוחר לחפש את עצמך“ (הכוונה לכך שניקולסון, באמצע שנות השלושים, עובר משברים של חיפוש־עצמי המיוחסים, בעיקר, לנוער).

הרצחת וגם ירשת?

חייל בכחול (תל־אביב, תל־אביב; ארצות־הברית) — סיפור מבוסס על מיקרה שהיה: בשלהי מלחמת האזרחים בארצות־הברית, פשט גדוד חיילי הצפון (לובשי המדים הכחולים, שהעניקו לסרט את שמו) לכפר אינדיאני, והשמיד אותו בשיטתיות, אכזריות וללא הצדקה.

על בסיס זה בנה הבמאי ראלף נלסון סרט, שבמרבית זמנו נראה כמערבון רומנטי. אולם המלכודת, בתחילת הסרט, בה הורגים אינדיאנים יחידה של חיילים בכחול, והטבח ההמוני בסוף הסרט, כאשר החיילים נוקמים באדומי־העור — מעניקים לו את משקלו האמיתי. נלסון רצה להראות כיצד אפשר להשמיד עם שלם בשם „התרבות“, אותה טען הצבא האמריקאי שהוא מפיץ, בשם סיסמאות ריקות כמו „ביעור הברבריות“ ו„שיחרור אדמות המולדת“. מי הוא הברברי: האינדיאני המניף דגל לבן או אלה המתעלמים מן הדגל ושופכים דם בתאווה?

במיסגרת זו, ברור שסיפור האהבה המתפתח במרכז הסרט, בא רק להדגיש את הזוועה שבטבח האחרון, ותוך כדי כך להוכיח מה גדול המרחק בין אדם המתנהג כפרט, לבין אדם הנסחף בהיסטריה של ההמון.

מי שירצה לבדוק את העלילה מקרוב, יוכל למצוא בה רגעים של חוסר הגיון (שני האוהבים מעלים באש עגלת נשק המיועדת לאדומי־העור, אבל אינם לוקחים עימם אפילו רובה אחד שישמש לחגנתם), או פשטנות. אולם לא

חיילים כחולים נגד נשים וילדים

זה קנה־המידה לפיו יש לשפוט את הסרט. נלסון התכוון לזעזע, ובעזרת משחק יוצא מן הכלל של קנדיס ברגן (בטוב שבתפקידיה), והופעה משכנעת של צעיר בשם פיטר שטראוס, וותיק כמו דונאלד פלזנס — הוא מצליח ב־מלאכתו. חבל רק שהמפיץ המקומי, אשר החליט כי ה־ישראלי המצוי מעודן מכדי לבלוע סצינות של אלימות, חתך ארבע דקות מן הטבח הסופי, מעמד המצדיק את הסרט ואת משמעותו.

שתלו לו את ...פרסי

פרסי (בן־יהודה, תל־אביב; אנגליה) — זה לא מעודן, זה לא מחוכם, ואין בזה שום שלוחות חברתית נעלה. עם זאת, זהו סרט מצחיק מאוד, לפי מיטב ההומור הבריטי, עם הרבה מאוד ביטויים מופלפלים, ועם נושא העשוי בהחלט לרתק את בני התקופה הסובלים כל כך מתסביכים מיניים.

ובכן, גיבור סרט זה (הייוול בנט), צעיר נחבא אל הכלים, סוחר עתיקות שאינו עושה חיל בחיי־המין ואשתו אינה שבעת רצון במיוחד ממנו, נקלע למיקרה־ביש. הוא מעורב בתאונה, בה יוצא אבר המין שלו מכלל פעולה, ונותן הזדמנות נפלאה למנתח מפורסם (דנהולם אליוט) להגשים את חלום חייו: השתלת אבר־מין בגוף האדם. הצעיר המבוייש מאבד את הכרתו כאלמוני, על מדרכה לונדונית, וחוזר אליה במיטת בית־חולים, כמיקרה רפואי יוצא מן הכלל, כאשר הרופאים והאחיות מבטיחים לו ש„הוא יכול להיות גאה ברכישתו החדשה“, המכונה בפי כל בשם „פרסי“.

מכאן והלאה מתעסק הסרט במחקריו של ה„שתול“, בקשר למקורו ובעליו המקוריים של „פרסי“ ובעיקר בקשר לתקינות פעילותו ושמישותו של המכשיר הטרי. תוך כדי כך הוא מתגלגל לחדרי מיטות שונים ומשונים, מגלה את פרצופה האמיתי של אשתו רודפת־הפירסומת, ואת

היוול בנט: השתלה אינטימית בהחלט

יחסם של רופאים ואחיות, וכמובן עיתונאים, המעוניינים בו בעיקר כמיקרה קליני, ולא כבן־אדם.

עוד יורש לג'יימס בונד

דו־קרב במצולות־ים (סינרמה, תל־אביב; אנגליה) — מי שמכיר את ספריו של אליסטר מקלין, יודע בוודאי כי אין הם נופלים, באווירת המתח ובפריצת גבולות ההגיון, ממיטב ספריו של יאן פלמינג המנוח. עולם הקולנוע גילה זאת כבר מזמן, כפי שיעידו הסרטים הרבים שהתבססו עד היום על כתבי מקלין, מ„תותחי נברון“ ועד „תחנת זברה אינה עונה“.

מאחר ואצל מקלין אפשר למצוא כל מיני גיבורים, אין פלא שהתגלה גם משהו בנוסח ג'יימס בונד, רב־סרן בשרות החשאי הבריטי, המסוגל לעשות את הכל במו־ידיו, אפילו בלא אמצעי־העזר המדעיים ששימשו את הסוכן האלגנטי של פלמינג. ואמנם, מי שמחפש פעילות, ימצא אותה בשפע בסיפור־מתח זה, על שוד מחוכם של אוניות המובילות מטילי זהב. אנתוני הופקינס, המגלם את פיליפ קאלברט, הסוכן הבריטי החשאי, מגלה גופות בשפע, וכאשר אינו מוצא אותן, הוא דואג להביא אנשים חיים למצב זה. כפי שאומר הממונה עליו באחת הסצינות: 'אנשי הבליעל נקטלים בקצב המשביע בהחלט את הדעת.“

אולי החגיון שבסיפור אינו ברור כל כך, ומי שקרא בעיון את ספרו של מקלין, ימצא בוודאי כי המתח שם היה הרבה יותר משכנע והרבה יותר מתוכנן מאשר ב־

מורלי והופקינס: המזאכה נעשית בידיים

עיבוד קולנועי זה של אטיאן פריה.

חוץ מהפעילות, חובה נעימה היא לציין את נוכחותו של רוברט מורלי, כראש שרותי־הביון, ההופך כל שורת דיאלוג לפנינה קטנה. אמנם אין לזה הרבה קשר עם ביון, אבל זה מאוד משעשע.

אַלְמָגוֹר

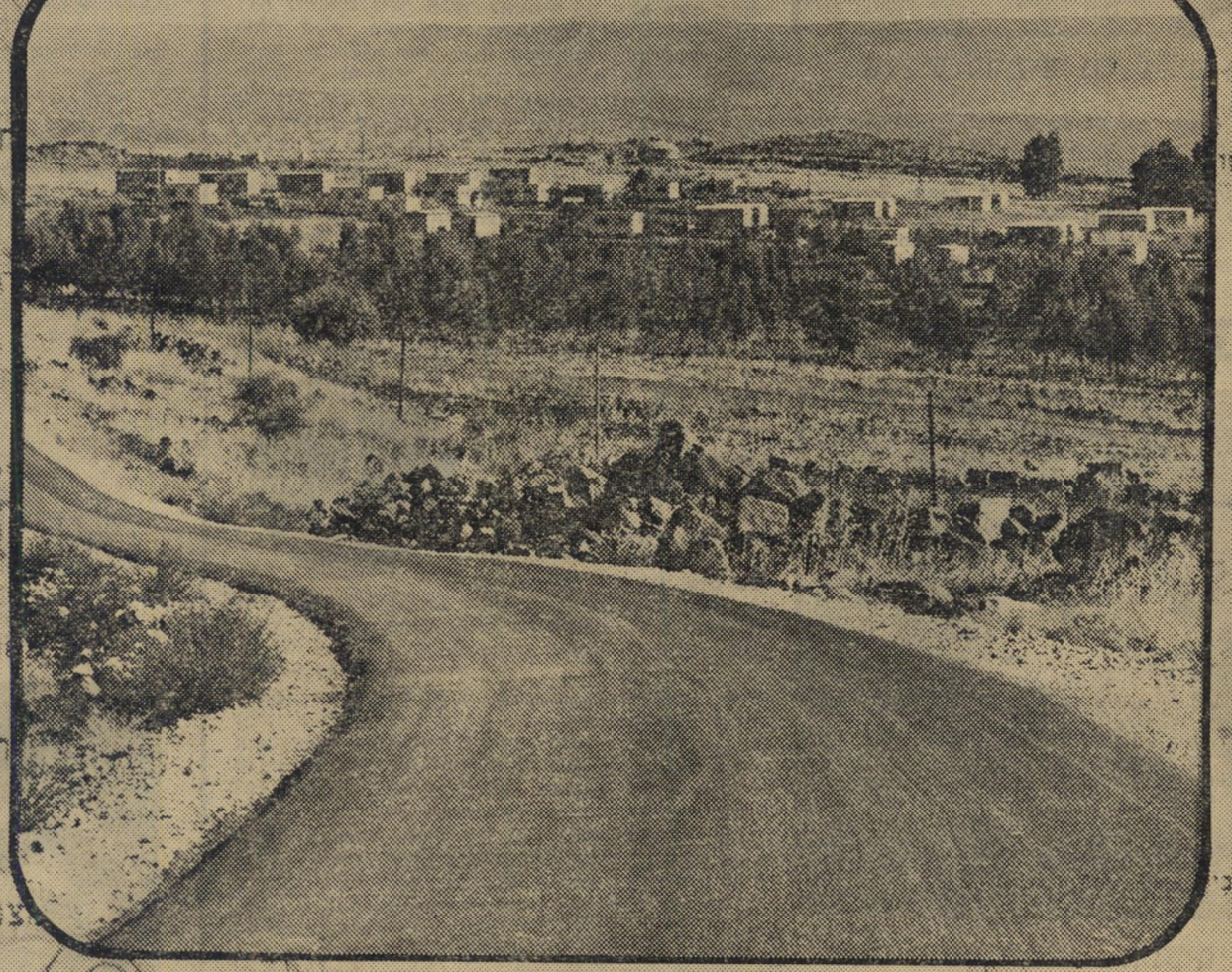

אגד מגיע לאלמגור כל יום

אגד מוביל בכל הדרכים

אַלְמָגוֹר

מושב(תנועת המושבים).נוסד כהאחזות ב-1961.
בגליל העליון.באיזור כורזים הקדומה הצופה אל
ים-כנרת.כ-14 ק"מ מראש-פינה.השם-לציון רוח
הגבורה של המתיישבים.
במקום אנדרטה לשבעה שנפלו בקרבות.

"אגד" זקוק למחירים מציאותיים

טלוויזיה

עובדים

אי־אפשר

לפטר

בכל יום בשבע וחצי בבוקר, נערכת ב־חדרו של שמואל אלמוג, מנכ"ל רשות־השידור, ישיבה של חובבי הטלוויזיה ה־בכירים בה דנים בתקלות שאירעו בשידורי ליל אמש. המשתתפים בישיבות אלה כבר הגיעו למסקנה, כי אין מנוס מנקיטת אמצ־עים משמעתיים חריפים ביותר כנגד האח־ראים לתקלות.

התבטא השבוע אחד המשתתפים בישי־בות האלה: „אני מלא בושה. אבל בעצם, הרבה אין מה לעשות. לפטר אנשים אי אפשר.“ בעניין זה הזכיר השרען יעקב אחי־מאיר סיפור ישן נושן: כאשר הוצע למומחה אמריקאי בעל שם עולמי לבוא ו־לנהל את הטלוויזיה הישראלית, שאל אותו מומחה שתי שאלות: האחת — האם מו־תר לי לפטר עובדים? והשנייה — האם מותר לי לשכור אנשים? לשתי השאלות התשובה היתה שלילית. השיב המומחה: „אם כך, אין לי מה לנהל אצלכם.“

באותו הקשר העיר אחד המנהלים ב־טלוויזיה: „אי אפשר שלא להיות מודאג כל יום בטלוויזיה. אתה מודאג מזה ש־התרגום נעלם לרגע, או שהוא מפגר, או שהוא ממהר. אתה מודאג מזה שסרטי החד־שות מתחלפים שלא במקום ושלא בזמן. אני מודאג מזה שעובדים אינם באים ל־עבודה או שהם מאחרים. זה מתחיל בעורכי סרטים ונגמר בנערות התרגום. נמאסו עלי ההצטדקויות שלהם.“

הוסיף אותו אדם ואמר: „רוב התקלות הן טכניות. מכשירים מפסיקים לפעול. אבל השאלה היא אם יש מי שבודק ומד־דא את תקינות המכשירים במשך כל הזמן? האם יש נוהלים ברורים מי בדיוק אחראי למה? האם הנוהלים הקיימים מיושמים כה־לכה?“ מעט האמצעים שבידי ההנהלה הם בראש וראשונה נוהלים ברורים. אחר כך באים האמצעים האחרים כמו נזיפה, בירור, ניטרול אדם מעבודה לתקופה ארוכה, ית־דין משמעתי ואפילו פיטורין.

בשבוע שעבר הצליחו בקושי רב לפטר טכנאי ארעי בטלוויזיה שהתרשל בעבודה, וגם פיטורין אלו עדיין לא נסתיימו. היום ברור להנהלת הטלוויזיה שלא יהיה מנוס מנקיטת אמצעים משמעתיים חריפים ביותר. השאלה היא: מתי וכיצד?

הטלוויזיה במחסנית מגיעה לישראל

מי שנמאסו עליו השיעמום והדילטנטיות של הטלוויזיה הישראלית, מי שנגעל מתצו־גת האפאתיה והבירבור בהמשכים של חדוה ושלומיק, יכול כבר להתקין לו בביתו תח־נת טלוויזיה פרטית, שתשדר לו תוכניות מיוחדות לפי בקשתו. הפטיפון הטלויזיוני, או הטלוויזיה במחסניות, הגיעה לישראל.

המכשיר אינו גדול יותר מרשם־קול רגיל. טוענים אותו במחסנית, לוחצים על כפתור, ואז ניתן לראות במקלט, או בפיספר מק־לטים, כל תוכנית שבוחרים מכספריית ה־סרטים במחסניות.

יש רק בעייה אחת קטנה, בינתיים. מחי־רו של התענוג להתקין טלוויזיה פרטית בכל בית, הוא גבוה במיקצת. המכשיר עשוי לעלות, לפני המכס והמיסים האחרים, כ־3000 ל"י. מחיר המחסנית בלבד צריך להגיע לכ־100 ל"י, בלי לקחת בחשבון תוספת תשלום עבור זכויות יוצרים ו־כדומה. מכאן שעוד רחוק היום בו ייכנס מכשיר מסוג זה לשימוש ביתי אצל הצרכן הבודד. אולם להנהגת טלוויזיה במעגל סגור, במיפעלים, בבתי־ספר או במוסדות־ציבור אחרים, באמצעות הטלוויזיה של הקסטות — פתוחה כבר הדרך.

קיים כעת מירוץ בין חברות הטלוויזיה בעולם על כיבוש השוק בתחום זה. ב־תערוכה שנערכה בקאן הוצגו: מחסניות (קסטות) טלוויזיה, תקליטי טלוויזיה, סלי־לים מגנטיים לטלוויזיה, לוחות דקיקים ש־עליהם הוקלטו תוכניות טלוויזיה באמצעות קרני לייזר וסרטי שמינה מילימטר להע־ברה ישירה בטלוויזיה.

אבל שום מכשיר עדיין אינו נמצא ב־שיווק מסחרי בקנה־מידה עולמי, פרט ל־מכשיר אחד. זה טל־פלייר (מכשיר שידור) ביתי המוטען בקסטות טלוויזיה אי.וי.אר. שפותח במעבדות סי.בי.אס. בשותפות עם אר.סי.איי. הבריטית וסיבה השווייצרית. הוא מיוצר על־ידי חברות כמו מוטורולה, זנוסי ורנק, מרפי בוש האנגלית. השבוע הדגימו נציגי החברה האנגלית באולמי בני־ברית

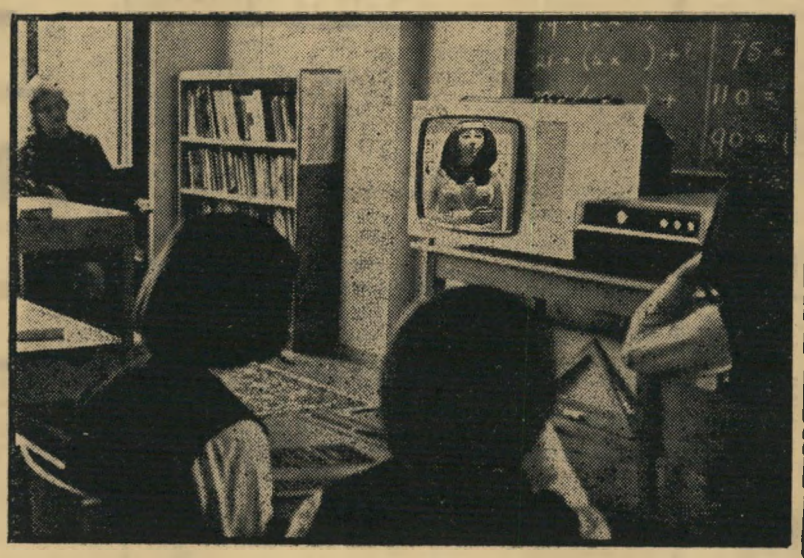

שימוש בטלוויזיית־מחסנית בכיתת לימוד

אירבאך מדגים מכשיר אי.וי.אר.

בתל־אביב את יתרונות המכשיר הביתי בפני קהל נבחר של נציגי הטלוויזיה, ה־אוניברסיטאות, בתי־החולים, צה"ל ומוסדות מדעיים שונים. הובטחה אספקת מכשירים וקסטות מוקלטות, תוך חודשיים ימים, ב־אמצעות אמה"ד — הברת־בת של אמקור, שהוקמה לאספקת עזרי־לימוד ואמצעי־המח־שה בהוראה.

מהנדס אמנון אורבאך, מנהל אמה"ד, מודאג מן העובדה כי השוק הישראלי קטן עליון בכל מיקרה. אבל הרעיון המרכזי, שלשמו הוקמה החברה, אינו דחקא הקמת תחרות לטלוויזיה הישראלית. הכוונה היא ליצור ולמכור לחי"ל הפקות ישראליות ב־קסטות. למשל: ניתוח־לב פתוח, שיצולם בבית־חולים ישראלי, וישוק בקסטות לכל בתי־החולים ובתי־הספר לרפואה בעולם.

רק אנשים המימים עשויים לחשוב ששי־טת הקסטות תביא למהפכה בתיקשורת, כ־אשר אנשים יפסיקו בעתיד לצפות במישדרי הטלוויזיה הכללית ובמקום זה ירכשו, ישכרו או יחליפו בספריה, קסטות עם תוכניות לפי טעמם. זוהי שטות מוחלטת. הפטיפון והתקליט הארוך־נגן לא הפסיקו את הביקור באולמות הקונצרטים, או את האונה ל־מוסיקה ברדיו. כך יהיה גם לגבי הטלוויזיה.

בכל זאת מעודד לחשוב שיום יבוא וניתן יהיה להפעיל את מכשיר הטלוויזיה בישר־אל, מבלי להזדקק לשטיפת המוח הממלכ־תית המשודרת כיום.

מחוץ לאנשה

„איירונסייד“ — סידרת־מתח חדשה בטלוויזיה

החל ממוצאי־שבת, 26/6, תוקרן בטלוויז־יה, במקום סידרת המחלקה הסודית, סידרת המתח החדשה איירונסייד. מפקה הבלשים, איירונסייד (**ריימונד בור**) נפצע אנושות בשעת מירדף משטרתי. מאז הוא מרותק לכיסא גלגלים. באי רצון מסויים ממנים אותו הממונים עליו כיועץ מיוחו למשטרת סאן־פראנסיסקו. כוחו של איירונסייד הוא במוחו. את עבודת הרגלים עושים עבורו עוזריו: הסמל אד בראון (**דין גיזווי**), הקצינה אווה ויטפילד (**ברברה אנדר־סון**), בת־עשירים אריסטוקרטית משועממת, שהיתה מעורבת בפרשה שאיירונסייד עסק בה, ולאחר מכן התגייסה למשטרה כדי למלא בתוכן את חייה הריקים. ואחרון־אחרון חביב, מרק (**דון מיטשל**), כושי, עבריין לשעבר, שהוא נהגו של איירונסייד.

אותו ריימונד בור התפרסם קודם לכן בעולם בתפקיד פרי מייסון, העורך־דין ה־נודע. במשך שנים רבות שיחק לצידו **ויליאם טלמן** בתפקיד התובע המחוזי טלמן, שעישן בשרשרת שנים רבות נפטר לפני שנתיים מסרטן הריאה. אולם בחוד־שים האחרונים לחייו השתתף טלמן בסרט על עצמו והופיע על מסכי הטלוויזיה — רזה, מקומט, בקול נחר, וכך סיפר על העישון, על הכאבים ועל משפחתו. פטירתו זמן קצר לאחר הקרנת התוכנית נתנה, ל־דעת האמריקאים, את הדחיפה הסופית ל־חקיקת החוק נגד הפירסומת לסיגריות.

■ ■ ■

לאן נעלמת יה ציון ציון

מי שנעלם מן האולפן הוא ציון ציון,

הכוכב הליצן מתוכניות הטלוויזיה „לול“ מספר שתיים, „פעמיים כפול“ של ראלף עינבר ו„צלם אותי“. כולם חשבו שסרסור הזונות המזדקן־התמהוני (53), שהיה בעבר שמרטף לילדיה של הזונוסעת אסתר מזרחי, המכונה ב־שם אתי לה דוס, מצא את תיקונו כעובד תפאורה ב„אולפני הרצליה“. או־לם יום אחד הבחור לווה כספים ונעלם בלי שנודעו עיקבותיו. יצאה שמועה ש־הוא פשוט הסתבך בהימורים. הממצח הממושקף של תזמורת „במיקצב ה־70“, אילן מוכיח, יצא בבוקר בהיר אחד מאילת אל המידבר כדי לראות איך מסריטים את המערבון „הוא לא הרג את אביו“. פתאום עוצר אותו בדרך אדם רעול־פנים וחמוש בתת־מקלע. מי היה זה? הניחוש נכון. זה היה צ'ין צ'ין, השומר על מחנה המסריטים נטעם חב־רת שמירה.

ריימונד בור ב„איירונסייד“
הכוח במתח

■ ■ ■

החלום של אלה שחף

זה נשמע כמו סיפור דמיוני, אבל הרעיון להזמין את **סוזטלאנה סטאלין** לתוכנית השעה השלישית על המהפכה הבולשביקית (ראה תדריך) עלה לראשונה בחלום לילה של עוזרת ההפקה היפה **אלה שחף**. ב־בוקר היא סיפרה את החלום כבדיחה ל־מפיקי התוכנית, ולהפתעתה אמרו לה לנ־סות להתקשר עם בתו של סטאלין באמצעות **יגאל זוסין**, כתב שידורי־ישראל בארי־צות־הברית. הסתבר, שסוזטלאנה פיטרס (שם בעלה האמריקאי) ילדה בינתיים בן למזל טוב ואין באפשרותה להגיע ארצה. אחד אחר שלא הסכים להתראיין (בהרי האלפים באוסטריה) עבור התוכנית הוא הסופר ה־קומוניסט־לשעבר **ארתור קסטלר**, שכתב בזמנו את הספר **אפלה בצהרים**, בו תיאר את אימי המישטר הסובייטי. התוכנית תהיה, אפוא, על טהרת המומחים הישראליים ב־נושא.

תדריך

★ **נגיעתה של ונוס** (יום ד' 16/6, 20.35) סרט השבוע: קומדיה על פסל ונוס הקם לתחייה, עם אווה גארדנר ודיק היימס.

★ **רשות הבידור** (יום ה' 17/6, 20.20) להקת המשחרים וליאונרד כהן, ה־מכונה עצמו בשם הצועני האינטלקטואלי.

★ **סרט מתח** (יום ו', 18/6, 21.40) החלון — ילד רואה מבעד לחלון רצח אצל השכנים, אך איש אינו מאמין לו, מחוץ לרוצח עצמו, אשר מחפש הזדמנות לתפוש את הילד. משתתפים: בובי דריסגול, ארתור קנדי, ברברה היל, רות רומן ופול סטיוארט.

★ **החזירים שזיים יותר** (יום ב' 21/6, 20.20) במסגרת השעה השלישית, יוקרן הסרט המצויר חוות החיות על פי ספרו של ג'ורג' אורוול. הסרט מספר על מהפיכה שטעתה. החיות, שהדיחו את בעל החווה ואשר החלו לנהלה בכוחות עצמם, מטילות את ההנהגה על החזירים, הקובעים לאחר מכן כי כל החיות שוות, אבל החזי־רים שוזים יותר. הדיון באולפן הוא על משמעות המהפיכה הבולשביקית בהשתת־פות: ח"כ משה סנה, הסופר אהרון אמיר, פרופ' יוסף אגסי, ח"כ מפ"ם לשעבר יע־קב ריפתין ודויד רום, עולה חדש מברית־המועצות. במהלך התיכוח יוקרנו שני סר־טונים: האחד ראיון עם העיתונאי הסופר ברגר ברזילי, מחבר חמש שעות עם סטא־לין והשני על פולחן האישיות בכלל.

★ **הקרב על בריטניה** (יום ג' 22/6, 20.20) סרט תיעודי מרשים על מא־בקה של בריטניה במלחמת העולם השנייה, שמשולבים בו קטעים אוטנטיים מארכיונים של מוזיאון המלחמה הקיסרי, מחיל־האויר המלכותי, מותיקי הצבא הגרמני ומיומני קולנוע נאציים.

הרשעות בניים

מאת אורי אבנרי

7—9 ביוני 1971

מהר יותר, רחוק יותר גבוה יותר!

הדיון על השחיתות בענף הכדורגל היה ארוך ומייגע. בסיומו אמרתי כמה דברים מרגיזים — אך נחוצים:

אורי אבנרי: לפני ארבע שנים בדיוק עמדתי על דוכן זה, ונאמתי נאום שהיה בערך תמצית כל הנאומים שהושמעו היום. והשיב סגן שר־החינוך והתרבות, חבר־הכנסת אהרון ידלין, בנאום שהיה תמצית הנאום שלו היום. ואחר־כך העבירה הכנסת, פה אחד, את העניין לוועדת ה־חינוך והתרבות, והוקמה ועדת־מישנה, וועדת־מישנה זו דנה, דנה ודנה בהרבה מאוד ישיבות, והסיקה לבסוף מסקנות מפורטות איך לשים קץ לשחיתות בספורט, והמסקנות הונחו על שולחן־הכנסת.

והנה היום, כעבור כמה שנים, לא זו בלבד ששום דבר לא תוקן, כי אם השחיתות בספורט החריפה, ונוסף גורם שלא היה קיים אז: גורם המאפיה. ועם כל הכבוד לדברי סגן שר החינוך והתרבות לפני כמה דקות, העובדה שאתה הבאת אותה אינה מפריכה, לצערי, את עובדת קיומה ו־פעולתה של המאפיה בשטח זה של ההימורים.

סגן השר אהרון ידלין: במיקרה זה תהיה חקירה, כך אני מקוה.

אורי אבנרי: אני חושב שהדבר החשוב ביותר ש־אמרת הוא שתקים ועדת־חקירה. זהו, אולי, הדבר החיובי היחידי שייצא מן הדיכוי היום.

כבוד סגן השר, אינני מטיל ספק בכוונות הטובות שלך, ולא בכוונותיהם הטובות של האנשים במשרדך, העוסקים בתחום זה.

אולם אני סבור היום, כפי שאמרתי אז, כי יש להקים במדינה זו מיניסטריון לנוער ול־ספורט, כפי שהוא קיים בצרפת ובכמה וכמה מדינות אחרות.

אם, כפי שאתה מודה, מיטב הנוער בארץ מקדיש תשומת־לב עצומה לענייני הספורט, כי אז ראויים ענייני הספורט לטיפול ממלכתי בדרג הרבה יותר גבוה מרשות במשרד החינוך והתרבות.

אני מקוה שוועדת־החקירה, כאשר תסיים את חקירתה, תציע לפרק את ההתאחדות הקיימת כיום, ולהקים במקומה מנגנון ממלכתי.

ההתאחדות היא שכנתי, ובגללה ניפצו המפגינים אתמול את כל החלונות במערכת העולם הזה. אבל לא בגלל זה יש לי טינה אליה...

זכמן שובב: אולי זאת בכלל היתה טעות? אולי הם ניפצו שמשות במשרדי ההתאחדות בגללך?

אורי אבנרי: הסתכלתי בהמונים שעמדו לפני ה־מערכת, ודומני כי במיקרה זה הם לא התכוונו אלינו.

ההתאחדות היא מוסד אנכרוניסטי, ומקומה לא יכירנה ב־מציאות של מדינת ישראל היום. יש להקים מנגנון ממלכתי אחראי, שיקח את ענייני הספורט...

אליעזר שוסטק: שיקח בידיים במקום ברגליים.

אורי אבנרי: שיקח תחת חסותו את ענייני הספורט וההכשרה הגופנית בבלל, החל מגן־הילדים.

ואז הסיסמה האולימפית — „יותר מהר, יותר רחוק, יותר גבוה" — לא תהיה מכתמת לזריקת אבנים.

„עוזים"

ליורשי היטלר

בתיכוח המדיני, ולאחר מכן בהצעה לסדר־היום, גינו אנשי הימין תשלום תרומה ישראלית לאירגון האחדות האפריקאית — הפועל נגד המישטר בדרום־אפריקה. ראש־ממשלת דרום־אפריקה התלונן על כך בפומבי.

הצעתי להסיר את ההצעה מסדר־היום, ונימקתי זאת בנאום קצרצר:

אורי אבנרי: כבוד היושב־ראש, אנשי המרכז ה־חופשי, ולפניהם ח"כ מנחם בגין, קלמן כהנא ואחרים, הזילו דמעות על התרומה הזעירה שרצתה הממשלה להעביר לאירגון לאחדות אפריקה.

הם לא גינו אף במילה אחת את המישטר הגזעני, הניאו־נאצי, השולט באפריקה הדרומית, היונק את השראתו מהמישטר ההיטלראי, ומחוקי־הגזע של נירנ־ברג. מייסד מישטר זה היה הד"ר מאלאן, שהכריז על עצמו בימי השואה כחסידו של היטלר.

הנואמים לא התייחסו לשעורייה ולביזיון שבייצור ה„עוזי", סמל צה"ל, בארץ הפאשיסטית ההיא.

פעם האמינו בסולידריות האינטרנציונלית של ה־שמאל. זו לא עמדה במיבחן. אולם כיום מוכח — גם בבית הזה — שיש אינטרנציונל של הימין, האינטר־נציונל של הריאקציה הגזענית, הלאומנית, השובינית־טית, הנושאת בפיה את שם אלוהים והמתכחשת לכל מוסר עלי אדמות.

אחרי דברים אלה קם יגאל אלון, ובכמה מישפטים הכחיש מעל הדוכן שיתוף־העוזים בדרום־אפריקה נגיעה בהסכמת ישראל.

האם ההלכה

היא גזענית?

הממשלה הביאה הצעת־חוק שמטרתו להקים בית־דין דתי מיוחד לקראים, שהם יהודים, אך אינם יכו־לים לבוא בקהל היהודים.

ניתחתי את פרטי הצעת־החוק על פי חוות־דעתו ה־משפטית של אמנון זכרוני, והוספתי על כך כמה הערות של פולמוס עם הדוברים הדתיים:

אורי אבנרי: אין הוכחה חותכת יותר לאבסורד שבמצב השורר במדינה, המצב של אי־הפרדת הדת מן המדינה, מאשר עצם העובדה שכאן אני עומד, על הדוכן הרם הזה, וצריך לחתת את דעתי על־זרמים בדת היהודית ולהכריע לגבי השיפוט הדתי בדת היהודית.

התביישתי שדיון זה התחיל היום בנוכחות משלחת פר־למנטרית מגרמניה. שמחתי שהגרמנים אינם מבינים את שפתנו, כי יש יותר מאשר שמץ של גזענות בכל הדיכוי הזה על הקראים.

קריאות: איפה יש פה גזענות? מדוע גזענות?

אורי אבנרי: קראי נולד קראי, הוא אינו יכול לחדול מלהיות קראי, הוא אינו יכול לבוא בעדה של לא־קראים, ואינו יכול להתגייר אפילו ליהדות הרבנית. זהו עניין גזעני מובהק.

שמחה פרידמן: (מפד"ל) יהודי רבני יכול להתגייר?

אורי אבנרי: אינני בוחר דווקא במילה זו מפני שאני רוצה להשתמש במילה חריפה. המילה „גזענות" נכונה במיקרה זה שגורלו של קראי נק־בע מלידה, ואינו יכול לעשות דבר וחצי דבר כדי לשנותו. זהו הדבר המחפיר, המונח, ביסודו של הדיכוי כולו.

שלמה לורינץ: אם אין מפלים אותו לרעה, זו אינה גזענות.

אורי אבנרי: יש הפלייה חמורה ביותר כי קראי אינו יכול לשאת אשה יהודיה אחרת.

החוק דן ביחסים בין קראי לקראית; הוא איננו דן בבעיות שבין קראי ללא־קראי, בין קראית ליהודי רבני, או בין קראי ליהודיה רבנית. ומשום כך אין בו בכלל פתרון לבעייה היסודית המתייצבת בפנינו. זה מוכיח יותר מכל דבר, שאין מנוס מהפרדת הדת מהמדינה, אם רוצים באמת לפתור את הבעייה הזו.

לא הצבעתי בעד גולדה

ועל כך היא אמרה: תודה

להלן דברי אבנרי בוויכוח על ההודעה המדינית של ראש־הממשלה:

אורי אבנרי: בדיון המדיני האחרון, בעיקבות הראיון שלה בטיימס, הפצירה בי הגברת ראש־הממשלה ש ל א אצ־ביע בעדה. לצערי לא יכולתי אז להיענות לבקשה זו והצ־בעתי בעד הממשלה — אף כי חונכתי למלא מישאלותיה של גברת.

הפעם יהיה לי הרבה יותר קל להיעתר ל־בקשה זו — אם היא עדיין עומדת — ולא להצביע בעד הממשלה.

כי איך אפשר להצביע בעדה? מה פירושה של עדיין עומדת — ולא להצביע בעד הממשלה.

ראש־הממשלה גולדה מאיר: תודה.

(אבנרי החווה קידה כלפי גולדה מאיר).

אורי אבנרי: כי איך אפשר להצביע בעדה ומה פירו־שה של הצבעה בעדה ברגע זה?

מזה חודשים, אין מדיניות ברורה. הולכים קדימה, הולכים אחורה. שר־הביטחון נסוג 35 קילומטרים מן התעלה, ולמח־רת היום הוא נסוג מן הנסיגה. ראש־הממשלה מעניקה ראיונות ומרוקנת אותם מתוכנם למחרת היום בכנסת.

ערפל סמיך אופף ממשלה זו — לא מפני ש־היא מכלכלת את מעשיה בדומיה — אלא מפ־ני שהיא עוסקת בחלטורות של הצהרות ו־הכרזות, ללא ניתוח מעמיק של המצב, ללא שיקול קר־רוח של האפשרויות.

מהו המצב? מה הן האפשרויות? מה עימד לפנינו, בקיץ 1971, בפרוס השנה הרביעית של מלחמת ששת־הימים?

יש דרך למלחמה, יש דרכים לשלום. הכה נשקול את כולן.

„הרולטה הרוסית"

של עזר

הדרך למלחמה היא פשוטה בתכלית. לעמוד דום, לא לעשות דבר, להרויח זמן, לדחות את הכל, להחזיק בשטחים ולצפצף על העולם.

זה יכול להימשך חודש, חצי שנה, שנה. בביא היום —

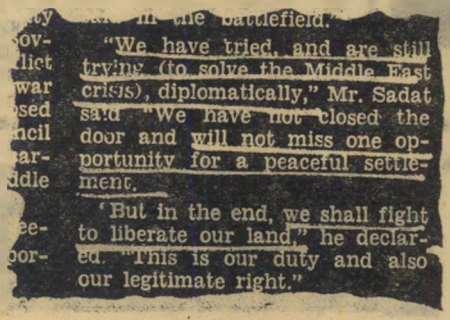

...in the battlefield."

"We have tried, and are still trying (to solve the Middle East crisis), diplomatically," Mr. Sadat said. "We have not closed the door and will not miss one opportunity for a peaceful settlement.

"But in the end, we shall fight to liberate our land," he declared. "This is our duty and also our legitimate right."

land—ends, I will not rest until we have a complete army trained in the latest electronic devices because only this can protect our land against a new Zionist offensive.

"This is why I insisted on giving

דברי סאדאת בעיתונות האמריקאית

ואולי לפתע — זה יתפוצץ. כי שום ממשלה מצרית לא תוכל לשבת לאורך ימים בחיבוק־ידיים ולהשלים עם הכי־בוש, מבלי לאבד את מקומה בעולם הערבי ובמצריים עצמה.

ואז, בוקר כהיר אחד, נעמוד בפני אולטימ־טום מצרי—סובייטי, ונסיון מצרי—סובייטי לח־צות את התעלה.

יש מישחק הקרוי „רולטה רוסית". לוקחים אקדח תופי, מכניסים כדור לאחד מתאי התוף, מסובבים את התוף, מצ־מידים את האקדח לרקה, ויורים. יש חמש אפשרויות מתוך שש, שהכדור לא יהיה מול הקנה. אולם אם במיקרה לא מתמזל המזל וקורה המיקרה השישי — זהי הסוף.

זוהי, בפשטות, האיסטראטגיה של עזר וייצ־מן. או שנכבוש בכמה אחת את קאהיר, עמאן ודמשק, או שטילי־הפצצה סובייטיים ינחתו במרכזי עירינו.

או—או. באקדחו של עזר וייצמן יש רק שני תאים.

אשר ליהנות מעליצותו החברה־מנית של עזר וייצמן, וגם מחיבוריו ההיסטוריוזופיים של מנחם בגין. לא זהו המדאיג. מדאיגה עמדת ממשלת ישראל, שאינה מקבלת ל־הלכה את תוכנית הרולטה הרוסית של וייצמן — אך למע־שה מנהלת מדיניות העלולה להביא אותה לאותו מצב עצמו. צדק ח"כ בגין היום באמרו שאין הבדל מעשי בין קו גולדה—דיין ובין קו בגין—וייצמן.

מפגין על הכביש לפני המערכת

יש מצב של מלחמה. יש מצב של שלום. אין, ולא יכול להיות, לאורך ימים, מצב של „לא מלחמה ולא שלום". זאת כבר הוכיח בשעתו לנין לטרוצקי. אם אין שלום, מ ו כ ר ח ה לפ־רוץ במוקדם או במאוחר — מלחמה. כפי ש־קרה לפתע פתאום לפני ארבע שנים.

מה הן, אם כן, הדרכים לשלום?

כתיאוריה יש ארבע דרכים כאלה: הדרך הישראלית, הדרך הסובייטית, הדרך האמרי־קאית, והדרך האמריקנו־סובייטית.

הדרך הישראלית

תנועתנו דוגלת מאז ומעולם בדרך הישראלית לשלום. כלומר: יוזמה ישראלית, ש ת ת ח י ל בהצהרה ישראלית על המחיר שמוכנים לשלם, ועל התמורה שאנו רוצים להשיג.

ה מ ח י ר: נסיגה לגבול ה־4 ביוני, בשינויים קטנים ו־מוסכמים; הסכמה להקמת מדינה פלסטינית, פיתרון לבע ת הפליטים. ה ת מ ו ר ה: שלום רשמי ואמיתי, סידורי־ביטחון משוריינים, גבול פתוח, ריקמת־חיים חדשה בין עמי המרחב.

לאור ניתוח המצב, כולל ההצהרות האחרו־נות של מנהיגי ערב, אנו משוכנעים שגם היום יכולנו להשיג שלום ישיר עם מצריים ופלס־טין, כלי התערבות המעצמות, אילו הצהרנו בפה מלא, ובדרך אמינה, שזהו המחיר וזוהי התמורה.

אין לי זמן להביא בפני הבית את גודש העובדות. אסתפק בשתי הצהרות — של נשיא מצריים ושל מלך ירדן.

אנואר אל־סאדאת, באותו נאום במועצת־האומה מה־2 ב־יוני, שהותקף וסולף בעיתונות, והיום בכנסת, אמר: „ניסי־נו, ואנו עדיין מנסים, לפתור את המשבר בדרך דיפלומטית. לא נעלנו את השער, ולא נחמיץ אף הזדמנות להסדר שלום."

התוספת המלחמתית באותו נאום, שבה השחד אותנו ל־צלבנים, באה — לדבריו — מפני שאינו מאמין שישראל מוכנה להחזיר את השטחים גם תמורת שלום. חבל שראש־הממשלה אמרה פה בעניין זה חצי אמת, כאמרה „סוף ה־

ברית־המועצות חודרת למרחב

זאת אנחנו מציעים, מזה ארבע שנים, ולמעשה מאז קום המדינה, אולם ממשלה זו, וראש־ממשלה זו, אינן מוכנות לכך.

ככך הפכה את ישראל לכדורגל, בו בועטים כל המבקשים לרכוש את לב הערבים ולחבי־טיח להם את אשר היינו צריכים להבטיח בעצמנו.

הדרך הסובייטית

הדרך השנייה מובילה למוסקבה — הדרך של PAX SOVIETICA. ברית־המועצות מבוצרת עתה במצריים, ובמידה רבה בגלל מדיניות ממשלות ישראל. החל בהתקפה של משה דיין על עזה בספטמבר 1955, שגרמה לעיסקת־הנשק הראשונה של עבד־אל־נאצר עם הסובייטים, ועד ל־הפצצת מצריים לעומק והסירוב להציע מפת־שלום סבירה — הכשרנו את הקרקע להתבצרות הסובייטים במצריים בכל שלב.

יתכן — ואני אומר זאת בזהירות קיצונית — שיש גם כיום אפשרות מעשית ליוזמה מדינית ישראלית, שמטרתה למצות את האפשרויות להסדר משולש, ישראלי—מצרי—סובייטי.

ברית־המועצות רוצה להישאר במצריים, ואינה מעוניינת במלחמה. אנחנו מעוניינים בשלום, ובעליית יהודים מברית־המועצות. המצרים מעוניינים בהסדר, ובחדאי אינם מעוניי־נים להעמיק עוד יותר את התלות בסובייטים.

אילו התקיימה פגישה בלאפלנד, או בכל מקום, אפשר היה לגשש בזהירות בכיוון זה.

אולם ממשלה זו, וראש־ממשלה זו, אינן מוכנות ללכת בדרך זו ברצינות, מפני שאינן מוכנות לשלם את המחיר, שהוא נסיגה, וגם תלותנו בארצות־הברית מקשה על כך.

הדרך האמריקאית

הדרך השלישית היא הדרך האמריקאית, הדרך של PAX AMERICANA.

רוג׳רס ניסה ללכת בה. הוא אינו מקבל את עצות ח״כ בגין, המתנגד לתפקיד של יועץ מיוחד לבית הלבן. רוג׳רס הבטיח למצרים נסיגה ישראלית, תמורת דחיקת רגלי ה־סובייטים. אך מכיוון שלא היה מסוגל לספק את הסחורה — התחייבות ישראלית לנסיגה — הוא נכשל, ואחרי רוג׳רס בא פודגורני.

ברית סאדאת—פודגורני מוכיחה שאין עוד ממש בתקווה האמריקאית לדחוק את רגלי הסובייטים מן המרחב. הכנסנו אותם הנה, וכאן הם יישארו.

אפילו היתה ממשלת ישראל מוכנה לקבל את כל תוכנית רוג׳רס — מטופקני אם ניתן עוד להשיג כיום שלום ישר־אלי—מצרי—אמריקאי, בלי השתתפות ברית־המועצות. אך ממשלה זו, וראש־ממשלה זו, אינן מוכנות לקבל אף את תוכנית רוג׳רס.

הדרך המשולבת

למעשה הגענו עכשיו לסופו של פרק.

אמריקה ניסתה לדחוק את רגלי ברית־המועצות ממצריים, תמורת הבטחה לסלק אותנו מן השטחים המוחזקים. היא רצתה שנסיגתנו תיזקף על חשבונה, והיא התכוננה לגבות את המחיר — במטבע של אינטרס אמריקאי.

ברית־המועצות השתדלה לסכל נסיון זה, להוכיח למצרים שרק היא יכולה להביא לנסיגה ישראלית, ולגבות את ה־מחיר בצורת התבססות סובייטית.

צרפת, בריטניה, ולאחרונה גם גרמניה, ניסו כולן להיכ־נס למישחק זה של מכירת הנסיגה הישראלית. תמהני מדוע לא עוסקות בכך גם מונאקו וליכטנשטיין.

כל הנסיונות הנפרדים האלה הגיעו לקיצם. אמריקה יודעת שאין תזוזה בלי ברית־המוע־צות, וברית־המועצות יודעת שאין תזוזה בלי ארצות־הברית. מכאן והלאה אין הסדר בלי שיתוף שתי מעצמות־העל — אותו שיתוף־פעולה שעזר להקמת ישראל. התנאים נתונים: שלום, הכרה הדדית, סידורי־ביטחון, נסיגה לגבול הקודם בשינויים קלים, ואולי פיתרון פלסטיני.

האם אנחנו מעוניינים בהסדר כזה? עזר וייצמן אומר — לא. עדיפה מלחמה.

מלחמת שתביא אולי לשלום — לשלום של בית־קברות.

אנחנו אומרים: בהחלט כן. השלום חשוב לאין־שיעור מן השטחים המוחזקים, וניתן להשיג שלום שיבטיח את ביט־חוננו ואת עתידנו.

ועידת שלום מרובעת

על כן אנו מציעים לממשלת ישראל, אם אין ברצונה או בכוחה ללכת בדרך של יוזמת־שלום ישירה כלפי מצריים ופלסטין, ללכת בעין פקוחה לקראת האפשרות הרביעית.

לא להמתין באפס־מעשה, לא לחכות להתד־רדרות שתבוא, אלא לפתח יוזמה ישראלית.

וזו הצעתנו המפורשת: תיזום ממשלת יש־ראל ועידת־שלום מרובעת, בהשתתפות שני היריבים ושתי המעצמות — ישראל, מצריים, ארצות־הברית וברית־המועצות.

הצעה מעין זו הועלתה לאחרונה בעולם, ופורסמה בשמו של הלורד קאראדון. יש תימוכין למחשבה שביצועה אפשרי לאלתר, בתנאי שישראל תקבל רשמית את העקרון של שלום אמיתי תמורת נסיגה אמיתית.

מה מציעה הממשלה במקום כל אלה?

תרופת־הפלא הנושנה: עוד נשק, עוד נשק, עוד נשק.

הנשק דרוש להגנה — ואין איש המזלזל בחשיבותו. אך הנשק אינו תחליף לשלום, ולא תחליף למדיניות.

ממשלה הרואה בנשק חזות הכל — כפי ש־קבעה היום ראש־הממשלה — אי־אפשר להצ־ליח בעדה.

הצעה מהפכנית של סיעתנו:

ועידת-שלום מרובעת

ציטוט״, באמצע הפסוק, ובהעלימה את ההקשר המלא.

ראש־הממשלה גולדה מאיר: אתה מסלף. מפני שאמרתי: „בין היתר הוא אמר זאת."

אורי אבנרי: גברתי ראש־הממשלה, מונח ל־פני הנאום. אני, במיקרה, חוקר־חובב של תולדות הצלבנים, גם של הספרות הערבית וגם של הספרות האירופית על נושא זה. אל־סאדאת אמר (אפשר ל־האמין או לא להאמין לדבריו, זה לא משנה, חשוב מה הוא אומר): הצלבנים המשיכו במלחמה נגדנו פעם אחרי פעם, והישראלים — גם אם יהיה שלום עכשיו — ינסו עוד פעם לכבוש אדמה מצרית, וכן הלאה וכן הלאה.

שמואל תמיר: — — — (לא נקלט).

אורי אבנרי: הויכוח עכשיו איננו מהי ה־אמת ההיסטורית על הצלבנים. הויכוח הזה קיים בין ההיסטוריונים עד היום הזה. יש הרבה אחיזה להשקפה הערבית על הצלבנים — — —

יצחק רפאל: מה שאמר סאדאת — על זה הויכוח. ואתה לא מסרת בדיוק את דברי סאדאת.

אורי אבנרי: בדיוק, חבר־הכנסת רפאל. ה־ויכוח אינו על השאלה האם נכונה ההשקפה האירו־פית או הערבית על הצלבנים. הויכוח הוא על ה־שאלה: מה אמר סאדאת. וסאדאת לא אמר — — —

יצחק רפאל: סאדאת אמר שהסדר מדיני איננו בא במקום הסדר מלחמתי.

אורי אבנרי: לא דובים ולא יער. אין זו אמת. חבר־הכנסת רפאל, אני מציע לך לקרוא את הנאום במלואו. אין זכר לדבר הזה.

יצחק רפאל: קראתי אותו. אתה קראת רק קטעים, ואני קראתי אותו בשלמותו.

אורי אבנרי: גם אני. קרא אותו עוד פעם.

המלך חוסיין, באותו יום עצמו, פירסם הוד־עה מעניינת עוד יותר. בפולמוס שלו עם אירגוני הפידאיון הפלסטיניים, האשים אותם בנכונות לחקים מדינה פלסטינית, תוך שלום עם ישראל.

הוא אמר: „מניגים של הפידאיון חורשים מזימה להקים מדינה פלסטינית פורשת... הקושרים משתמשים בתנועת הפידאיון כדי להסוות את מזימת הבגידה שלהם... הם מוכנים למכור את עצמם לאוייב." הפרשנים הערביים קבעו שאישום זה הוטח בראש ובראשונה בפני יאסר ערפאת.

יחד עם עובדות רבות אחרות, מוכיחות הצ־הרות אלה שישנה גם כיום אפשרות מעשית שיוזמת־שלום ישראלית ישירה, כלפי מצריים והפלסטינים, תביא לשלום־אמת.

הצעת סיכום

מטעם סיעת העולם הזה — כוח חדש

מ תו ך צער על מחדלי הממשלה, ואי־נכו־נותה ליזום פעולה של ממש לקידום השלום, שהתבטאה היום מחדש בהודעת ראש־הממשלה,

ו מ א ח ר שהמשך המצב הנוכחי מוכרח להו־ביל ברבות הימים לחידוש המלחמה, תוך כדי עימות עם חלקי העוצמה הצבאית הסובייטית,

ו ל א ור ההתפתחויות במרחב, המאפשרות השגת שלום של ממש וסידורי־ביטחון מוחשיים, תמורת החזרת השטחים המוחזקים,

ו נו כ ח העובדה שנוכחות שתי המעצמות הגדולות במרחב היא בגדר עובדה מוגמרת, ש־שוב אין להתעלם ממנה,

ק ו ר א ת הכנסת לממשלה ליזום כינוס ועידת־שלום מרובעת, בהשתתפות ישראל, מצ־ריים, ארצות־הברית וברית־המועצות, לשם גיבוש הסכם־שלום כולל, צודק וברי־קיימא.

(הצעה זו נדחתה פה אחד, נגד קולו של אורי אבנרי. אבנרי נמנע מהצבעה על ההודעה המדינית של הממשלה ולא הצביע נגדה, מכיוון שבדברי התשובה שלה הבטיחה ראש־הממשלה לפעול ל־מען השלום, ולא רצינו לחזדהות בהצ־בעה עם גח״ל).

במדינה

נכים

גם להיות נכה

צריך מזל

אברהם חדריה (21) הוא נכה מלידה, ב־ידיו ורגליו, ומזה חמש שנים חי על סף הרעב, ומספר ימים בשבוע גם מתחת לו. לפני חמש שנים הורע מצבם של הוריו, ומאז אינם יכולים לפרנס אותו. מאז, גילה אברהם את האמת העגומה, כי במדינת יש־ראל יכול נכה, שאין לו מזל בבחירת סוג הנכות הנכון, למות מרעב — מבלי שאיש יזאג לו.

התמוטטות. שכן אברהם לא נעשה נכה במלחמות ישראל, לא בתאונת־דרכים, ו־אף לא במחלת שיתוק ילדים. משום כך, אין לו אירגון שיהיה לו אבא. ועד כמה ש־המדינה מעוניינת בנושא, הוא יכול לגווע מחר ברעב.

במשך השנים, פנה אברהם כמעט לכל מוסד אפשרי — רק כדי להידחות בקש. היו כאלה שדחו אותו בלך ושוב, והיו פקידים גלוויי־לב יותר, שאמרו לו דוגרי: „הענין שלך הוא לא העסק שלנו. לך תמ־צא עבודה."

גם למצוא עבודה ניסה אברהם, אך ל־לא הצלחה. „מי יהיה מוכן להעסיק נכה כמוני?" הוא מצדיק את המעבידים. לשכת העבודה שלחה אותו, מדי פעם למפעלים שונים, אך אברהם מודה ששמוש לא יכול היה לבצע את העבודות שהוטלו עליו: „לא נעים לי להגיד, אבל פשוט התמוטטתי."

באחד מביקוריו הרבים באילן, נשבר ל־אחרונה אברהם, הקים שערוריה. תגובת הפקיד: הוא הזמין משטרה.

בימים אלה יושב אברהם חדריה שוב בביתו, ללא תמיכה, ללא תעסוקה, ללא או־כל — וללא תקוה. „לאף אחד לא איכפת שאמות ברעב," רפטיר השבוע. „בחיי, עכ־שיו גם לי לא."

עסקים

ערבות

לא ערבה

גד ציגל הוא בעל סוכנות רהיטי מבט ברחוב אינבל־גבירול בתל־אביב. מבט הינה חברה המייצרת רהיטים, אותם היא מוכרת באמצעות סוכנויות המכירה שלה. חברת מבט שייכת לסוכנות היהודית — ואביו של גד, אברהם ציגל, הינו חבר הנהלת הסוכנות ויו"ר מועצת המנהלים של מבט.

המכתב — ישני. האם יש קשר בין משרתו של האבא לעובדה שהבן זכה ל־קבל לידיו אחת הסוכנויות של החברה? אומר ציגל ג'וניור, 27, רזה ובעל שיער אדמוני מקורזל: „לא קיבלתי כל הטבות בזכות אבי. כל אחד יכול לקבל סוכנות של החברה, אם רק ימלא את הדרישות."

הדרישות, כפי שמסביר משה שדמי, מנ־הל מחלקת המכירות של החברה, הן שתיים: חנות בסביבה טובה — וערבות בנקאית על הסחורה שהסוכן מקבל מה־חברה.

האם עמד ציגל הבן בדרישות אלה — וביחוד בעניין הערבות? בשלב ראשון, לא הצליח שדמי לאתר את מכתב הערבות, למרות שידע לבטח ש„יש לנו מכתב כזה." גם אביו של ציגל אישר כי בנו קיבל את הסוכנות בצורה נאותה, ללא כל הטבות הנאה בגלל מעמד האב.

לא הקפידו. בביקורו השני בחברת מבט, המתין לכתב העולם הזה מכתב ה־ערבות המבוקש — אלא שהוא היה מתא־ריך 31.5.71 — דהיינו, חודש ימים לאחר שהחנות נפתחה — ארבעה ימים לאחר שהכתב היה לראשונה אצל ציגל, ויומיים לאחר שפנה למשרדי החברה, ביקש לר־אות את המכתב — ונענה על־ידי שדמי כי אכן ישנו מכתב כזה.

מסביר צבי גלאס, מנהל מבט: „אני חזר־תי בחו"ל רק לפני שבוע. ייתכן שלא הקפידו במיוחד על עניין הערבות. אבל ה־אם בגלל שציגל הוא הבן של אביו, צריך להעניש אותו במיוחד ולא לתת לו סוכ־נות?

ואילו אחד הפקידים ניחך לעבר כתב העולם הזה, בצאתו, והפטיר: „אתה יודע מה גרמת בחקירה שלך? גרמת לגד ציגל לבזבז 500 ל"י. זה המחיר שהבנק לוקח בשביל לתת את מכתב הערבות."

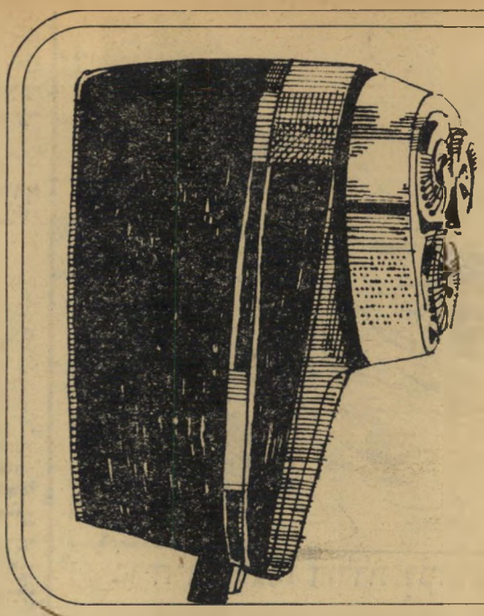

עבור לגלוח חשמלי עם פיליפס

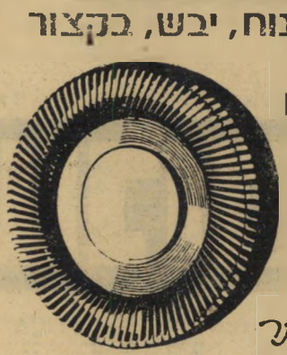

הבה נדבר כגבר אל גבר! גם לי נמאס כבר הגלוח: מים, מברשת, סבון וסכין גלוח. לשם מה הסבל והטרדה, כאשר פיליפס מציעה לך גלוח חד וחלק, מהיר, נוח, יבש, בקצור גלוח מהנה.
עשרות מליוני גברים בעולם עברו לגלוח חשמלי. מדוע לא תלך גם אתה בעקבותם, הצטרף לגברים המתקדמים אשר עם פיליפס מתגלחים.

פיליפס תמיד שמה יותר

מלכת המים 1971

מטעם

העולם הזה

בחסות שעוני

טיסו השעון הנמכר ביותר בעולם

TISSOT

1 המועמדות הסופיות

שולמית חנני

בספסל

„ב כיתה, תמיד הייתי הכי ג־בוהה, בגלל זה המורה היתה תמיד מושיבה אותי בסוף, ותמיד סבלתי מזה.“

תמיד תמיד, אבל לא תמיד. בסוף היא התגברה על הסבל, והצליחה להתקדם, מאותו ספסל אחורי. היום, בגיל 17, שולמית חנני הספיקה כבר להגיע — אומנם לא לספסל הראשון, לא צריך להגזים — אבל בכיוון. ב־החלט בכיוון.

עם הנתונים שלה זה לא כל־כך קשה. מה גם, שהיא ידעה כבר מאותם ימים של ספסל אחורי, בדיוק מה היא רוצה: „רוצה להיות דוגמנית. בגלל זה אני לומדת אצל לאה פלט־שר,“ מגלה המועמדת מס׳ 1 לתח־רות מלכת־המים.

אה, כן, הנתונים שלה. יש לה 171 ס״מ, מספר קילוגרמים מגוחך שלא ראוי אפילו לציין, גיזרה משובחת — ופרצוף. כן, פרצוף. חלק אומרים של מדונה, חלק אומרים של לוליטה, וחלק בכלל לא אומרים. רק שותקים ומסתכלים.

■ ■ ■

אחרי

ה לוליטה-המדונה, או המדונה־הלוליטה, נולדה ברמת־גן, לומדת כרגע, מלבד אצל פלטשר, בבית־ספר לפקידות, ובקיץ האחרון היתה אפילו, פעם ראשונה, בעולם הגדול. חודש שלם למדה בבית־ספר בבריי־טון, אנגליה, ואחר טיילה באירופה. כך שאפשר, ללא שמץ הגזמה, לומר שעיניה החומות־ירוקות המקסימות ראו כבר הרבה בחיים. המ...

הצלם ארתור ברגר הוא הדיד שלה, והנהג חנני מדן הוא האבא שלה. מלבד זה יש לה אמא, שלא עושה כלום בחיים, רק להיות עקרת־בית 14 שעות ביממה, ואח שסיים צבא ונוסע לאנגליה ללמוד צילום. כן, וגם ידיד. איך אפשר אחרת.

■ ■ ■

ה יא שוחה בקאונטרי קלאב, (רק בחורף) משחקת טניס, לומדת לרקוד, ואוהבת ירקות ופירות. למ־רות הופעתה והתקדמותה לעבר עו־לם הזוהר, הרי שבפנימיותה — זאת אומרת כשהיא בבית — היא או־הבת שקט דווקא. הזוהר זה רק בש־ביל החוצה. עוד היא אוהבת צבעים בהירים, מוסיקת פופ, כלבים, ביחוד מגזע במבי (לבמבי שלה קוראים מיקי), וילדים קטנים.

המדונה - ברצותה, יכולה שולה־חנני בת ה־17 ללבוש הופעה של מדונה, בעזרת פרצופה התמים.

— והלוליטה וברצונה, היא יכולה להיראות סקסית להפליא, כשפני הילדה־האשה מודגשים על־ידי תסרוקת מבוגרת ואיפור מתאים — שבתצלום זה בוצע על־ידי „הלנה רובינשטיין.“ שולה אוהבת מאד צבעים בהירים.

המחיר 1.80 ל"י
כ"ג סיון תשל"א, 16.6.1971
שנה 35
מספר 1763

העולם הזה

מה קרה לאורי זוהר?

אריק אינשטיין ואורי זוהר בבית-המשפט

הקרב בבית-המשפט